

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

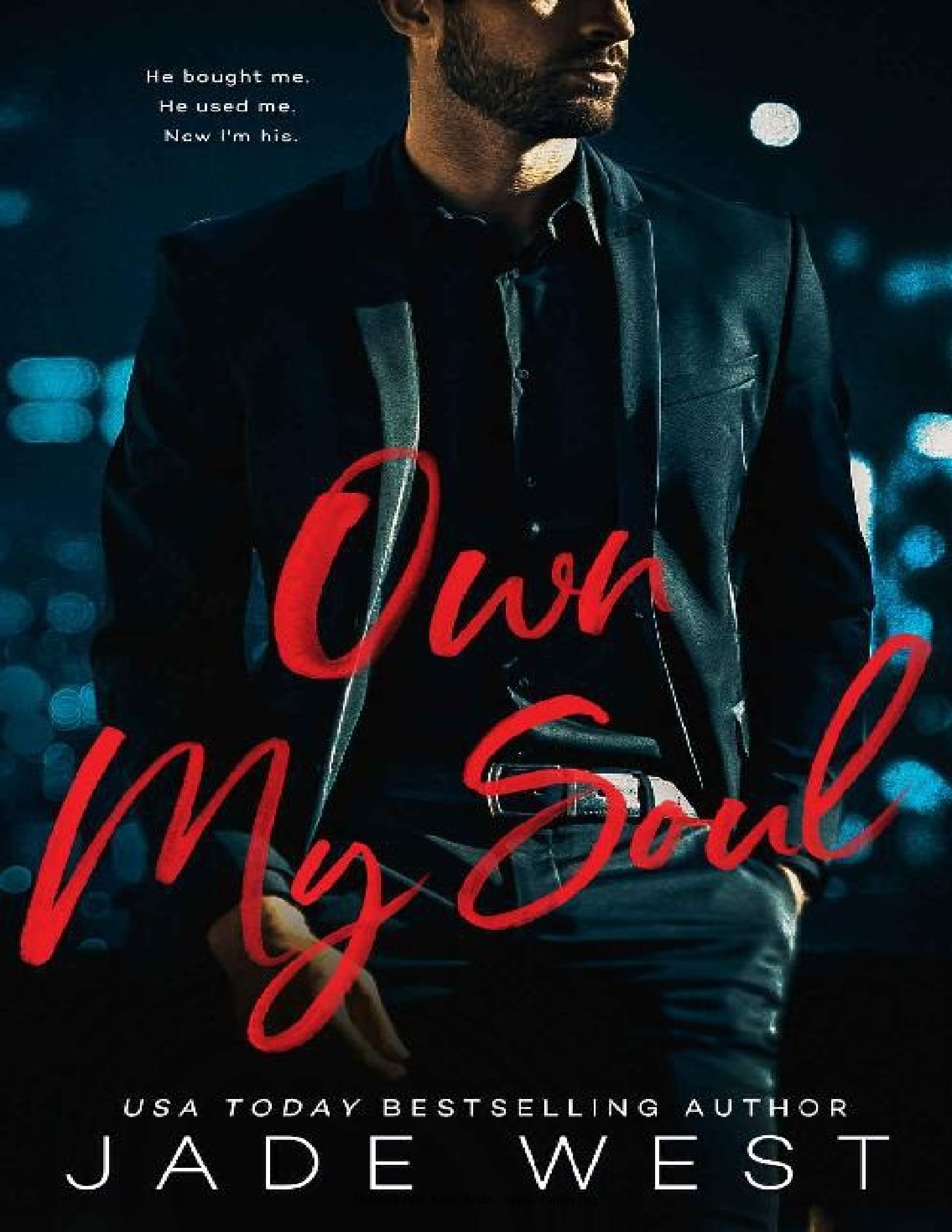
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He bought me.
He used me.
Now I'm his.

Own My Soul

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J A D E W E S T

RUHUMA SAHİP OL

BİR ALTMİŞ GÜN ROMANI

JADE WEST

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Teşekkür Jade West

tarafından da

Yazarın manevi hakları ileri sür÷lmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
www.johnhudspith.co.uk
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2019

BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Yolculuk o gece arabanın arkasında bir ömür sürdü. Arka koltukta sinmiştim, soğukkanlılığımı korumaya çalışmayı çoktan bırakmışım. Gözyaşlarım önce yüksek sesle aktı, sonra otoyola çıktığımızda sessizleşti. Gözlerimi yol işaretlerinden ayırmamaya çalıştım ama beynim dağılmıştı. Kuzey. Kuzeye gidiyorduk. Ama o kadar kuzeye hiç gitmemiştim. Nereye gidebileceğimiz ve oraya vardığımızda bizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni kaçıran adamla altmış gün geçirmek istemiyordum. Brandon'ı istiyordum. Onun dokunuşunda bulduğum güveni istiyordum. İçimde aşk uyandıran adama, olmaması gereken yerde ve sadece ona hizmet etmek istiyordum. İşte o zaman, şimdiye kadar yaşadığım tüm korkulardan daha büyük bir korku beni vurmaya başladı.

Ya bu değişikliği o yaptıysa? Ya artık altmış gün boyunca onunla olmayacağımdan bahsetmesinin beni üniversiteye geri bırakmasıyla bir ilgisi yoksa? Ya bunun yerine sözleşmeyi sorunsuz bir şekilde yerine getirmek için beni bir iş ortağına devrediyorsa?

Buna inanmak istemedim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bedenimin zedelenmesini ve hırpalanmasını kaldırabilirdim. Beni ne kadar zorlarsa zorlasın, onun ellerinde acı çekmeye dayanabilirdim. Ama kalp acısı?

Kalp kırıklığı mı? Bu kalp kırıklığı mıydı? Reddedilme mi?

Bu, beni milyon yıl geçse de geri vermeyeceği sevgiyi isteyen muhtaç, küçük bir zayıf olarak bir kenara atması mıydı?

Bilmiyordum.

Gerçek şu ki, o yolculukta orada olmak istemediğim gerçeğinden başka bir şey bilmiyordum.

Araba nihayet durduğunda deri koltuklara yaslanmış, bitkin bir halde yarı bilinçliydim. Motorun durması aklımı başıma getirmeye yetti, iri yarı bir adam kapıyı açıp kolunu bana doğru uzatırken bir anda kaskatı kesildim.

Arkasındaki karanlıktan benimle konuşan iş ortağının sesiydi.

"Gelin Bayan Emerson, altmış günlük kızlara söyleneni yapmaları için para ödenir. Şimdi kurallara uyun."

Brandon Grant'in sosyal medya profilini gördüğümünden beri ilk kez gerçekten altmış günlük bir kız olmak istemedim.

İri yarı adam üst kolumu kavrayıp beni oradan çekiştirirken kaskatı kesilmiştim. Çıplak ayaklarım soğuk çakıl taşlarına çarptı ve kış esintisinin ürpertişi dişlerimi sıktı.

Önümde dimdik duran malikâne, geride bıraktığımız kır evine hiç benzemiyordu.

Pencerelerin hepsi aydınlatılmıştı, bahçeler bakımlıydı ve süslü çitler bizi çevreliyordu. Bir eve benziyordu. Parlak dergilerde gördüğünüz, kameralara gülümseyen profesyonellerin olduğu evlerden birine.

Çakılların üzerinden ana girişe doğru götürülürken adımlarım küçücüktü. Aydınlatılmış tuğlalar kırmızıydı. Derin, zengin kırmızı. Ana kapıya çıkan basamaklar geniş ve taşandı.

İş ortağı da öyleydi - geniş ve taş.

Uzun boylu ve güçlüydü, gri saçları yüksek alnından geriye doğru taranmıştı. Yüz ifadesi taştan yapılmıştı. Gözleri sert ve cansızdı. Çenesi her an ısırmaya hazır bir kurt gibi gıcırdayordu. Bana bir et parçası gibi bakarak, en iyi ihtimalle üstünkörü bir bakış atarak önümde ilerliyordu.

Sanırım o zaman Brandon Grant'in, aramızda geçen konuşmalarda benim hakkımda pek çok açıdan haklı olduğunu fark ettim.

Saf biriydim. İyimserdim. Cehennemin derinliklerine bakarken bile her zaman herkeste ve her şeyde en iyisini görmek isterdim.

Bu altmış günü onun ellerinde nasıl geçirdiysem, asıl olayın bir yanılısamasından başka bir şey değildi. Ona olan hayranlığım yüzünden. Güzel canavar. İstedğim adam.

İnandığım adam.

Belki de her zaman aptalca bir saflık içindeydim.

Ana girişten geçtikten sonra koridor devasa yüksek bir tavana açılıyordu. Üst katlarda kaybolan o büyük ve geniş merdivenlerden biri. İri yarı adam beni bıraktı ve ben de alçakgönüllülüğümü olabildiğince örtmek için kollarımı indirdim.

Brandon'ın iş ortağı güldü. Bana doğru güldü.

"Oh, tatlı Bayan Emerson. Sanki burada alçakgönüllülüğe yer varmış gibi." Bakışları göğsümde takılı kaldı, morarmış göğüslerimi örtme çabam parlak ışıklar altında beni aptal gibi göstermekten başka bir işe yaramıyordu. "İnan bana, ekranda senin her bir sürtük santimini gördüm."

Sesim çıktığında zayıftı. "Lütfen, Brandon konuşabileceğimizi söyledi. Konuşmak için geri geleceğini söyledi."

Adam bana çelik gibi bir bakışla, "Brandon Grant sözünü tutmadığı pek çok şey söylüyor," dedi. Soru sormaktan kendimi alamadım. Yuvarlanarak geldiler.

"Nerede olduğumu biliyor mu? Beni almaya geldiğini biliyor mu?" Bana yaklaştığında irkildim, omuzları o kadar sertti ki kamburlaştığımı hissettim.

"O küçük kafatasının içinde bir beynin olduğunu sanırdım, küçük kız. Ne yapıyorsun? ne düşünüyorsun?"

Beynim allak bullak oldu. "Ama... ama kırık kapı... içeri giriş şeklin..." Önemli değildi. Kelimeleri söylerken dudağım titriyordu.

Beni gerçekten buraya gönderebilirdi. Brandon beni gerçekten buraya gönderebilirdi - umursamadan gönderebilirdi.

İş ortağının gülümsemesinden nefret ediyordum. Benim üzüntümden aldığı keyiften nefret ediyordum.

"Sevgili küçük kız," diye alay etti. "Bütün bu saçmalıklara gerçekten kapıldın. Üç sihirli kelimeni duydum tabii ki, birkaç gösterisinden sonra Bay Grant'e o kadar aşık oldum ki." Hâlâ odada bulunan iri yarı adama bir bakış fırlattı. "Hepimiz duyduk. Ne kadar tatlısınız, her ne kadar temelsiz olsa da. Artık burada olduğunuza göre bu altmış günün nasıl işlediğini öğreneceksiniz ve sizi temin ederim ki Bay Grant'le ilgili olmayacak!"

Kollarımı yanlarıma doğru çekti. Durumun gerçekliğine teslim olmadan önce ona sadece bir an direndim.

Kendimi acınacak halde hissediyordum ama umurumda değildi. Hâlâ önemsedığım tek şey paramı kazanmak ve kız kardeşimin güvende olduğundan emin olmaktı.

Eğer gerçekten rehabilitasyondaysa. Eğer Brandon onunla bir şey yaptıysa.

Ama o zaman bile, orada bir yabancıнын bakışları altında dururken, böyle düşünemezdim, kalbim buna izin vermezdi. Hissetmiştim. Gerçek olanı hissetmiştim. *Onu* hissetmiştim.

Benim için ne planlamış olursa olsun, Phoebe'yi rehabilitasyona yatıracağını çok iyi hissetmiştim. "Seni ışıklı kamera aksiyonuna geri döndürmeden önce bir gece uyumana izin vereceğim,"

Adam bana söyledi ve ben de başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Bir şey kaçırmıyor musun?" diye sordu ve boğazım düğümlendi. "Evet, lütfen, *efendim*," diye bitirdim.

Başını keskin bir şekilde salladı. "Bu anlaşmada görgü kuralları her şeydir," dedi bana.

"Müşterilerimiz en üst düzeyde hizmet ve itaat talep eder. İmzaladığınız sözleşmeyi tam olarak hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Brandon'ın ilk gecemde bana okuttuğu basılı belgedeki kelimeleri hatırlamakta zorlandım.

Bölümler hafızamda bulanıktı, *gizlilik*, *tam anlaşma*.

"Sanırım öyle..." Dedim ki. "Altmış gün boyunca sınırsız ya da güvenli kelimeler kullanmadan hizmet etmeyi kabul ettiğimi hatırlıyorum."

"Evet," diye cevap verdi. "Sizden ne isteniyorsa yapacaksınız ve cezanız bittiğinde kalıcı bir yara almadan eski yerinize geri gönderileceksiniz."

Gözlerine bakmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım. Gözleri açık mavi ve buz mavisiydi, saçlarının gümüş rengini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Onu yaşlandıramadım, tam olarak değil. Yaşlı bir adam için kendini çok iyi tutuyordu, yaşlı bir adam için çok... *çekiciydi*...

Ceketindeki rozet iğnelerini tekrar fark ettim, armaları anlamaya çalıştım. Bana tanıdık gelmiyorlardı ama onu bir şekilde tanımam gerektiği hissine kapılmadan edemiyordum. Bir tür statüye sahip bir adam olduğunu.

"Sözleşmenizin geri kalanının tamamı için yükümlülüklerinizi yerine getireceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

"Evet, efendim."

"Güzel," dedi. "Yükümlülüklerle saygı gösterilmesi konusunda ısrar ediyorum."

Bunun olağan olup olmadığını merak ettim, kızlar ve yer konusundaki bu bölünme. Brandon ve bu adamın -iş ortağı- iş yükünü paylaşma konusunda düzenli bir anlaşma yapıp yapmadıklarını merak ettim. Ama hayır. Rebecca Lane, Brandon Grant'in süreç boyunca efendisi olmasından başka bir şeyden bahsetmemişti. Her zaman kontroldeydi. Her zaman denetliyordu. Her zaman *oradaydı*.

Ama şimdi hiçbir yerde olamazdı, eğer işler görüldüğü gibi gitmiyorsa. Muhtemelen yüzlerce mil ötede, belki de bir sonraki altmış günlük kayıt için keşif yapıyordu.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Şu anda hissetmem gereken onca şey varken, kıskançlık bunlardan biri değildi. Ama kıskanıyordum. Onun başka bir kızla birlikte olduğu fikri bile içimi acıtmaya yetiyordu.

İş ortağı, "Harekete geçmeniz için çağrılana kadar iyice dinlenmenizi tavsiye ederim," dedi ve ben de başımı salladım.

"Evet, efendim."

İri yarı adamı işaret etti ve bana yaklaşıp bu kez kolunu uzattığında irkilmedim, sadece kendimi burada geçireceğim altmış günlük yepyeni bir dünyaya teslim ettim. Beni üst kattaki

ihtişamlı odaya götürmedi, sadece salonun arka tarafına doğru ilerledi. O evin içinden geçerken ben de rotayı

Beni zemin kattan geçirdi, sağa çekti ve bir dizi kapalı kapının önünden geçerek uzun bir koridordan aşağıya indirdi. En uçtaki bir tanesinin kilidini açtı ve bir çeşit başka bir kanattaydık. Daha fazla kapı ve sola doğru bir dönüş ve sesler duyabiliyordum. Çığlıklar.

Bir kız.

Bir kız yüksek sesle ağlıyordu.

Sesi duyunca midem bulandı.

Sol taraftaki bir kapıya yaklaştığımızda çığlıklar daha da arttı ve o kapının arkasındaydı. Her kimse, oranın arkasındaydı.

"Umarım biraz uyursun," dedi iri yarı adam. "O gürültüyle seni uyutmazsa şaşırmam."

Sözlerinin arkasında herhangi bir samimiyet yoktu, sadece setinden yeni bir anahtar çıkardı ve kapıyı omuzlayarak içeri girdi. Uzaktaki pencereden sadece donuk dış ışık geliyordu, ama onu orada görebiliyordum, yatakta bacaklarını göğsüne çekmiş, delirmiş bir kız gibi ileri geri sallanıyordu.

Belki de delirmişti.

Belki yakında ben de ona katılırım.

"Hey," diye homurdandı iri yarı adam, ama kız cevap vermedi, sadece sallanmaya ve umursamaz bir şekilde ağlamaya devam etti. "Hey, gürültücü piliç, lanet olası ağzını kapat ve yeni oda arkadaşına merhaba de."

Işık düğmesini çevirdiğinde ve oda turuncu bir parıltıyla aydınlandığında ben bile irkildim. Gözlerimi bir, iki kez kırptırıp parlaklığa alışmaya çalışırken bakışlarım tekrar sözde yeni oda arkadaşına kaydı.

Ve sonra nefesim kesildi.

O kadar yüksek sesle nefes aldım ki ağlamayı bırakıp yüzünü bana doğru çevirdi ve sonra o da nefes aldı, gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman açıldı.

"Paige?!" diye sordu ve sesi cehennem gibi cızırtılı olsa da onun sesiydi. "Paige?! Bu gerçekten sen misin?!"

Bir anda onun yanındaydım, kollarımı iki yana açmış yatağın üzerindeydim ve onun kolları da bana doğru uzanmış, sımsıkı sarılmıştı.

"Gerçekten benim," dedim ona. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum!" Ama gerçekten oydu.

Gerçekten, gerçekten oydu. Güzel siyah saçları, mükemmel kıvrımları ve delilik içinde bile güzel yüzüyle tamamlanmıştı.

Hiçliğin bu çılgın fırtınasında, çok iyi kaçtığı altmış günün dünyasına hapsolmuş, gerçekten Rebecca Lane'di.

Kapı iri yarı adamın arkasından kapanana kadar bekledim. Anahtar kilitte ses çıkarana ve ayak sesleri koridorda uzaklaşana kadar bekledim. Ve sonra ona sordum. Derin, sağlam bir nefes aldım ve ona sordum.

"Sana ne oldu böyle?"

İKİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Drake telefonu açmadı. Onu ilk bir saat boyunca aralıksız aradım, sesli mesajını o kadar düzenli dinledim ki sümüklü herifin mesajını ezbere biliyordum.

Henry Drake'in sesli mesajına ulaştınız. Maalesef acil bir işle meşgulüm. Lütfen mesaj bırakın ya da sekreterimi arayın...

Acil iş.

O akşam benim tatlı Paige'imle yaptığı acil iş fikrini midem kaldırmıyordu.

Eric bir hayalet kadar beyazdı, kanayan şakağına tuttuğu havluyla beni etrafta takip ederken alıştığım ukala küçük kardeşe hiç benzemiyordu.

"Bran, yapma," diye yüzüncü kez denedi. "Cevap vermesini sağlamanın sana bir yararı olmaz. Hiçbirimizin işine yaramayacak. Hatta *ona* bile bir faydası olmayacak, bunu sen de biliyorsun! Bunu düşünmek için sadece bir saniye ayırırsan, bunu anlarsın!"

O haklıydı.

Sonunda, altmış dakika boyunca onu görmezden geldikten sonra, kafasının içinde bir parça mantıkla konuştuğunu kabul edecek kadar durakladım.

Ahizeyi masamın üzerine fırlattığımda gözleri büyüdü. "Güzel," dedi. "Şimdi düşünelim. *Sen düşün.*"

"*Düşünmekten* daha fazlasını yapmam gerekiyor," diye tısladım. "O orospu çocuğuna ulaşmam ve Paige'i geri almam gerekiyor."

"Ama neden?! Neden bu kadar önemli?! O para, Bran. Para! Drake'in istediği bu, senin de istemen gereken bu!" Başını o kadar sert salladı ki yüzünü buruşturdu ve havluyu daha sıkı kavradı. Ona verecek bir cevabım yoktu. Kelimeleri boğazımdan çıkaramadım.

Aşk. Nasıl olur da *aşk* kelimesini ağızımdan çıkarabilirim?

O devam ederken ben hâlâ bir kenara atılmış telefonuma bakıyordum. "Ona gidemezsin! Nereye gittiğini bilmiyorsun, ama bilsen bile..."

O konuda da haklıydı. Altmış günlük bir *ürünü* onun pençesinden kurtarmak gibi çılgınca bir görevle soğukta ve tek başıma ortaya çıksaydım, bırakın onu yanımda götürmeyi, oradan sağ salım çıkmamın bile imkânı yoktu.

Sonunda Eric'e "Haklısın," dedim ve o da rahat bir nefes aldı. "Bunu bildiğin için teşekkürler."

Kendimi masamdaki sandalyeye bıraktım, Drake'in telefonumu açması için yaptığım tekliften vazgeçtim ve

Sanki bir deste iskambil kâğıdını karıştırır gibi kendimi karanlık ağ sistemlerinin ve portallarının engin zenginliğine kaptırdım. Eric kendimi her şeye bağladığımı izledi. Her iletişim parçasına, her teklif ekranına, her şifreleme penceresine. Dikkatimi Drake'le ikimizin de bağlı olduğu iş yollarına, telefon hattında erkek erkeğe konuşan hurdalara çevirmenin zamanı gelmişti.

Eric'e, "Git adamlara bak," diye talimat verdim ve güvenlik görevlilerinin kendi savaş yaralarıyla uğraştıkları mutfağı işaret ettim.

Uzun bir süre öylece durdu. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı? Lütfen aptalca bir şey yapma Bran."

Ona bir cevap veremedim, sadece hayaletten vazgeçip arka tarafa doğru yürüyene kadar bakışlarımı sabit tuttum.

O gittikten sonra dikkatimi daha önce, Drake bu alanda görünmeden önce olması gereken yere çevirdim. Şifreli mesaj akışına tıkladım ve o hıyarın bana ne gönderdiğini görünce nefesimi tuttum.

En başta bunu asla görmezden gelmemeliydim. Dikkatim asla üst kattaki kızla, onu benden alabilecek tek lanet şeye sırtımı dönecek kadar ilgilenmemeliydi.

Mesajları kalın kaşlarımınla taradım.

Aç şu lanet telefonu Grant ve ben sana ulaşmanın başka yollarını bulmadan önce beni ara.

Müşteriyle ilgilenmek her şeydir. Kız hiçbir şey. Senin için göndermek zorunda kalmadan önce şu program belgelerini gönder. Onu görmek istiyorlar.

Neyin var senin? Bu kızın nesi var böyle?

Benden bu kadar. Telefonu aç yoksa şahsen geleceğim. İnan bana, ikimiz de bu sonucu istemeyiz.

Ve sonra bir tane daha.

Yola çıkıyorum. Hazır ol.

Bilmem gerekirdi. Onları okumalıyım. Drake'le eşit şartlarda yüzleşmek için gerekli planları yapmalıyım.

Onun ping akışına bir yanıt yazdım.

Konuşmamız gerek Drake. Bunun peşini bırakmayacağım. Gitmesine izin vermeyeceğim.

Ama hayır. Bunu koyamazdım. Önceliklerimi belli edemezdim. Metni sildim ve alternatif bir metin yazdım.

Konuşmamız gerek Drake. İşin ilgiye ihtiyacı var. İkimiz de gerçekleri öğrenmeliyiz.

Gönder tuşuna bastım ve masamda bir sigara yaktım, o akşam boğazıma kadar çektiğim duman yüzünden boğazım düğümlenmişti.

Ve sonra düşündüm. Çok düşündüm. Tatlı kızımı şahsen bulabileceğim ve onu kollarıma geri almak için savaşabileceğim yolları tarttım.

Ama açık bir yol yoktu.

Drake'in güzel kızımı içine kapatabileceği dipsiz bir mülk havuzu vardı. Ülkenin dört bir yanında malikâneleri ve denizaşırı ülkelerde birkaç villası vardı. İş binaları, arka sokaklarda inzivaya çekildiği yerler ve konumlarından para kazanabileceği bir iş ortağı-müşteri okyanusu vardı.

Doğru adrese gitme ve bir çatışmaya girme şansım, dev bir samanlıkta fare boku bulmaktan daha iyi değildi.

Alnımı ovuşturarak suçluluk duygusuyla savaştım. Paige'in Drake'in ellerine karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark etmeden onu terk ettiğim için suçluluk duyuyordum. Kardeşimi bu katliamın içine sürüklediğim ve bu acınası gösterideki motivasyonlarım konusunda açık sözlü bile olmadığım için suçluluk duyuyordum.

Güvenlik ekibinin, yayılım ateşinin yaklaştığına dair en ufak bir ipucu bile vermeden çok daha güçlü bir kuvvetle karşı karşıya gelmesinden duyulan suçluluk.

Böyle bir aptal olduğum için suçluluk duyuyorum.

Planlama ekranına tıklamadan önce sigaramı bitirdim ve sonra onu gördüm. Listeleri tararken şakaklarım Eric'inkilerden daha fazla ağrıyordu.

Drake yapmıştı. Çoktan yapmıştı.

Her müşterinin teklifini, altmış günlük satın almalarıyla birlikte görünmeleri için bir zaman aralığıyla teyit etmişti. Paige gün be gün önceden rezervasyon yaptırmış, müşterilerin tercihleri mükemmel bir şekilde okunabilir bir biçimde haritalandırılmıştı.

Esaret. Kırbaqlama. Boğma. Grup eylemi. Çifte penetrasyon. Aşğılama.

Ve daha kötüsü.

O kadar kötüydü ki oradan hemen geri döndüm.

Nabzım hızla atarken, ağzım kuruyarak sandalyemde arkama yaslandım ve bu kaostaki kendi aptal rolüm için kendime lanet ettim.

Eğer Bayan Emmerson'ı ikna etmek için bu kadar hevesli olduğum canavar gerçekten ben olsaydım, bu karmaşadaki payımı bir kenara bırakır ve Drake'le birlikte bu boktan durumu düzeltmeye çalışırdım. Bunu altmış günlük kötü bir proje olarak geçirir ve Paige'in iş ortağımla olan yükümlülüklerini yerine getirmek zorunda kalmasının üzücü sonucunu sadece ince bir yazıya bağlardım.

Ama yapamadım.

Yapamadım çünkü kızı tekrar avucumun içine almak için yanıp tutuşuyordum. Onun yanımda olmasını, gözlerinin gözlerime kilitlenmesini, vücuduna dokunmayı, onu istemeyi, ona hükmetmeyi çok istiyordum.

Korumak için.

Tüm bu üzücü bok fırtınasının en kötüsü buydu. Onu *korumak* istedim.

İçten içe biliyordum. Gelişen yakınlığımız boyunca koruduğum aptalca sert çizgiler ne olursa olsun durumun böyle olacağını, Paige'in başka bir adamın ellerinde cezasını çekmesini izlememin mümkün olmadığını biliyordum. Bir kenara çekilip başka bir erkeğin kendi bedenimle birlikte arzulamaya başladığım o leziz bedene doymasını izlemem mümkün değildi.

Paige'in başka bir adama bakarak onu tüketmesini, yutmasını, kendisine aitmiş gibi istismar etmesini izleyebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Program ekranına geri tıkladım ve rezervasyon tarihlerini kontrol ettim. Beş gün vardı. Paige'in ilk yüz yüze müşteri ziyaretlerinin planlanmasından önce beş günüm vardı. Ve bu çılgıncaydı. Bu bile başlı başına çılgıncaydı. Kızları baskıya dayanacak kadar alıştırmak için her zaman onlarla otuz gün geçirirdim. Cezalarını çekmeye tam anlamıyla hazır olmadan önce onlarla aynı odaya adım atan hiçbir müşteri yoktu.

Paige beş gün içinde bu planlamaya hazır olmayacaktı, ben bile onu sınırlarına kadar zorlayacak taraftaydım. Bensiz bir delilik, vahşet olurdu, onu sınırlarının ötesine itmeye yeterdi, asla iyileşemezdi.

Ben de öyle.

Ben de asla iyileşemeyecektim. Çok şey ifade eden bir kızın, iş ortağımın ellerinde yok oluşunu izleyerek değil.

Bir plana ihtiyacım vardı. Beynim çalışarak önümdeki göreve odaklandı.

Eğer Drake'e ulaşmak, bana yayın süresi vermeye karar verene kadar nankör bir görevse, o zaman başka bir seçeneğe ihtiyacım vardı. Ve hızlı. Çabuk olmalıydı.

Beş lanet gün hızlı.

Geldiğinde, midem çalkalanıyor, yalpalıyordu. İstedğim her şeye karşı küfrediyordum.

karşı durmak ve bu süreçte onlarca yıllık işimi riske atmak. Bağlantı ağım bu kirli iş girişimine bu kadar bağılyken bunun geleceğim için ne anlama gelebileceğine lanet ediyorum.

Geleceğim için ne anlama gelebileceğini. Tabii bir geleceğim olacaksa. Bu çılgın ironiye gülümsedim.

Tüm yetişkinlik hayatımı, hayatın paradan ibaret olduğuna kendimi inandırarak geçirmiştım. Sadece birkaç gün önce satın aldığım bir kız için kendiminkinden vazgeçmeye razı olmam ne kadar gülünç bir dönüştü.

Drake'e şifreli portal üzerinden bir ping daha gönderdim, teknolojik kontrolün onda değil de bende olmasına şükrettim.

Ara beni. İnan bana isteyeceksin. Bir saat dolmadan beni ara, yoksa çok pişman olursun.

Sonra da tüm müşteri tabanımız için bildirim duyurusunu hazırladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca onunla oturdum, kelimeleri çıkarabilecek kadar kendini

sakinleştirmeye çalışırken ellerini tuttum. Onu orada, çılgın bir yerde bulmak korku ve

rahatlamanın garip bir karışımıydı.

"Sorun yok," dedim, öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. "Artık ben

de buradayım. Yalnız değilsin.

Yalnız değiliz. Bana buraya nasıl geldiğini anlat. Neler olduğunu anlat."

"Benim için geldiler," dedi sonunda. "Daireme geldiler ve Carolyn o gece ayrıldıktan hemen

sonra içeri daldılar. İskeledeki gece. Seninle olan gece... ve onunla..."

Onu.

Onu hemen orada görmek için neler vermezdim. Ne pahasına olursa olsun *onu* görmek ve burayı

değil onu istediğimi söylemek için neler vermezdim.

"İçeri mi daldılar?"

Başını salladı ve dudağı titredi. "Evet, içeri daldılar. Üç kişi. Hemen içeri girdiler ve altmış

günlük sözleşmemi ihlal ettiğimi ve bazı sorulara cevap vermem gerektiğini söylediler."

"Peki bu ne? Sorular mı?"

Gözleri her şeyi anlatıyordu. Başını sallamasına bile gerek yoktu.

"Burada farklılar," dedi bana. "Bu ilk altmış gün gibi değil. O altmış gün zordu ama iyiydi. İyi

hissettiler. O her şeyi yoluna *koydu*. Ama bu insanlar... bu insanlar farklı."

Bundan şüphe etmedim. Bir saniye bile. Brandon'ın yatak odasına dalmalarından değil. Beni alt

kata indirmelerinden değil. Ne araba yolculuğundan, ne buradaki konuşmalardan, ne de beni bu

odaya atmalarından.

"Bana bunu bildiğini söylediler," diye paylaştım onunla. "Altmış günün geri kalanı için

kontratımı devraldıklarını bildiğini söylediler. Sence bu doğru mu? Sence bunu gerçekten biliyor

mu?"

Hayır demesini umuyordum. Başını sallayıp "*Hayatta olmaz, burada olduğunu bilmesine imkan*

yok" demesini umuyordum.

Ama yapmadı.

Omuz silkti. Pencereden dışarı baktı.

"Bilmiyorum, Paige. Şu anda ikimiz de burada yakalandığımız için kahkahalarla gülüyor

olabilir."

Parmakları titriyordu, hatta benimkilerle kilitlenmişti.

"Burada sana ne yaptılar?" diye sordum ve gözleri yeni yaşardı.

"Bana altmış günlük sürelerimi yenileyebileceğimi ve kendimi tamamen yeni bir ödemeye adayabileceğimi söylediler

Zaten hak ettiğim bir duruma değer verirsem. Onlara itaatin anlamını bildiğimi yeniden kanıtlamam gerektiğini söylediler ve belki o zaman, onlara gizlilik koşullarını gerçekten anladığımı gösterdiğimde, banka bakiyem hala bunu hesaba katacak kadar sağlıklıyken normal hayatıma geri dönebilirim."

Buna inanmak istemedim. Onu başka bir pislik turu için bu kadar isteksizce bağladıkları için değil. "Peki aynı mı? Şartlar?"

Başını tekrar salladı. "Hayır. Bu adam başımızdayken olmaz. Diğer altmış güne hiç benzemiyor. Serttiler. İğrençtiler. Beni sonuna kadar becerdiler, ama asla kötü bitecekmiş gibi hissetmedim. Hiçbir zaman orada işim bitecek ve bir kez daha denemek için geri getirilecekmişim gibi hissetmedim."

Nedense bu beni şaşırtmadı. Alt kattaki adam -Bay Gümüş Tilki'nin iş ortağı- Brandon Grant'e hiç benzemiyordu.

Brandon soğuk ve duygusuzdu. Güçlü, çelik gibi ve o kadar baskındı ki altmış günün onunkinden başka birinin planına göre geçtiğini hayal bile edemezdim. Ama o aşağıdaki adam değildi. Kendinizi çiğnenmeye, parçalanmaya ve tokatlanmaya hazır, tabaktaki bir et parçası gibi hissetmenize neden olan o kurt bakışları onda yoktu.

Alt kattaki adam sana bir insanmışsın gibi bakmadı. Bir insanmışsın gibi. Umutları, hayalleri ve kişiliği olan bir kız.

Rebecca bana "Web kamerasına geri döndüm," dedi. "Ama bu geçen seferki gibi değildi. Bu... farklı hissettiriyor."

"Ne kadar farklı?"

Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bilmiyorum Paige. Sadece farklı. Sanki bu sefer o kadar çok kişi yokmuş gibi, ama daha kötü. *Onlar* daha kötü."

İşte o zaman beni baştan aşağı süzdü, gözleri çıplaklığımı taradı ve morlukların üzerine sertçe eğildi. Kendimi utangaç hissettim. Çıplaklığımın içinde savunmasızdım. Açıkta, çiğ ve alt kattaki adamların beni gördüğü et parçası gibiydim.

"Seni iyi yakalamış," diye yorumladı ve ben de başımı salladım. "Evet, öyle yaptı. Ama umursamadım..."

O da başıyla onayladı. "Evet, anlıyorum. Ben de umursamadım, onunla değil."

Keşke ona kalbimi güzel canavara kaptırdığımı söyleyecek kadar kendime güvenebilseydim. Daha derin bir şeyin, aramızdaki bir şeyin, beni bir hiçmişim gibi bir kenara attığını öğrendiğimde beni parçalayacak bir şeyin çekimini hissettiğimi.

"Ona aşık mı oldun?" diye sordu, açıkça aklımı okuyordu ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Gülüşü onları daha da kızarttı. "Utanma tatlım. Anlıyorum. Biliyorum. Ben de ona aşık oldum. Sen nasıl olamadın anlamıyorum. O... inanılmazdı... iğrençti ama inanılmazdı... ve muhteşemdi, değil mi? Çok muhteşemdi."

Bakışlarını tekrar pencereye çevirdi ve ben de boğazımı temizledim.

"Sen de hissettin mi? Ondan mı?" Tükürmeyi başardım. "Derinlere düştüğünde sana doğru gelen bir şey hissettin mi?"

"Ondan mı?" diye sordu. "Yani bana aşık olduğumu mu düşündüm?" Gülüşü boğaz ağrısından gelen bir kıkırdamaydı. "Kesinlikle hayır. Bu hayatta olmaz. Kimseye aşık olması mümkün değil, o ruhsuz piç kurusuna değil. Milyon yıl geçse bile."

Gözlerinin benimkileri yaktığını hissettiğimde kenetlenmiş ellerimize bakıyordum. Tekrar konuştuğunda sesinde hâlâ bir kahkaha tonu vardı. "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünmüyorsun,

değil mi? Aşık olmak?"

"Bilmiyorum," dedim. "Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimizi değil. Neden burada olduğumuzu da.

Sırada ne olduğu değil."

"Onunla ne ilgisi var," diye bitirdi, sonra içini çekti. "Lütfen bana bu aşık olma hissine kapılmadığını söyle?"

Cevap vermedim. Cevap veremedim.

"Tahmin etmeliydim," dedi. "Tahmin etmemenin zor olduğunu biliyorum. Onun yanından geçip gitmenin zor olduğunu biliyorum, özellikle de seni sınırlarına kadar zorladığında ve daha fazlasını istediğini hissettirdiğinde. Bu berbat bir şey, değil mi? Bize yaptığı şey çok boktan. O webcam odasında tek başınasınız, içeri girip birkaç saat boyunca vücudunuzla uğraşacağı anı bekliyorsunuz ve ona yalvarmak, kalması için yalvarmak, orada olması için yalvarmak istiyorsunuz... ama o asla yapmıyor..." Durakladı. "Evet, bu çok boktan."

Ama bana öyle gelmedi. Brandon Grant'le aramızda geçenler bana gülünç derecede berbat gelmiyordu. Bu kadar gülünç derecede yanlış bir şeyin ürünü olmak gülünç derecede doğru geliyordu.

Ve odası. Onun odası vardı. Onun kollarında uyumak. Konuşmak. Dokunmak. Duş almak. Bir webcam odasında beklemekten çok daha fazlasıydı ama söyleyemedim. Kendimi söylemeye ikna edemedim.

"Bunu atlatacaksın," dedi. "Biraz zaman alacak ama atlatacaksın. Çeneni kapalı tuttuğun sürece onu bir daha göreceğinden şüpheliyim. Aptal çenemi kapalı tutmalıyım."

"Belki de zaten burada olacaktın," dedim. "Ben buradayım, değil mi? Belki de bu standart bir şeydir, bu başka yerde başka insanlarla birlikte olmaktır."

"İyi bir noktaya değindin," diye yanıtladı. "Aslında bu iyi bir soru. Burada ne *halt* ediyorsun? Orijinal canavarla aralıksız altmış gün geçirmelisin."

Gözlerinin kazdığını hissettim. Çarklar dönüyor.

Ona söylemek istemedim. Onu potansiyel hakkında bilgilendirmek istemedim, ama yapmak zorundaydım. Yapmam gerektiğini biliyordum. "Altmış gün boyunca orada kalmamın işe yaramayacağını düşünüyordu. "60 gün boyunca orada kalmamın ...daha bir hafta bile dolmadan iskeleyle geri döndüm..." "Ama

şimdi buradasın," diye bitirdi.

Başımı salladım. "Şimdi buradayım."

"Neden bu işin yürüyebileceğini düşünmedi? Senin buna hazır olmadığını mı düşündü?" Gözleri yine çürüklerimdeydi.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Tuhaftı... aramızda... bir şeyler tuhaf geliyordu ve o bunu istemiyordu. Bundan hoşlanmadı."

"Nasıl garip?"

Omuz silkmeyi başardım. "Şu an hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum." "Ben de öyle," dedi.

"En azından ikimiz varız."

"Gerisini siktir et," dedi. "En azından bu işte beraberiz. Küreksiz boka battığını bilen bir Allah'ın kulu olmadan tek başına dehşetin içine gömülmekten iyidir."

Onu tanıdığımda gülümsedim. O gece iskelede bir anlığına gördüğüm Rebecca Lane'di bu. Gözlerindeki dehşete rağmen gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Korkusu hâlâ oradaydı ama ruhu da ıslıl ıslıldı.

"Beni açık artırmayla satıyorlar," dedi bana. "Onlar bunu yaparken ben kameraların önünde geçit töreni yaptım. Dövüldüm, kullanıldım ve bir pislikmişim gibi muamele gördüm, onlar da bana bir hiçmişim gibi para teklif ettiler. Geçen seferki gibi değil. O tekliflerin hepsi perde arkasındaydı. Bu

müşteriler hakkında bildiğim ilk şey, benimle birlikte odaya getirildikleri ve ne yapmam söylenirse onu yapmamın istendiği zamandı. Ben de ona uydum. O zamana kadar o kadar bitmişim ki ne derse yapardım.

Ne kadar çılgınca olursa olsun." "Ama bu farklı mı?"

"Evet," dedi. "Bu farklı. Gelen teklifleri duydum ve hiç hoş değiller. Bu insanlar... bazılarının sesi aynı insanlar gibi geliyor... ama aynı insanlar olmayacaklar, burada değil. Her zaman oradaydı, izliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sınırları bildiklerini hissedebiliyordum. Burada herhangi bir sınır olduğunu sanmıyorum, sadece erkekler umursamadan istedikleri her şeyi yapmak için para ödüyorlar."

Bu konuda yorum yapmama gerek yoktu. Kendim de hissedebilirdim. Farklılıklar bariz olacaktı. Kuralları koyma konusunda büyük kötü kurdun Brandon'da hissettiğim omurgaya sahip olmasına imkân yoktu.

Bu alandaki adamların hiçbir kuralı olmazdı. Bunu biliyordum.

"Yine de altmış gün değil mi?" Yüzümde gülümseme denemeleriyle sordum. "Sözleşme süresinin sonunda kalıcı bir hasar olmadan çıkmana izin verecekler mi?"

Elleri benimkileri daha sıkı kavradı. Çok daha sıkı. "Bilmiyorum," dedi. "Umarım öyledir."

Gözyaşları yeniden başlarken onu kendime çektim, onun da benim gibi çıplaklığının içinde yara bere içinde olduğunu farkındaydım.

"Ben de öyle umuyorum," dedim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRANDON

Piç kurusu, saatin dolmasına iki dakika kalana kadar bekletti. Benim mesajım çok daha erken okundu olarak görüldü, ama o bunu en sona bıraktı, ta ki o hıyar nerede saklanırsa saklansın, aramızdaki gerilim eter üzerinden yayılana kadar. Çağrı geldiğinde parmağım *gönderme bildirim* düğmesinin üzerindeydi, salak tehdidimi test etmeyi tercih ederse toplu gönderimi tetiklemeye hazırdım.

İkinci çalışta cevap verdim, adını söylerken sesim homurtudan başka bir şey değildi.
"Cidden pişman olacağım, değil mi?" dedi ve sesi hiç duymadığım kadar kesik ve soğuktu.
"Söylesene, bundan sonra seni iş dünyasının dışında tuttuğum için nasıl pişman olacağımı düşünüyorsun?"

"Altmış günlük süreç senin değil," dedim. "Altmış günü *ben* hallederim. Altmış günlük kızlarımızla *ben* ilgileniyorum. Paige Emerson'la ben ilgilenirim."

O aptal kahkahasından nefret ediyordum. "Gerçekten mi? Paige Emmerson'ı idare ediyorsunuz, değil mi? Yayınlarınızı hevesle izliyorum Bay Grant. Orada her ne yapıyorsanız altmış günlük kontratımızla hiçbir ilgisi yok. Sonunun suratu asık küçük Annabel Fisher gibi olacağını düşünüyorum, peşinde bir sürü iptal edilmiş müşteriyle normal hayatına geri dönecek. Sizce de öyle değil mi?"

İşi sıkı tutmaya çalışıyordu. Yan odada savaş yaralarını sarmakta olan kardeşim ve güvenlik ekibi olmasına rağmen, bu üzücü karmaşada mantıklı biri gibi görünmeye çalışıyordu.

"Annabel Fisher planlanandan çok önce sınırlarını zorladı. Sanırım *sizin* talimatınızla." "Ve sen birdenbire umursayacak kadar mekleştin, öyle mi? Altmış gün, altmış gün demektir. Her zaman altmış gün demektir. Bu vicdan... bu *delilik*... Paige Emmerson ortaya çıktığından beri orada her ne halt oluyorsa, mantıklı olmanın ötesinde, evlat. Lanet olası mantığın ötesinde."

Bana evlat demeyeli yıllar olmuştu. Bana karşı o küçümseyici tonu kullanmayalı yıllar olmuştu.

İçgüdüsel olarak anılarımın dinamiğine geri dönmek için tüm cesaretimin kırıntılarını harcadım. Dizlerimin üzerine çökmüşken, onun gücünün üzerimde beliren duruşuna. Yas tutmuştum. Babam olmadan kaybolmuştum. Önümde hiçbir yol olmadan kaybolmuştum.

"Altmış gün, bok gibi davrandığımız anlamına gelmiyor, Drake. İnsan ahlakının sınırlarını zorlayan bir hizmet sunuyoruz ama iyi para ödüyoruz ve sözleşmelerimize sadık kalıyoruz. Ürünlerle ilgileniyoruz. Süreleri dolduğunda kızları yollarına geri gönderiyoruz."

Yerimden kalktım ve onun cevabını beklerken odada volta attım, aynı sayfada çalışan iki

yetişkin olarak bu karmaşayı çözme konusunda en ufak bir umudumuz olup olmadığını merak ediyordum.

Onu yok etmek istedim. Her şeyde onun payını yok etmek.

Onu dizlerinin üzerinde görmek istiyordum, her parçası yıllar içinde dönüştüğü egoist amcık ve her parçası alaşağı edilmeyi hak eden pislik.

"Altmış gün, Bay Grant, müşterilerimize *kusursuz* bir hizmet sunmakla ilgilidir. İş uygulamalarımızı sağlam tutmakla ilgilidir. *Kârla* ilgilidir, evlat. *Kâr*."

"Annabel Fisher'ın sözleşmesini feshetmesi size tek kuruşa mal olmadı," diye karşı çıktım. "Ona kendi cebimden ödeme yaptım."

"Bana yerine getirilmemiş müşteri teklifleri olarak çok büyük bir meblağa mal oldu. Memnuniyetsiz müşteriler yüzünden şirkete büyük bir meblağa mal oldu."

"Onun yerine geçecek kişiyi hemen ayarladım."

"Ve sonra da yıllardır bağlı kaldığımız iş stratejisinin her zerresini göz ardı etmekte ısrar etti," diye tısladı. "Paige Emmerson standart iş uygulamalarının dışında bir şeydi. *Siz de* onunla ekrandaki etkileşimlerinizde standart iş kişiliğinizden başka bir şey değildiniz."

"Ve *sen de* buraya gelip tüm işi tersine çevirerek operasyonel olmaktan başka bir şey yapmadın."

Bir kahkaha daha. "İşler kışının üstünde değil, evlat. Müşterileri olması gerektiği gibi programladım. Altmış günün geri kalanı sorunsuz bir şekilde planlandığı gibi geçecek. Mutlu müşteriler.

Mutlu ödemeler."

"Hayır," dedim. "Altmış günün geri kalanı senin rastgele lanet planına gitmeyecek. Hiçbir performans bilginiz yok. Kızları en iyi şekilde nasıl hazırlayacağına dair hiçbir bilgin yok. Hatta yayıncılıkla ilgili teknik bilgin bile yok."

"Peki, teklifin nedir?" diye hırladı. "Söyle bana evlat. Bu çağrı tam olarak neyle ilgili?"

Bir nefes aldım. Bir sigara yaktım. Gecenin serin havasında dışarı çıktım ve gökyüzüne bir bakış attım.

"Paige Emmerson'ı bana geri verin," dedim. "Bu görüşmenin amacı bu. Kızı bana geri verin, ben de iş taahhütlerimi yerine getireyim."

"Kızı sana geri mi vereyim?!" diye tükürdü. "Kameralar için daha tuhaf *aşk* mırıldanmaları yapabilsin diye mi? Tüm müşteri kitlemiz izlerken aklını kaçırmış bir adam gibi üzerine titreyebilesin diye mi?"

Aynen böyle, kendi kelimelerim kurudu. İş ortağımın amcığına nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nerede olduğunu bilmiyordum. Herhangi bir şeye en iyi nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum. Kalbimle birlikte sağduyumu da çalan kız uğruna ne kadar ileri gidebileceğimden başka hiçbir şey bilmiyordum.

"İnanın bana," dedim. "Onu geri vermek isteyeceksin. Eğer vermezsen işler daha da kötüye gidecek."

Küçümsemesi karnından geliyordu. "*Beni* tehdit mi ediyorsun? *İşimizi mi*? Geçmişteki acınası halinden sonra herhangi bir şeyi tehdit ediyor olman bana senin aklını kaçırdığını gösteriyor, evlat. Aptal aklını kaçırmışsın."

Muhtemelen haklıydı ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Yıllardır bu işi *ben* yürütüyorum. *Sen* dışarıdan bakan birisin. Buraya gelip dizginleri ele almaya çalışman için çok uzun zamandır durum böyle. Bu işin istediğin gibi sonuçlanacağını düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Tekrar konuşmadan önce nefesinin altındaki küfürlerin tıslamasını duydum. "Halkın bu rastgele kız için neden bu kadar çıldırdığını anlamıyorum! Küçük bir yaratığı bu kadar çekici kılan

şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman bırak gitsin," diye çıkıştım. "Onu buraya geri gönderin, ben de hemen başka bir müşteri adayı yaratayım."

Kıkırdaması kin doluydu. "Hiç sanmıyorum, evlat. Müşterilerimiz bu küçük fırsatı paraya çevirmeden kızı kovmak için fazla hevesli. O kafada biraz mantık olsaydı, sen de bu lanet çizgiyi takip ederdin."

Şakaklarım zonkluyordu. Çenem gerilmişti, bir yandan da seçenekleri gözden geçiriyordum.

Yeterince güçlü bir sebep olamazdı. Drake için olmaz. Müşterileri, kârı ve bir kamyon dolusu programı varken olmaz.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek," dedim ve homurdandım.

"Öyle görünüyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim ona. "Bunu nasıl istersen öyle anla, ama konu bu olduğunda hiçbir şey tepkimi hafifletemeyecek."

"Ve karşılığında hiçbir şey benimkini yumuşatmayacak," diye tısladı. "Bunu nasıl istersen öyle anla."

"Paige'i geri gönder," diye bitirdim. "Tüm bu lanet girişim duman olmadan önce onu geri gönderin."

"Geri çekil ve duman olup gitmeden önce o karışık beynini tekrar çalışır hale getir," diye tükürdü ve hat kesildi.

Telefonu cebime geri soktuğum sırada Eric verandanın kapısında belirdi, şakağındaki havluyu çıkarmıştı. Koridordan gelen ışık saçlarındaki kabuk bağlamış kanı görmeye yetiyordu ama bu sefer ayaklarının üzerinde daha sağlam duruyordu. Oldukça sağlam. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve tek kelime etmeden yanından geçip gitmek istedim ama ben eşiği geçmeden kolumu sıkıca kavradı.

"Konuşmamızın zamanı geldi," dedi ve gözlerimiz sert bir şekilde buluştu.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diye tersledim. "Seni ilgilendirmez, sadece ben ve Drake kendi işimizi hallediyoruz."

"Hepsi bu mu?" diye cevap verdi, tüm bu zavallı şeylerle işi bitmiş bir adam gibi kapı çerçevesine yaslanarak. "Bu gerçekten benim işim. Hiçbir şeymiş gibi geçiştirilemeyecek kadar uzun zamandır öyle."

Cidden Bran, beni de bu resme dahil etmek istiyorsun, hem de hemen. Eğer senin boktan fırtınan uğruna kafamı ezeceksen, en azından ne için olduğunu bana anlatabilirsin."

"İçeri girmek istemiyorsun," diye ısrar ettim. "İnan bana, bu boktan fırtınada hiçbir şey istemiyorsun." "Bu Emerson denen kızla ilgili," dedi. "Onun hakkında gerçekten bu kadar berbat mısın? O kız

gerçekten sizi çıldırtmaya yetecek mi?"

"Dediğim gibi," diye tekrarlardım. "Gerçekten bu işin içinde olmak istemiyorsun."

"Oh, ama ben biliyorum," dedi ve gözlerinde olgun ve derin bir şeyin çok küçük bir pırıltısı vardı. "Çünkü gördüğüm kadarıyla Drake'le ikinizden sadece biri bu işten kârlı çıkacak, özellikle de iş üzerinde herhangi bir kontrole sahip olarak. Bu da beni bu işin içinde olmayı çok istememe neden oluyor."

Gözlemine cevap vermedim, sadece devam etmesini bekledim.

"Ve eğer bu olaydan çıkan kişi *sen* olacaksan Bran, yardıma ihtiyacın olacak ve eğer ben sana yardım edeceksem, sanırım bu ileride nasıl çalışacağımız konusunda bazı farklılıklara yol açacaktır, değil mi?"

"Pazarlık fişlerini mi gösteriyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Gerçek bir darbe aldıktan sonra bana geliyorsun ve bu fırsatı kârın masaya vurmak için mi kullanıyorsun?"

"Bu doğru," dedi. "Kartlarımı masaya koyuyorum. Bu karmaşanın içinde ne halt ettiğimi ve kartlarımın şu anda ne kadar değerli olduğunu öğrenmek istiyorum."

senin."

Şaşkınlık sırtışıımı tutamadım. Boktan bir fırtınanın bok çukurunda bile eğlencemi zapt edemiyordum.

"Hizmetlerini masanın benim tarafımda sunuyorsun, değil mi? Benimle birlikte Drake ve saçmalıklarını üstlenen Grant'in takımında mısın?"

Omuz silkmesi tipik Eric'ti. *Yüz* ifadesi *de* tipikti.

"Kesinlikle evet," dedi. "Grant takımındayım, yeter ki Grant takımı bundan sonra buna değsin."

Ve tam o anda, yetişkin hayatımda bir ilk olarak, kendi amaçları için olsa bile yanımda bir kardeşin dayanışmasını hissettim. Kendi kartlarımı masaya koyma konusunda ilk kez gerçekten zorlayıcı bir dürtü hissettim. Garip ama gerçek.

Yine de, yanımda en az bir suç ortağıyla karşı karşıya gelmenin yanlış bir tarafı yoktu. "Pekâlâ," dedim ve Eric'in gözleri şok içinde açıldı, tıpkı elimi tokatladığımda olması gerektiği gibi omzuna vurdu ve içeri girmesini işaret etti. "Grant ekibini bilgilendirelim, olur mu?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAIGE

VÜCUT SAATİM mantıklı olan her şeyin çok ötesindeydi. Rebecca Lane'in yanında saatlerce yarı uykuda sürüklenirken saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yorgun ama sıkı sıkıya bağlıydım. Korkmuştum ama daha fazla cevap için çaresizdim. Bu yüzden uyukladım. Dönüp durdum ve şeytanlarla savaştım. Kıpırdandım, yer değiştirdim ve gelmeyen huzur için dua ettim.

Karnım endişeli yılanlarla doluydu ve eminim Rebecca'nınki de öyleydi, ama yanımda mışıl mışıl uyuduğuna göre çok yorulmuş olmalıydı.

Saatler ilerledikçe ve dışarıdaki karanlık yeni bir günün ilk ipuçlarıyla parlamaya başladığında neredeyse hiç kıpırdamadı. Kolları benimkilere dolanmıştı, sıkı sıkı sarılmıştı, derin ve sabit nefesler alıyordu.

Dizleri yukarı kalkmıştı, cenin pozisyonunda bana doğru kıvrılmıştı, çok savunmasızdı.

Bu yerde ikimizi de nelerin beklediğini düşünmek beni ürpertti; uğursuz iş ortağı ve onun altmış günlük teklif verenleri bir şans daha elde etmek için yarışıyorlardı.

Yüksek fiyatlı olsun ya da olmasın, onunla neden bir çekim daha yapmak istedikleri açıktı. Hırpalanmış ve bitkin olsa bile Rebecca Lane kesinlikle çok güzeldi. Yorgun gözleri ve dağınık saçlarıyla bile muhteşemliğin timsaliydi.

Sanırım bu, aklım Brandon Grant'e geri döndüğünde kalbimin daha da batmasına neden olan yenilenmiş gözlemlerden biri.

Kendimi aptal gibi hissettim. Aramızda bir şeyler olabileceğine inandığım için aptal.

Rebecca Lane ve ondan önceki pek çok güzel kızla dolu dolu altmış gün geçirmişti. Onları sınırlarının ötesine itmek ve yine de onları verici ve istekli bulmak için her şansı.

Neden onun gibi bir adam, daha önceki onca kızdan sonra benim gibi bir kıza aşık olsun ki? O kadar küstah ve güzel kızlardan sonra? Ona her şeyi ve daha fazlasını verebilecek kızlara?

Burada gerçekten düşündüğümde bu çok açıktı. Durumun gerçekliği tartışılmayacak kadar açıktı.

Brandon Grant'e stresten başka bir şey vermemiştim. Kız kardeşimle ilgili saçmalıklardan başka bir şey değil. Onun gibi bir adamdan çok şey bekleyen zayıf ve küçük bir kız olarak geçirdiğim birkaç günden başka bir şey değildi.

Yani, elbette, çok şey hissetmişim... hissetmişim... *her* neyse. Hissetmek istediğim *her* neyse. Bakışları gördüm, bakışları *hissettim*, dokunuşları hissettim... ama bu olamazdı... hiçbir anlamı

olamazdı... gerçek bir şey olamazdı...

Kafamdaki bir sürü aptalca şüphe, aptallığının üstüne bir de aptal gibi hissetmememe neden oluyordu. Bu kadar çok aptalca şüphe, sabah olduğunda bir parça bile doğru düzgün uyuyamamak için korkunun üstüne bir başka nedendi. Sonunda tamamen pes ettim. Kendimi Rebecca'dan kurtarıırken dikkatliydim, dizlerimin üzerine yükselip pencereden dünyaya bakmadan önce şilte boyunca kaydım. Onu bu şekilde gözlemlemek güzeldi. Bir şekilde daha güvenli hissettiriyordu, tuğlalar, ağaçlar ve yukarıdaki bulutlardan oluşan düzenli bir manzara. Mahremiyet konusunda oldukça iyi bir kafes içindeydik. Dışarıda, bizi doğrudan görmeyi engelleyecek kadar yakın ek binalar vardı. Bazılarının üstünü görebiliyordum ve dış mahallelerde sık ağaçların, belki de ormanlık alanların vaadi vardı, ama gerçekten emin olamıyordum.

Emin olabileceğim tek şey, buz gibi bir manzaraya yağan güzel güneş ışığı ve dışarıdaki soğuğa rağmen Brandon Grant'ın iş ortağının ısıtma konusunda çok cömert olduğuydu. Soğuk bir sabaha bakarken çıplak bile olsam, kendimi kızarmış hissedecek kadar sıcaktım. Küçük merhametler ve en iyi haliyle zenginlik için Tanrı'ya şükürler olsun.

Rebecca'nın kıpırdadığını hissettiğimde hâlâ pencerenin pervazına dirseklerimi dayamıştım. Kendine geldiğinde irkildi ve hala orada olduğumu fark etmeden önce yatağın üstüne doğru tırmandı.

"Sorun yok," dedim ona. "Yakınımızda kimse yok. Sadece biz varız, sen ve ben."

Konuşmadan önce pencereden güneşi kontrol etti, gözlerini kırıştırarak benimkine dikti. "Tabii, evet. Ama gelecekler. İnan bana, çok yakında gelecekler."

Bunun için söyleyecek bir sözüm yoktu. Geleceklerinden hiç şüphem yoktu. Bizi talep edeceklerinden, zorlayacaklarından ve yapabileceğimiz her şeyi kazanmaya zorlayacaklarından şüphem yoktu.

Gözlerimi gökyüzünden ayırmıyor, kız kardeşimin nerede olduğunu ve Brandon'ın onu gerçekten bir tür uyuşturucu rehabilitasyonuna götürüp götürmediğini merak ediyordum. Acaba o da aynı gökyüzüne bakıyor, bağımlılıklarından kurtulmak ve yepyeni bir hayat kurmak için elinden geleni yapıyor muydu?

Rebecca kendini toparlayıp pencerenin önünde bana katılırken içini çekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ama ben hiçbir şey söylemeden omuz silktim. Omzunu omzuma bastırdı ve bir nefes aldı. "Eğer mesele oysa, gerçekten unutmak istiyorsun. Unut onu. İnan bana, bunu isteyeceksin."

Ona bir bakış attım ama o gökyüzüne bakıyordu.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Ona kapılmak çok kolay. Muhteşem, güçlü, kuvvetli... onun gibi bir adama aşık olduğunuzu düşünmek çok kolay... dediğim gibi, ben oldum..."

Sabahın soğuk ışığında sesi her zamanki gibi geliyordu, her ne kadar korkudan altına kaçırmış ve çıplak olsa da.

"Gerçekten umurunda olmadığını mı düşünüyorsun?" Ben sordum. "Sence hiçbirimiz onun umurunda değil miyiz?"

Başını salladığı belliydi. "Bence muhtemelen o istemediği için buradasın. Çünkü artık seninle ilgilenmeye zahmet edemiyor. Muhtemelen seni umursamadan bir kenara attı, tıpkı benim bir sürü dramatik saçmalık yüzünden buraya geldiğim gibi. Muhtemelen sahilde soğuk bir bira ve cep telefonunda bir sürü yeni kız başvurusu ile bir yerlerde huzurun tadını çıkarıyordur."

Diğer başvuruları incelediğini düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Yüz ifademi görünce güldü.

"Kahretsin, gerçekten ona takmışsın."

Başımı salladım. "Bütün bunlara saf bir aptal olarak başladığım için kendimi haklı çıkarıyorum,

değil mi? Eğer öyleyse, öyledir. Daha mantıklı davranabilirdim. Ödemelerimi profesyonel bir şekilde hak ederdim ve bu kadar çok şey isteyen bir aptal olmazdım..."

Eşikteki elimi sıktı. "Öğreniyorsun. Hepimiz öğreniriz. Sertleşecek ve hayatını yaşayacaksın

bir ton daha belalı olacaksın."

Keşke ben de isteseydim. Daha sert. Keşke daha sert, daha bağımsız ve hesaplı olmak isteseydim. Keşke kız kardeşime ve onun etrafındaki çok az kişiye değer vererek yoluma devam etmek isteseydim. Keşke beni sapık bir ortağın malikanesinde kurumaya bırakan adam gibi bir adama karşı hissettiklerimden kurtulmak isteseydim.

İşte o zaman beni buldu. Öfkenin ilk gerçek alevi.

Yüzüme karşı söyleyebilirdi. Beni aynı sözleşmeyle daha zor zamanlara gönderdiğini söyleyebilirdi. Rebecca'nın muhtemelen burada olacağını ve eklentilerimi görebileceğini ve onları bir kalp atışında delilik olarak avuçlayabileceğini.

Bir yerlerde gülüyor muydu? Phoebe'yi kurtarması konusunda ona inandığıma mı gülüyordu? Benim gibi bir kızın aramızda bir şey olduğuna inanmış olmasına mı gülüyordu?

"Dur," dedi Rebecca tekrar. "Üzerinde durmanın bir anlamı olmayan şeyler üzerinde kafa yoruyorsun. Burada sadece biz ve kazanmamız gereken para var. Hepsi bu kadar. Günleri bunun için geçiriyoruz."

Gözleriyle buluşmak için yer değiştirdim. "Sence bu o mu? Güneyde olduğu gibi başka bir iş girişimi mi?"

Başını zayıfça salladı. "Bunu düşünmek zorundayım, değil mi? Bir deli gibi çıldırıp aptalca bir kaçış planı denemek istemiyorsan, düşünmen gereken tek şey bu. Evet, zor olabilir ama iyi para getirecektir. Her zaman öyle olur."

Güvenli pencerelerdeki mandallara ve tokalara bakıldığında, herhangi bir kaçış girişiminin kolay olmayacağı anlaşıyordu.

"Korkunç biri olsa da yeterince profesyonel görünüyor," dedi Rebecca. "Yani buradaki ortak. Paramı geri alabilmem için düzgün bir ödeme alma isteğimi kanıtlamam ve sonuncusuyla sessizce yaşayabilmem gerektiğini söylüyor."

"Hepsi bu kadar mı sanıyorsun? Başka bir kazanç turuyla bunu kanıtlayacaksın ve onlar da seni bir sürü daha parayla bırakacaklar mı?"

"Bana da ilk seferinde böyle olmuştu," dedi. "Altmış gün boyunca istenileni yaptım ve o gece söz verdiği her bir kuruşla sahile gitmemi izin verdi. Umarım burada da aynısı olur. Yani onlar ortak, değil mi?"

Dışarıya bakarken bunu tarttım. Ayazı, güneşi ve yepyeni çevreyi içime çektim, içimdeki öfke ve üzüntüden nefret ettim ve bunları tarttım.

Haklıydı.

Kampüste ağzını bozana kadar ona söz verdikleri parayı ödeyen ve özgürlüğünü veren iş ortakları. Belki de bu gerçekten farklı bir mekanda kurulan aynı tuzaktı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi. "Boş ver onu. Bu adam daha iyi olabilir, en azından bana tüm evrendeki en büyük hediye olduğunu ve onsuz yaşamının boktan bir sokakta yaşamak olacağını hissettirmedi. En azından henüz değil."

Başımı salladım. "Yapmamız gerekenin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Birlikte güçlü kalmalı ve sözleşmelerimizi bitirmek için mi çalışmalıyız? Yeni bir sözleşme imzaladın mı?"

"Teoride yeni bir anlaşmaya vardım. Dediğim gibi biraz gösteriş yaptım." "Ve eğer gerçekten böyle yeni bir sözleşme olsaydı, bundan memnun olur muydun?"

Omuz silkmesi çok sertti. "Kim bilir, ama en azından deneyebilir ve büyük bir ödeme günü umabilirim. Başka ne seçenek var ki?"

Ben de omuz silktim. "İptal edelim mi? Bunun tek bir parçasını daha istemediğimizi mi

söyleyelim?"

"Ve bu süreçte bir ton para mı kaybedeyim?" diye karşı çıktı. "İstiyorsan git, ama ben

Hayatımı, eskiden onunla birlikte gelen finansal saçmalıklar olmadan yaşayabilmek. Düşük ücretli işler ve her ay harcama ve fatura ödeme sorunları. Günün her saati bir bütçeyle yaşamak. Hayır, teşekkürler. Ben kendim için varım. Gücün tekrar kendi ellerimde olmasını istiyorum."

İncinmiş taraf öfkeyle birleşti ve korkunç bir sızı yayıldı.

Bu dünyadaki arayışlarımda her zamanki gibi yalnız olduğumu söyleyen sızı. Her zamanki gibi güçlü olmama ve onu desteklememe ihtiyacı olan bir kız kardeşim olduğunu. Önümüzdeki yüz yıl boyunca kimse bana böyle bir para teklif etmeyecekti ve ben de bunu kabul etmemekle aptallık etmiş olacaktım, üstelik bu para hayatımda gördüğüm en inanılmaz adam tarafından verilmemiş olsa bile, her ne kadar tam bir pislik olsa da.

"Kontratımı bitireceğim," dedim ve sözlerim beklediğimden çok daha sağlam çıktı. "Aferin sana," dedi bana. "Böyle bir banka bakiyesiyle normal hayatına geri dönersen

Bunu yaptığınız için kendinize teşekkür edin."

"Peki ya sen?" Ben zorladım. "Gerçekten de bunun son sözleşmenin üzerine iyi ödeme yapacak başka bir sözleşme olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yapmak zorundayım," dedi. "Teklif ettiler ve ben de kabul ettim. Burası korkutucu olabilir ama geçen sefer de öyleydi ve o iyi sonuçlandı. En azından beni bıraktıklarında bu adamları daha fazla arzulamayacağım. Hiç şansım yok."

Rahatsızlığıma bakarken gülümsemesi binlerce kelime söylüyordu. Karasevdam ya da aşkım ya da isteğim ya da her ne haltsa, o kadar gülünç derecede açık olmalıydı ki utanç vericiydi.

"Dediğim gibi," diye devam etti. "Unut onu. Sözleşmeni yerine getir ve kız kardeşinin yanına git. İyi olacaksın. İkiniz uzaklara kaçıp yepyeni bir dünya kurabilir ve tüm bu üzücü karmaşayı ve temsil ettiği her şeyi unutabilirsiniz."

"Yapacağın şey bu mu?" diye sordum. "Sen ve Carolyn? Bu bölüm bittiğinde ona geri dönecek ve onu yepyeni bir dünyaya mı sürükleyeceksin?"

"Evet," dedi. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

Gerçekten de öyle.

Plan her açıdan iyi görünüyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Yapacağız. Elimizden geldiğince profesyonel kalacağız ve borçlu olduğumuz her şeyi yapacağız ve sonunda buradan çıkıp muhteşem kız kardeşlerimizle yepyeni bir dünya kuracağız. İş tamamdır.

Bitti. Bitti."

"Ve bu arada elimizden geldiğince birbirimizin aklını başında tutuyoruz," diye ekledi. "Burada olduğun için şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

Ben de bunu inkar edemezdim. Onun yanımda olması tam da ihtiyacım olan şeydi, Brandon Grant mahvolacaktı.

Kendimi oldukça güvende hissediyordum, dışarıyı incelerken Rebecca'ya sıkıca sarılmıştım, ikimiz de karanlıkta bir yola çıkmış gibiydik. Karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebileceğimi düşündüğüm için kendime oldukça güveniyordum, sadece farklı kışkırtıcılarla aynı sert sözleşme.

Kendime oldukça güveniyordum - ta ki anahtar kapıdan yüksek sesle gelene kadar.

Bay Sinister içeri girerken bir gece öncesine göre kana susamış bir kurt gibi görünüyordu.

"Daha yakından tanışma zamanı geldi Bayan Emerson," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranterey.org>

katacağına inanıyorum."

Bunun üzerine başımı salladım. "Çabalarınız için minnettar olacağım. Ve onları ödüllendireceğimden emin olabilirsiniz."

Drake tanıdığım herkesten daha iyi bağlantılara sahipti. O kadar çok yolsuzluğa bulaşmış parmağı vardı ki başparmaklarından sular damlıyordu. Güçlü ve duygusuzdu, hangi yolda yürümeye kararlıysa o yolda yürümek için hiçbir şeyden çekinmezdi.

Şu anda yürümeye kararlı olduğu yol, benim yürümek istediğim kızı öne çıkarıyordu. Onun gitmesine kolay kolay izin vermeyecekti, ama ben de vermeyecektim.

Eric'e tekrar, "Seninle temasa geçecek," dedim. "Bu onun çalışma yöntemi. Otoritesini bir korku damarı ile güçlendirir, bunun alıcının içine işlemesini bekler ve sonra gereksinimlerini belirtir."

"O zaman temasa geçecektir," dedi Eric. "Ve bunu yaptığında, masanın onun tarafındaymışım gibi davranacağım. Bir şekilde oraya gireceğim ve aksiyona olabildiğince yaklaşacağım."

Başımı salladım. "Düşman bölgesinin kalbinde tek başına olman ve onu planına tamamen katıldığına ikna etmeye çalışman anlamına gelse bile, bence bu her açıdan en iyi hareket tarzı."

"Bunu halledeceğim," dedi. "Onu her şeye ikna edebilirim, inanın bana."

Keşke öyle olsaydı. Keşke Eric'in bu kadar ikna ve iletişim gücüne sahip biri olduğuna inansaydım. Ama inanmadım.

Eric sayılan pek çok açıdan bana benzemiyordu ve kesinlikle gücü ya da cesaretiyle Henry Drake'e hiç benzemiyordu. Eğer Drake Eric'in sadakatini bir saniyeliğine bile olsa anlarsa, bu katliam üstüne katliam olurdu ve kardeşim bunun bedelini çok ağır öderdi.

Yine de onun yardımına ihtiyaç duymaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bana ne kadar acı verse de, onun sunabileceği her şeye ihtiyacım vardı.

"Lütfen onu ikna edin," dedim. "İç motivasyonlarınız söz konusu olduğunda bir koku alan köpek gibi olacak. İkna kabiliyetinizin güçlü olduğundan emin olun."

"Sanırım tüm evreni sadakatimin seninle olmadığına ikna etmek yeterince kolay olurdu," diye alay etti ve ardından bir kahkaha attı.

Kendimi tutamadım. "İyi dedin kardeşim. Kolay başarı."

Koluma vurmak için masaya doğru eğildi, zaman geçtikçe daha da yaygınlaşan bir hareketti bu. "Bunu yapacağız," dedi. "Drake'i alaşağı edeceğiz ve bu işi kendimize alacağız. Sadece sen ve ben."

Bu düşünce midemi bulandırdı ve korkunç bir gerçeği yeniden fark ettim.

Bunun işle bir ilgisi yoktu, benim için yoktu. İş, müşteriler ve yön üzerindeki güç mücadelesi benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Paige bu savaşta benim için anlamlı olan tek şeydi. İlgilendiğim tek zafer oydu.

Eric bana sırtıırken ona bu konuda hiçbir şey söylemedim.

"Evet," diye onayladım. "Grant Takımı savaş alanını ele geçirecek ve zirveye çıkacak, ancak en iyi oyunumuzu oynamamız gerekiyor. Karşımızda ciddi bir rakip var."

"Anladım," dedi ve telefonunun iç cebinde vızıldamasıyla sarsıldı. "Kahretsin," dedi telefonu çıkarıp mesajı kontrol ederken. "Sabah oldu ve Henry Drake gerçekten de sabah insanı. Bu mesaj özel portaldan ondan."

Ahizesinde gezinirken ilk kez telefonu elinden almayı tercih etmedim. Kaşları kalkarken dilimi ısırarak zorunda kaldım, cevap istemek için her türlü arzumu geri tuttum.

Sonunda konuştu. "Drake dün gecenin aklımı başıma getirmesini umduğunu söyledi ve önceliklerimin ne olduğunu kendisine bildirmemi istedi."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Mükemmel. Seninle onun arasındaki kapıyı açık tutuyor."

devam eden bir döngü, tam da umduğumuz gibi."

"Aptal," diye güldü Eric. "Sanki talimatları doğrultusunda beni çiğ çiğ dövdüğünü gören bir adam uğruna kardeşimi terk edecekmişim gibi."

Bir yanıt girmeye başladığında elimi kaldırdım. Başını eğerek durakladı ama geri adım atmadı. "Ne söyleyeceğimi biliyorum Bran. Bütün gece bunun hakkında konuştuk. Bırak da devam edeyim."

Yumruğumu tekrar masanın üstüne bastırdım ve taleplerimi geri çektim. Elindeki telefonda başını kaldırıp baktı, ancak belli ki bir yanıt aldıktan sonra.

Yüzünde bir sırıtışla sandalyesine geri oturdu. "Çok sadık davrandım. Cevaplara ihtiyacım olduğunu ve ileriye dönük kartlarda ne olduğunu bilmem gerektiğini söyledim. Son zamanlarda bir sürü konuda kendini tuttuğunu söyledim ve bu işin bitmesini istedim." Durakladı. "Sonra da tapınakta bir dayağı hak etmediğimi ve onu güç kullanmadan gayet mutlu bir şekilde içeri alacağımı söyledi."

Bir yanımda bu son ifadede doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu. Eğer Drake gerçekten de gülümsemeler ve el sıkışmalarla ortaya çıkıp Eric aracılığıyla Paige'e erişim talep etseydi, kapıları isteyerek açıp onu teslim eder miydi?

Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

"Onun bulunduğu yere gitmen gerekiyor," diye yineledim. "Oraya varmak için ne söylemen ya da ne yapman gerekiyorsa, şu anda olduğu gibi yapmalısın."

Başını salladı. "Biliyorum.

Anlıyorum." Umarım

anlamıştır.

Gerçek anlamda hakim olmadığı ve birkaç yıldır hakim olmadığı bir işte karını korumaya çalışan bir adamla birlikte yaklaşan ortamın ne kadar yoğun olacağını anlamasını umuyordum.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım," dedi Eric. "Oraya vardığımda yani. İyi olduğundan emin olacağım. Ne de olsa müstakbel baldızım."

Gülmedim. Gülemedim.

Midem yeniden guruldadı.

"Sadece onu Drake'ten güvenli bir şekilde uzak tutmak istiyorum."

"Evet, ve koridorda güvenle seninle birlikte. Elbette."

Koridorda yürüyüp bağlılık bekleme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyordu. O zamanlar dikkatimin çoğunu bir kızı koridordan geçirip sonsuza kadar diğer yarım olma ihtimaline vermiştim. Gençliğimden yaşlılığıma, zenginliğimden fakirliğime kadar benimle birlikte olacağına inandığım birine kalıcı bağlılığımı sunmaya o kadar çok önem vermiştim ki.

Bir kızı bu kadar çok sevmiştim. Onu her şeyimle sevmiştim. Onu her şeyimle sevmiştim. Ve o da bunun karşılığında hayatımın geri kalanında kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

Eric masanın öbür ucundan bana bakarken kusmak için kendimi zor tuttum.

"Yıllar öncesinden beri kendini hep geri çekmişsin," dedi yüksek sesle. "Eğer bu kız senin için her şeyi değiştirecekse gerçekten kendini açmalısın."

"Yumuşak aşk mı?" Homurdandım. "Tabii, evet. Böyle yumuşacık bir aşkı kendime saklamam gerekiyor."

"Ben ciddiylim," dedi. "Söylesene, Bayan Emerson'a karşı hissettiğin şey gerçekten de yıllar önce ilk gerçek sevgilinle yaşadığın aşkla aynı şey mi? Adı neydi?"

İşte o zaman dürüst olmak zorundaydım. Bir şekilde dürüst olmak zorundaydım.

Boğazım kenetlenmişti ve gırtlığım hala kuruydu ve doğru olan her şeyi tutmak istiyordum. İtiraf larım dar bir yoldaki bok yığınları gibiydi ama onları zorla dışarı çıkardım. Onları gerçekten

zorladım.

"Duygularım var," dedim ona. "Paige Emmerson'a karşı çok şey ifade eden duygularım var. Bence bu muhtemelen... daha fazla..."

"Aşk mı?"

Başımı salladım. "Ona değer veriyorum." "Onu seviyor musun?"

Bunu söylemeyi ne kadar isterdim. Sevgiler.

"Drake'in evine gittiğinizde onunla ciddi bir şekilde ilgileneceksiniz, değil mi? Yengen olsun ya da olmasın?" Ben sordum.

Başını güçlü bir şekilde salladı. "Evet, eğer müstakbel baldızım olursa, ona aile muamelesi yapacağım, sana söylüyorum. Kabul et işte."

Yine de yapamadım. İtiraf edemedim.

Ahizesi tekrar çaldığında hâlâ bana bakıyordu. Konuşmadan önce mesajı okudu ve ben kendimi sakın kalmaya zorlarken Drake'ten gelen kelimeleri mırıldandı.

"Ekibimizin geri kalanıyla birlikte benim de dayağa ihtiyacım olduğunu ve bundan ders çıkarmam gerektiğini söyledi. Cevaplaması gereken pek çok soru olduğunu ama önce sana sırtımı döndüğümünden emin olması gerektiğini, sonra konuşacağını söyledi." Başka bir kelime vızıltısı gelince durakladı. "Önceliklerimin onunkilerle aynı hizada olduğuna onu ikna edebilirsem, ileride biraz yardıma ihtiyacı olacağını söyledi."

"Öyleyse söyle," dedim ona. "Önceliklerinizin aynı hizada olduğuna onu ikna edin ve konuşturun."

Eric'in parmaklarının bir bulanıklık içinde yanıt vermesini izledim. Sadece birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra başka bir yanıt vızıltısı geldi.

"Bugün daha sonra arayacağını söyledi," dedi Eric. "Her şeyi kontrol edecek ve benden biraz mahremiyet ve bağlılık talep edecek."

"Güzel," dedim. "O zaman seni buraya sarıp sarmalasak ve onun gittiği yöne göndersek iyi olur."

"Peki ya sen?" Eric sorguladı. "Gerçekten de o bahsettiğin belaya neden olacak mısın?"

Bu arada mı? Gerçekten bu mesajı gönderecek misin?"

Bunun üzerine sırtıma engelleyemedim.

Evet. Sorun çıkaracaktım. Buna ihtiyacım vardı.

"Merak etme," dedim. "Çok yakında bela yağmuru yağdıracağım, inan bana. Sen sadece Drake'in yanında olmaya odaklan. Ben de ona sorun çıkarmaya odaklanacağım."

Güldü. Ben de güldüm. Benimki acı, soğuk ve alaycıydı. Onunki umutluydu. Gençti.

Çaresiz, muhtaç ve iyimser.

O kadar ki, ayağa kalkmadan önce uzanıp omzunu kavradım.

"Biraz mesafe almak için yola çıkmanız gerekiyor," dedim. "Ben kaos yaratmadan önce otuz dakikanız var."

Bir anda ayağa kalktı, gülümsemesi ışıltı ışıltı.

Kendini toparlamasına ve kamyonetine binip gözden kaybolmasına yardım ettim, sanki onu tekrar görecekmışim gibi el salladım.

Ama oradaydı. Derinlerde.

Küçük kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi.

Sadece o kadar uzun süre hayatta kalmayı umabilirdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Bay Sinister beni takip etmemi işaret ederken REBECCA savunmacı bir tavırla kolumu tuttu. Onun gözleriyle karşılaştım ve ikimiz de kaçınılmaz olandan kaçınmanın bir yolu olmadığını yeniden anladığımızda onun gözleri hüznle doldu. Bunu yapıyorduk. Her şeyimizle. İkimiz de, kalben olmasa da zihnen, sözleşmelerimizi bitirmeye ve mali durumumuzu en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermiştik. Kısa bir baş sallamayla bıraktı, kelimeler gereksizdi.

Buna tutunmam gerekiyordu. Phoebe'ye yardım etmeye tutunmam gerekiyordu. Brandon Grant'in anısı dışında her şeye tutunmam ve bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Yapabilirdim. Yapmak *zorundaydım*.

Zorla kazandığım güç, taze bir güven duygusu yarattı. Büyük kötü kurdu dış koridorda takip ederken kendimi çıplaklığımla o kadar da açıkta hissetmiyordum. Güvenlik ekibinden biri arkamızdan gelirken koridordaki yürüyüşünde ona katıldığımda çenem şaşırtıcı derecede yüksekti.

"Bayan Lane'in yanında iyi uyuduğunuza inanıyorum?" Bay Sinister sordu.

"Oda oldukça sıcaktı, teşekkür ederim efendim," diye cevap verdim ve kibar bir gülümsemeye zorladım.

Bir kapıdan keskin bir sağa döndükten kısa bir süre sonra başka bir kapıya girdiğimizde mekanın düzenini takip etmeye odaklandım. Birkaç merdiven çıkıp penceresiz ek bir koridora girdiğimizde nereye gittiğimizi tam olarak bilmiyordum. Burası büyük bir yerdi. Gerçekten büyüktü.

"Sözleşmeniz doğrudan devam edecek," dedi. "Yemek saatlerinizi ve uyku düzeninizi kullanarak kendinizi fiziksel olarak iyi durumda tutmanız kesinlikle gerekli olacaktır."

Başımı salladım. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

"Bayan Lane burada ek bir sözleşme imzaladı, eminim size detayları vermiştir."

Başımı bir kez daha salladığımdan emin oldum ama bana bakmıyordu. Bu anı onun yüz hatlarını daha yakından incelemek için kullandım. Onu yandan incelediğimde dün geceden daha sert görünüyordu. Çekici ama sert ve yıpranmış. Burnu güçlüydü ama çenesi daha güçlüydü. Sivri uçluydu. Çarpıcıydı.

Soğuk.

"Bu akşam için planlanmış bir yayınınız var," dedi. "Hazırlanacaksın, değil mi?" Bir kez daha başını salladı. "Evet, efendim."

Omurgama yayılan ürpertiği engelleyemedim. Yürümeye devam ederken çıplak göğüslerimi yeni katlanmış kollarımla kapattım, sanki pozisyon rahatlıkımış gibi davranmaya çalıştım.

Korkaklık. Beni tam bir aptal yapsa da hislerime engel olamıyordum. Brandon Grant dışındaki erkeklerle birlikte olmayı ve onların etrafında olmayı düşünmek istemiyordum. Rebecca'nın onun beni ne kadar az önemseydiğini ortaya çıkarması önemli değildi, ben onu önemseyordum. Yine de.

Onu istedim. Hala.

Ona *ihtiyacım vardı*. Hala.

Ama bu iyi değildi. Hem de hiç.

"Burada yöntemlerimiz daha sert," diye devam etti Bay Sin. "Eminim Bay Grant size neler olacağına dair pek çok ipucu vermiştir ama burada daha sıkı programlarımız ve uygulamalarımız var. Önümüzdeki günlerin geri kalanında amacınızı yerine getirmek için en az aynı derecede kararlı olmanız gerekecek. İnanın bana, sizi zorlayacağız."

"Evet efendim," dedim ama sesim çok uzaklardan geliyordu.

Sol taraftaki bir kapıyı iterek açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. Yanından geçtim ve kendimi gözümü kırıştırmama neden olacak kadar loş bir ışık altında buldum. Uzak duvardaki perdeleri açtığında hâlâ yönümü bulmaya çalışıyordum. Arkada ne olduğunu fark ettiğimde nefesimi tutamadım.

Tek yönlü aynalı bir ekran, yepyeni bir dizi zindan aletini ve mobilyasını gözler önüne seriyordu. Asılı prangaları incelerken bacaklarım jöle gibi oldu ve gergin ve yüksekte zincirlenmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Hatırladıkça heyecanlanıyordum... *onun* hatırası... *bizim* hatıramız... ama burada farklı hissediyordum. Çok daha farklı.

Uğursuz hissettirdi.

Zindan odasına doğru bakarken Bay Sinister'in gözlerinin bana sabitlendiğini hissedebiliyordum. Bakışları yoğundu, tepkimi iliklerime kadar hissediyordu. Kalçalarımın nasıl sıkıldığını ya da Brandon Grant'in ellerinin tenimde olduğunu düşününce tenimin nasıl karıncalandığını görmemesini umuyordum. Sinirden sımsıkı kapalı, kuru bir boğazla yutkunmaya çalıştığımı görmemesini umuyordum.

"Burası ana gösteri alanlarından biri," dedi ve ben de başımı salladım. "Buradaki sandalyeler ayrıcalıklı müşteri kitlemiz için. Böyle bir ayrıcalık için çok para ödüyorlar. Bazen sahneye girmek için de fazladan para ödüyorlar, bunu yakında bizzat göreceksiniz."

Etrafımızdaki sandalyeleri saydım. Midemi bulandıracak kadar sandalye vardı. On. Olayları camdan net bir şekilde görebilen on koltuk. On kişinin birden *sahneye girip girmeyeceğini* merak ettim ve on adamın bana saldıracağı düşüncesi beni titretmeye yetti.

Bunu sevmedim. Hiç beğenmedim.

"Oturun," dedi ve ön taraftaki bir masayı işaret etti.

Kendini solumdaki koltuğa bıraktığında ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak kendimi yavaşça indirdim. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Takım elbisesinin kaygan terziliğinden. Sakin nefes alışlarını duyabiliyordum. Tıraş losyonunun ağırlığını koklayabiliyordum. Midemi bulandıran bir koku.

Gözlerimi ileriye odakladım. Camdan zindan odasındaki prangalı tahta haça ve Brandon'ın evindekinden bile daha büyük görüldüğüne baktım. Ortadaki yükseltilmiş yatağa baktım, siyah kauçuk görünümlü çarşaf ve küçük bir orduyu bağlamaya yetecek kadar zincir ve ip vardı.

"Bay Grant'in gözetiminde geçirdiğiniz birkaç günden sonra bu tür ortamlara alışmış olmalısınız, değil mi?" Bay Sin itti.

"Evet, efendim. Sanırım efendim," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Güven. Bu yerde güvene ihtiyacım vardı. Çok daha fazla güvene.

"Söyleyin bana, Bayan Emerson," dedi. "Daha önce başka birinin ceza seansına katıldığını

gördünüz mü?"

Ne demek istediğini tam olarak anlamam bir saniye sürdü. Başımı ciddiyle salladım.

"Hayır, efendim. Hiçbir şey... sadece ben vardım..."

Elini çıplak dizime koyup sertçe sıktığında geri çekildim. "Mükemmel. Bunu beklenmedik bir ikram olarak sayabilirsin. Umarım seyirci koltuğunda olmaktan keyif alırsın, hatta bir şeyler bile öğrenebilirsin."

Camın diğer tarafındaki bir kapı açılıp iri yarı iki güvenlik görevlisi zindana adım attığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ve şimdi üçüncüsü çıplak bir figürü yanlarına çekip kapıyı arkasından kapattığında kalbim hızla çarpıyordu.

"Bayan Lane oldukça yetenekli küçük bir sürtük, biliyorsunuz." Bay Sinister onu yatağın üzerine atıp etrafında pozisyon alırken güldü. Yutkunamıyordum, gözümü kırpamıyordum, o dört ayak üzerinde zıplayıp hepsini gözümün önünde tutmaya çalışırken tek bir kasımı bile oynatamıyordum. "Bay Grant bununla harikalar yarattı. Umarım sizde de aynı şeyi yapmıştır."

Gözlerim ona kaydı. Gülümsemesine. Yan gözüne. Ama beni ürperten şey bunlar değildi. Sanırım ses tonuydu. Brandon hakkında konuşurkenki küçümseyici tavrı. Sanki asıl olay buradaymış gibi. Sanki Brandon bir yan girişimde sadece bir asistandı ve burası aksiyonun merkeziydi.

Sanki operasyonun gerçek patronu Bay Sinister'ın kendisiymiş gibi. Belki de öyleydi.

Belki de hep öyleydi.

Belki de bu değişim her zaman kartların üzerindeydi.

"Şu anda Rebecca'ya ben mi bakacağım?" Sesimdeki dehşetin çok belli olmamasını umarak düşünmeden sordum.

Gözleri gözlerimi yaktı ve nefesimi yuttum.

"Efendim," diye ekledim. "Artık Rebecca'ya ben mi bakacağım, efendim?"

"Evet, Bayan Emmerson, Bayan Lane'in seansını izleyeceksiniz ve kendi seansınız için bazı görsel deneyim ve ipuçları edinme fırsatı bulduğunuz için minnettar olacaksınız."

Teşekkür etmeliydim ama edemedim. Bu izleyici alanında oturmama ve öğrenebileceğim herhangi bir şeye bakmama izin verildiği için bile minnettarlığımı sunmalıyım ama bunu da yapamadım.

Bir düğmeye basmış ya da birine bir şeyi tetiklemesi için başını sallamış olmalıydı, çünkü bazı hoparlörler yüksek sesle çalarken bir çatırtı yerini Rebecca'nın zor nefes alma sesine bıraktı. Yanaklarımın yandığını ve kalbimin yeniden hızla çarptığını hissettim.

Bay Sinister bana, "Birkaç dakika içinde müşteri web kamerasına canlı olarak bağlanacak," diye bilgi verdi.

Brandon'la birlikte alışmaya başladığım, odadaki ışık duvarını onun etrafında göremiyordum. Kameralar canlı yayına geçerken kırmızıdan yeşil ışığın yanıp söndüğünü göremedim. Yine de orada olduklarından şüphe etmedim.

Rebecca adamlardan uzaklaşmaya çalıştı ama etrafında sağlam bir üçgen oluşturmuşlardı.

"Şimdi uslu bir kız ol," dedi içlerinden biri ve kız bir an elleri ve dizleri üzerinde sallandıktan sonra tekrar ona baktı.

"Evet, efendim. Özür dilerim efendim."

Kendimi onun güçlü ve odaklanmış kalmasını isterken buldum, ödeme gününü tekrar kazanmak için iyi yapmasını istiyordum. Soğukkanlılığını korumasını ve kendini kaybetmeden gerekeni yapmasını istiyordum, adamlar yaklaştıkça nefeslerim hızlanıyordu.

Sırtlarındaki gömlekleri çıkarıp bir kenara attılar, üzerlerindeki kemerleri gevşettiler ve üç büyük hard on çıkardılar. Üçünden vokal olanı kemerini çözüp bir tür deri köpek kurşunu gibi boynuna doladığında gözlerimi ayıramadım.

Boynu gerildiğinde kendini kaybetmedi, boynunu uzattı ve sanki cennetten gönderilmiş bir tanrıymış gibi ona baktı ve işte o zaman başka bir korkuya kapıldı. O adamların hiçbirine Brandon'a baktığım gibi saygıyla bakamayacağım korkusu.

Rebecca bunu başardı. Üçüyle de başardı, bir şekilde bir tür itaatkâr duruma geçti ve kalçalarını genişçe açarak dört ayak üzerinde ileri geri sallanmaya başladı.

Bir gece önce ne kadar korkmuş ve üzgün olduğunu görmüş olsam bile, bunu gerçekten isteyip istemediği konusunda doğru bir karar veremezdim.

En yakınındaki adam sikini yumruklayarak ona doğru eğildi. "Hazır mısın, sürtük?" Tükürme sesi hoparlörlerden yüksek sesle geldi ve irkildim.

Aklım hayır dedi. Bunu istemesinin mümkün olmadığını söyledi. Ama gözleri... gözleri geniş ve istekliydi. Duruşu aç gibiydi. Yüzünden damlayan tükürüğe rağmen çaresizdi.

Meme uçları sertleşmiş ve dokunmak için zorlanıyordu. Sanki onlardan birini gerçekten içinde istiyormuş gibi kalçalarını havaya kaldırıyordu. Sanki kafasında bir şalter atmıştı ve aniden çok istekli olmuştu.

Bay Sin aklımı okumuş olmalı.

"Oh, kızın hoşuna gidiyor," dedi bana. "Kendini bu tür aşırı hislere teslim etmenin güzelliği de bu. Beynin öğrenmese de bedenın sıralamayla öğreniyor. Kafanın lanetlediği şeyi vücudun arzular." Gülüşü soğuktu. "Hayatın her alanında böyle elbette."

Söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden konuşmadım, sadece iki adam onun yanında yatağa tırmanırken gözlerimi Rebecca'nın yüz ifadesinden ayırmadım.

Serttiler. Gerçekten sert. Tüm eller ve çimdikler, onu birbiri ardına boğazına bir dick almaya zorlarken. Kızın öksürükleri ve sıçramaları hoparlörlerden duyuluyordu. Salyalarından ve salyalarından gelen parıltı, sallanan göğüslerine doğru inerken, üstündeki ışık altında parlaktı.

Burası Brandon'ın yeri gibi değildi.

Bu adamlar onu ileri geri güreştirirken ve yaraklarını birbiri ardına içine sokarken aynı atmosfer, gerilim ya da beceri yoktu.

Canını yakıyorlardı ama derisine sert tokatlar atıyorlardı. Kaslarda sert çimdikler. Yüzüne tükürdüler ve o daha fazlası için inledi, ama Brandon Grant'in onların pozisyonunda yapacağı herhangi bir şey kadar sert ve kaygan değildi.

Onu sıkıca zincirlediler ve parmaklarını o kadar derine sokmaya zorladılar ki acı içinde bağırdı. Onu kayganlaştırıcı içermeyen oyuncaklarla gerdiler, bu da onun kıvranmasını ve daha azı için yalvarmasını sağladı, ancak dinlemediler.

Vücudu ona ihanet edene kadar klitorisini yaladılar, yalvarışları daha fazlası, daha fazlası, her zaman daha fazlası için çığlıklara dönüştü.

Ve sonra, dövülüp becerildikten sonra, onu tavandan prangalara bağladılar ve Brandon'ın kullandığını gördüğüm gibi bir alet rafi çıkardılar.

"Şimdi iyi bir kız gibi lanet cezanı çekeceksin," dedi aynı aptal adam tekrar ve Rebecca bir kez daha başını salladı, yalvardı ve ona teşekkür etti. *Teşekkür ederim efendim. Teşekkür ederim efendim. Evet, lütfen, iyi bir kız olacağım, teşekkür ederim, efendim!*

Ve o iyi bir kızdı.

Ona verileni aldı. Hem de sert bir şekilde. Sırtında vahşi kırmızı çizgiler oluşturan uzun bir kırbaç. Çürükler üstüne çürükler açacağından emindi. Kırbaç türü bir şey, onu kırbaçladıkça kalçalarını acıtıyor ve titretiyordu.

İçlerinden biri onu arkadan beceriyordu, kalçaları sertçe iterken eli boğazına sıkıca sarılmıştı ve

diğer ikisi sırayla zavallı göğüslerine darbeler yağdırıyordu. Pembeydiler, dalgalanıyorlardı, hepsini kaldırırken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Teşekkür ederim, baylar, teşekkür ederim!

Benzerliği hissetmeliydim. Zindan. Kırbaçlar, kırbaçlar ve kırbaçlar. Yalvarışlar, yakarışlar ve inlemeler.

Bu ortam ile az önceki ortam arasındaki benzerliği hissetmeliydim. Ama hissetmedim. "İyi, değil mi?" Bay Sinister sordu.

"Evet efendim," diye cevap verdim ve yalan söylemiyordum. Rebecca Lane çok çalışıyor ve iyi gidiyordu. Ondan isteneni yapıyordu. Gerekeni yapıyordu.

Ama karşılığında onun için iyi şeyler yapmıyorlardı.

"Umarım efendilerinizle nasıl konuşmanız gerektiğini öğreniyorsunuzdur," dedi. "Artık daha fazla

Ekranlarımda saçmalamanı *seviyorum* kızım."

Sözleri içimi yaktı. Brandon'ın karanlık gözleri ruhuma işliyordu. "Anladınız mı, Bayan Emmerson?"

"Evet, efendim," dedim ve "*seni seviyorum*" u düşünmek bile midemi bulandırdı.

Rebecca'yı aynaların diğer tarafında becerdiler, canını yaktılar ve biraz daha becerdiler. Çırpınan bir enkaz haline gelene kadar boğazını sikleriyle gerdiler ve sonra onu biraz daha gerdiler.

Hepsini izledim. Ve dizi ilerledikçe daha az hissettim. Anlamlıydı. Tabii ki mantıklıydı.

Para. Her şey parayla ilgiliydi. Talep üzerine başkalarının bokunu almak için bir maaş günü. Benim için olduğu kadar diğerleri için de her zaman olması gereken şey buydu, ama değildi.

Para.

Hep parayla ilgili.

Brandon Grant hakkında asla.

Adamlar yüzünün her tarafına boşaldıklarında Rebecca yatağın üzerinde zayıflamış bir haldeydi ve teşekkürlerini tekrar tekrar inletti. Birkaç saniye boyunca onu pozisyonunda sıkıca tuttular, tüm sahne normalliğin garip bir kaba versiyonuna düşmeden önce yüklerini çekmeyi bitirirken kameralara homurdandılar ve izleyicilerin ekranlarının siyaha dönüştüğünü hayal edebiliyordum.

Yavaşladılar. Üçü de gevşedi, onu hemen hemen bıraktılar ve bir hiç olarak attılar. Yüzündeki döllerinin tersiyle sildi ve onlar gömleklerini kapıp giyinirken yatağa doğru kaçtı. Umurlarında bile değildi, sadece kendi aralarında gülüşüyorlardı.

Hayır.

Bu gerçekten de Brandon Grant'in çalışma tarzına hiç benzemiyordu.

Bay Sinister sandalyesinde dönüp bana bakarken yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

"Umarım daha sonraki gösterinizi dört gözle bekliyorsunuzdur, Bayan Emmerson," dedi. "Bu küçük gösteri şüphesiz size neler olacağı konusunda iyi bir fikir vermiştir."

"Ben de aynı performansı göstereceğim, efendim?" Biraz güldü.

Beni ürperti.

"Hayır," dedi. "Hiç de değil. Önünde bundan çok daha fazlası var."

Ve ben de kabul ederdim. Hepsini ve daha fazlasını kabul ederdim. Acı, aşağılanma ve dayak kasırgasını kabul ederdim.

Keşke Brandon Grant verseydi.

En iyi niyetime rağmen yüz ifademi okumuş olmalılar. Bundan kurtulamazdım, yeterince uzağa değil, şimdi bile.

"Aman Tanrım," dedi Bay Sinister başını sallayarak. "Görünüşe göre Bay Grant gerçekten de

güzel bir cilt, değil mi? Bunu yapmak gibi bir alışkanlığı var."

Cevap vermem için duraksamadı, sadece dudaklarını kulağımın kabuğunda hissedeceğim kadar yakınima eğildi, parmakları omzumu sıkıca kavradı.

"Sanırım sana gösterişli Bay Grant hakkında birkaç küçük ayrıntı vermemin zamanı geldi, tatlı kız."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRANDON

BİLDİRİM parmaklarımın altına oturmuş, farenin tıklamasını bekliyordu.

Düğmeye bir kez basmak tüm müşteri tabanına gönderecekti. Şimdiye kadar Paige ile seans için teklif veren herkese. Kabul edilmiş ve planlanmış herkese. Hâlâ teklifini değerlendiren herkes.

İşte o andı. Eşik anı. Her şeyi tanımlayacak bir an. Henry Drake ile ilişkiyi düzeltme umutlarımı yok edecek bir an. Akıl sağlığım için çok uzun yıllar boyunca kirli ve zengin bir müşteri tabanıyla geliştirdiğim mükemmel profesyonellik parıltısını yok edecekti.

Her zamanki pis iş ahlakımla, her zamanki pis hayatıma geri dönme şansımı yok etti. Buna değer miydi? Gerçekten değer miydi?

Pis, tatlı Bayan Emerson gerçekten bu fedakârlığa değer miydi?

Parmağımı farenin düğmesine davul çalar gibi vurdum ama gönder tuşuna basacak kadar değil.

Bilmek içimde bir yerdeydi, derinlerde. Onu istediğimi biliyordum. Onu kurtarmak istiyordum.

Ona yardım etmek.

Onu korumak için.

Ona sahip olmak için mi?

Mesele bu muydu? Bu yeni bir sahiplenme derecesi miydi? Yüzeyin altında gerçekten istediğim şey bu muydu?

Hayatının geri kalanında ayaklarımın dibinde diz çökmesini istiyor muydum? Bir odaya her adım attığımda tatlı küçük bedeninden gelen o gergin ürpertiye istiyor muydum?

Artık nasıl arzulayacağımı bildiğim tek şey bu muydu? Bu dünyada sahip olmaya değer başka herhangi bir şey üzerindeki hakimiyetimi gerçekten kaybetmiş miydim?

Kaybolmuş muydum? Hayattan tamamen kopmuş muydum? Normal yaşamın herhangi bir görüntüsü, yani.

Beynim çalkalandı, tekrar tekrar yuvarlandı. Düşündüm. Muhakeme. Kendine meydan okuyordu. *Bana* meydan okuyor.

Parmağım tıklamaya devam etti. İçim istemeye devam etti. Zihnindeki çekinceler dans etmeye devam etti. Bana en son ne zaman birini bu kadar çok istediğime inandığımı hatırlatıyordu. Çünkü istemiştim. İçimdeki her nefes kırıntısıyla birini istemiştim. Birini, sonuçları ne olursa olsun, uğruna hayatımın normal yollarını feda edecek kadar çok istemiştim.

Anılar canlıydı. Güçlüydü. Bu yaşamda bu tür *istekler* hakkında daha önce öğrendiklerimi bana

tekrar hatırlatmaya açtım. Geleceğimin bir kızla olduğunu düşünerek öğrendiklerimi.

Beni en az benim onu istediğim kadar güçlü bir şekilde istiyordu. Yanıldığımı anlamak için her şeyimi ortaya koyabileceğim biriydi.

Ona karşı çok hatalıydım.

Bu ihanet ve hayal kırıklığının acısı, parmaklarım fare düğmesinden uzakta, beni koltuğuma geri itecek kadar canlıydı.

Paige Emerson gerçekten farklı mıydı? Amelia George'dan farklı mı? Riskler beni kıracak kadar yüksek olduğunda beni asıp kurutur muydu? Çok büyük görünen farklı bir *çıkış* geldiğinde? Başka bir yerde çimlerin daha yeşil olduğunu düşündüğünde?

Çünkü bir gün o da böyle düşünecekti. Hayallerinizi yıkmak ve yanıldığınızı kanıtlamak isteyen insanlar olsun ya da olmasın, bu kaçınılmazdı. Bir gün çimler *hep* daha yeşil görünecekti. Hayat bu. Hayat, evren ve fırtınalı insan duyguları.

Amelia George yapmıştı. Babam aptallığıma gülerken beni bir kenara fırlatıp kanlar içinde bırakmasını izlerken, yırtılan kalbimi hiç umursamadan sallanan havucun peşinden koşmuştu.

Bundan ders al, evlat. Kendini kalp ağrısı yolundan kurtaracak kadar erken öğren. Kadınlar buna değmez. Asla değmezler.

Annen kesinlikle değildi.

Annemden bahsederken sesindeki zehir beni, riskler yüksek olduğunda kendisinin de adil bir kalp acısı yaşadığına ikna etmeye yetti. Bildiğim tek şey buydu. Bildiğim tek şey.

Ne ben annemi hatırlayabiliyordum, ne de Eric. Büyüdüğümüzde sadece biz ve babamız vardı. Üçümüz ve ülkenin çeşitli yerlerindeki temizlik personeli. Bir de çoğu hafta sonu sabahı erkenden yatak odasından utanç yürüyüşüne çıkan bir dizi genç ve güzel kız.

Gülümsemeleri parlak ve kolları açık olsa bile, evimizden çıkarken herhangi biriyle iletişim kurmaya çalışmanın anlamsız olduğunu fark ettiğimde henüz yürümeye başlayan bir çocuktan fazlası değildim. Bir daha hiç gelmediler.

Sanırım bu yüzden Amelia George beni gerçekten etkileyen ilk kadın ruhuydu.

Yollarımız ilk kesiştiğinde gençliğimin nispeten geç bir dönemiydi. Onunla ilk tanıştığımda on dokuz yaşındaydım ve o benden sadece birkaç ay küçüktü. Bir yaz merdivenlerimizde onunla ilk karşılaştığımda bir erkek değil, dünyadan anlayan bir adam olduğumu düşünmüştüm ve güzelliği aklımı başımdan almıştı.

Kızları, cilveleşmeyi ve nasıl iyi sevişileceğini bildiğimi sanıyordum. Gerçekten önemli olan tek şeyin bu olduğunu da düşünmüştüm.

Ne Eric ne de ben özellikle sosyal olmak üzere yetiştirilmedik. Babam sadece el sıkışır ve profesyonel temaslarda bulunurdu ama nadiren gerçek bir arkadaşlık kurardı. Eric ve benim okulda arkadaşlarımız vardı ama onlar rekabet ettiğimiz ve spor haberlerini paylaştığımız çocuklardı. Karşı cinsten hiç arkadaşımız olmamıştı. Gerçek bireyler olarak kızlar hakkında gerçek bir bilğim yoktu. Sadece erkeklerin gittiği yatılı bir okuldaydık. Annesizdik ve aile ismimizi iş ve siyasi başarı dünyasında takip etmek için çok zorlanmıştık. Bu bana büyük ölçüde iyi hizmet etmişti. Arka sokaklarda ve park gölgelerinde birçok okul arkadaşım gibi güzel kızlarla aynı anlamsız fetihleri yaşadım, ama hiçbirinin bir anlamı olduğu yanılısamasına kapılmadım.

Ona kadar.

Babamızın haftalar boyunca Drake ile birlikte yollarda olduğu yoğun bir yaz siyaset kampanyası sırasında evde yolumun kesiştiği ürkek genç kız.

Eric üniversitede sosyal bir çalışma yapıyordu ve evde sadece ben vardım. Ben ve o. En azından

fark ettiğim.

Sanırım ilk fark ettiğim gülümsemesi oldu.

Sonunda onunla sohbet etmeyi başardığımda gülüşü.

Benimle konuşmaktan o kadar korkuyordu ki, herhangi bir yaklaşıma cevap vermek şöyle dursun.

Benden kaçma şekli. Konuşma, düşünme ve üst sınıf cazibesi olmadan bireysel bir ruh gibi davranma şekli.

Yaratıcıydı. Şiir onun tutkusuydu. Gelişmekte olan arkadaşlığımız boyunca şiirden alıntılar yapar ve benim dünyamı ateşlerdi. Bizi başka bir alana itmekten korkuyordum, beni ateşe veren böylesine muhteşem bir yaratıkla olan bağlantımı kaybetmekten korkuyordum.

Bir gece malikanenin çatısına uzandık ve ben takımyıldızlarını gösterirken o da mitleri ve efsaneleri anlattı. Çılgın hikayeler. Beni güldüren ve onu da benimle birlikte güldüren hikayeler. Sıkıca bastırırken vücudunun sıcaklığı. Onu ne kadar çok istediğimi.

Onu ne kadar çok sevdiğimi.

Çünkü sevmiştim. Amelia George'u sevmiştim.

Hatırladıkça içimden küfrettim, sonra fareyi kenara ittim ve tekrar bildirime baktım.

Bunu yapabilir miyim? Bunu gerçekten yapabilir miyim? Her şeyi tekrar ortaya koyabilir miyim?

Bayan Emerson'ın diz çökmüş vaziyette bana bakan gözlerini hayal ettim. Onu kız kardeşi için para ödediği o amcıkların elinden kurtardığımda, ara sokakta ne kadar kırılgan görüldüğünü hayal ettim.

Ne kadar kızgındım. Ne

kadar endişeliydim.

Başından beri Paige Emerson'la derin bir ilişki içindeydim, sadece bunu bilinçli olarak kabul etmemiştim. Karar verme sürecimin bir parçası olarak hesaba katmamıştım.

Artan sevgimi her şeye dahil etmeliydim, onu isteyen başka bir aptalla sahilde kendi gerçeğime henüz ulaşırken bu saçmalığın onu alıp götürmesine izin vermemeliydim.

Buna değer miydi?

Henry Drake'in adi kanatları altında yıllardır kurduğum hayatı kaybetmeye değer miydi?

Tutunduğum ve birlikte koştuğum tek hayat mı?

Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Amelia George destanından duyduğum utanç ve pişmanlık bile Paige'e duyduğum arzuyu bastırmaya yetmiyordu.

Sahiplik de değildi. Aletim ve egom sadece benim için istekle çarpan şeyler değildi.

On

u. Bu daha fazlaydı.

Çok daha fazlasıydı.

Sevgiler.

İhtiyacım var.

Saygı, şefkat ve ruh.

Amelia George bana kazık atmış ve beni yüzüstü bırakıp gitmişti. Hiçbir şey yoktu.

İnkâr etmek. Yine risk altında olacaktım ama bu sefer kontrolü elime alacaktım.

Bayan Emerson'a da mümkün olduğunca erken aynısını yapması için bir şans verirdim. Çenemi dik tutarak acı çekmeyi göze alırdım, sonuçlarına katlanırdım. Ama bunu yapmak için ona ihtiyacım olacaktı. Sağlam, iyi ve kendi aklından geçenleri bilecek bir konumda olmasına ihtiyacım var.

Ve *bunu* yapmak için Henry Drake'in bu durum üzerindeki etkisini ve bununla birlikte iş

üzerindeki etkisini yok etmem gerekiyordu.

Bunu yapmak ve serpintiden kurtulmak için Henry Drake'i yok etmem gerekiyordu.

Tam nefes almaya ve bu bildirimi müşteri tabanına göndermeye hazırlanırken cebimdeki telefonum çaldı. Eric'ten geliyordu, tanınmayan bir telefon numarasından.

Bir mesaj aldım. Preston'a gidip aramalarını beklemem söylendi. Şimdi kuzeye gidiyorum.

Bu rahatlama memnuniyet vericiydi. Drake gerçekten de küçük kardeşim için kapıları açık tutuyor gibi görünüyordu. Ya Eric'in benim çıkışımdan sonra görevi devralacağını ve benim yokluğumda onun yerine geçeceğini öngörüyordu ya da genel olarak soyadımız için kapıyı açık tutmaya hevesliydi.

İki seçenek de önemli değil.

Güzel, cevap verdim. Beni bilgilendirmeye devam et.

Mesajlarımda kardeşçe bir dayanışmaya duyduğum garip arzuyu engelleyemiyordum. Tüm dünyam çılgına dönmüştü.

Gözlerinizi yoldan ayırmayın, diye ekledim.

Ve sonunda farenin düğmesine sertçe bastım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

Bay Sinister'ın, hayatımın geri kalanını birlikte geçirecek kadar sevdiğime inandığım adamla ilgili kanlı detayları paylaşmasına minnettar mıydım? Ben dinlerken kulağıma sıvı pislik gibi döktüğü dehşet için minnettar mıydım?

Ona inandım mı? İnanmalı mıydım? Burada olduğum için gerçekten şanslı mıydım? Dün gece gelmekten nefret ettiğim yerde? Yakalanmış gibi görünen bir kaçış için bu kadar şanslı mıydım?

Gün ışığı, tam tersini yaptığında baktığım pencereden karanlığa dönerken dizlerimi göğsüme doğru çektim. Uyuşmuş hissettim. Boş. Hüzünlü ve yenilmiş, buna rağmen her şeyin çukurunda yanan yeni bir güç vardı. Onu orada hissedebiliyordum. Kendi kendimin insanı olmak için aynı arzu, başka her şey pahasına kendime ve kız kardeşime bakma yolumda tek başıma.

Belki de hep böyle olacaktı. Belki de her türlü romantik aşk kavramı gerçekten nankör, sahte ve aptalcaydı.

Belki de Brandon Grant gibi güçlü adamlar gerçekten de güçlerini her zaman cehennemde yanmalarını gerektirecek şekilde kötüye kullanmışlardır.

Belki de kötüydü. Tehlikeliydi. Sessizliğin içinde göz göze geldiğimizde onda gördüğüme inandığım gerçek ruh dışında her şey olabilirdi. Belki de Bay Sinister haklıydı ve ben Brandon Grant'te bir şeyler gördüğüm için aptalın tekiydim.

Bu düşüncenin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığından nefret ediyordum. O ara sokakta beni kurtardığında ve karanlıkta kendimi bir kurtarıcı gibi hissettiğimde bile, tüm bu özür dileme olayında ne kadar aptalca davrandığım da dahil olmak üzere her şeyden nefret ediyordum. Çünkü kurtarmıştı. Karanlıkta benim kurtarıcım olmuştu.

Belki de sadece ödeme günü için kurtarıcımdır.

Kapının sesiyle irkildim, Rebecca kollarını göğsünde kavuşturmuş odaya geri dönerken nefesim kesildi. Yanıma gelip yatağın üzerine oturduğunda yüz hatlarını seçebiliyordum. Yanaklarından süzülen gözyaşları yayın sırasında dökülmüş olamayacak kadar tazeydi.

"Keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım," diye mırıldandı ve gülümsemeyi başardı. "Bu şey çok zor, her seferinde. Sadece kameralar için bile değil. Bazıları ekran dışında da çok şey istiyor, sanki istedikleri her şeyi yapabilecekleri ucuz bir sürtükmüşüm gibi. Pislikler."

Bir cevabım yoktu, sadece ona dayanışma gülümsemesi vermek için elimden geleni yaptım ve elini sıkmak için uzandım.

"Patron adam daha önce geldiğinde sana ne dedi? Seni nereye götürdü?" diye sordu ve ben de kameralar için üç adamla olan performansını izlediğimi söyleme düşüncesinden utandım. Yine de bu alanda dürüstlükten başka ne seçeneğim vardı? Onu görebildiğimi itiraf ederken pencereden solmakta olan gün batımına baktım.

"Hangi kısımlar?" diye sordu. "Beni güvenlik görevlileriyle mi gördün?"

Gösteriyi anlatırken ve ona harika bir iş çıkardığını söylerken gözlerinin yandığını hissedebiliyordum. Çünkü öyleydi. Ne kadar acı verici olursa olsun, kendini bir aptalın talimatlarına teslim ederek harika bir iş çıkarmıştı. Bundan zevk alıyor gibiydi. İstiyor gibiydi. İşler bu kadar zorlaştığında bile daha fazlası için gerçekten yalvarıyor gibiydi.

"Bazıları gerçek. Gerçekten. Sanırım ilk altmış gün yüzünden hâlâ kafam karışık," dedi bitirdiğimde. "Çoğu zaman kendime öyle olmadığımı söylemeye çalışıyorum ama bunu bana o yaptı. Bay Mükemmel. Sanırım beni sonsuza kadar mahvetti. Şu anda bu şeyleri isteyip istemediğimden emin değilim.

Vücudum istiyor. Vücudum her zaman kendisine verileni istiyor gibi görünüyor." İnledi. "Berbat durumda. Hepsi kesinlikle berbat durumda."

"Gerçekten de ilk altmış günün seni tamamen mahvettiğini mi düşünüyorsun?" Dedim ve yüzünde garip bir şekilde parlak bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sanırım Bay Mükemmel vücudunuzla nasıl oynayacağını çok iyi bildiği için. Çünkü ceza verirken bile çok ateşli. Çünkü o altmış gün boyunca her şeyin tanrısı olduğunu biliyor ve bunu herkesin kullanabileceği kadar iyi kullanıyor. Yani işini biliyor. Sanırım bu işi en iyi nasıl yapacağını bilecek kadar uzun süredir yapıyor."

Zihninizle nasıl oynayacağını da çok iyi bildiğini eklemek istemedim. Çünkü Bay Sinister'ın daha önce bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Brandon Grant zihinleri, bedenleri ve ruhları eşleştirmek için oynuyor. Her şeyle oynuyor. Onu mantıklı beyninizin izin verdiğinden daha fazla istiyorsunuz ve onun ne kadar samimi olduğunu test etmek zorunda kalmamanız iyi olur, çünkü sizi yok eder. Sizi yok eder ve çekip gider. Sizi yok eder ve güler. Sizi yok eder ve istediğinizi düşündüğünüz her şeyden uzaklaştırır.

Ve daha kötüsü.

Öğrenmek için etrafta dolanırsanız potansiyel olarak çok daha kötü.

"Ne düşünüyorsun?" Rebecca itti ve yüzümün çok şey anlattığını fark ettim.

Başımı salladım. "Artık hiçbir şey hakkında ne düşündüğümünden emin değilim." "Bu hala onunla mı ilgili? Bay Mükemmel mi?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Bilmiyorum. Çok şey istediğimi sanıyordum..."

"*Ben de size onu tamamen unutup işinizi burada halletmenizin daha iyi olacağını söylemişim. İstenileni yapar, maaşımızı alır ve dış dünyada yeni bir başlangıç yaparız. Hatta havalı terapistlerden terapi alırız ve her şeyi unuturuz, değil mi?"*

Sanki hepsini unutabilirmişim gibi. Şimdi bile, her zerremle arzuladığım adam hakkında duyduğum onca iğrenç şeyden sonra, onu asla unutamayacağımı biliyordum.

Omurgamda yeni bir sinir ürpertisi hissettim. Bay Sinister kısa bir süre içinde bana çok şey anlatmıştı. Brandon Grant'in insanları mahveden ve harap eden bir adam olduğunu söylemişti. İnsanları para için kullanan ve asla tam olarak iyileşemeyecekleri bir durumda bırakan biri.

Ve daha kötüsü.

Bana çok daha kötüsünü anlattı. Beni bu yeni yerde şanslı bir kaçış yaşadığıma ikna etmeye yetecek kadar, ama ben bunu hissetmiyordum. Şimdi bile hissetmiyordum.

Sanırım bu benim ruhumdu. İçgüdülerim. İçgüdülerim.

Ama yine de, şu ana kadar yaşadığım altmış günün mülkiyetinin ruhumun ta kendisi olduğunu tahmin ediyordum. Brandon Grant'e teslimiyetimin derinliklerinde verdiğim şey tam olarak buydu, ruhumun ta kendisiydi.

Ne yazık ki, Bay Sinister'ın ağzından kaçırıldığı her şey doğru olsa bile, onu nasıl geri alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Rebecca, "Tanrım, sana bir şeyler söylemiş olmalı," diye yorum yaptı. "Harap olmuş görünüyorsun. Paramı kazanmakla ilgili saçmalıklar dışında bana hiçbir şey söylemedi. Sana her ne söylediyse belli ki aklını başından almış."

Kelimeleri bulmakta zorlanarak yerimde kıpırdandım. "Gerçekten o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Brandon Grant yani?"

Onun adını söylediğimde irkildi. "Onun adını duymak bile beni heyecanlandırıyor. O benim için her zaman efendiydi, her zaman."

"Evet, hayal edebiliyorum..." Devam ettim. "Ama gerçekten o kadar kötü bir insan olduğunu düşünüyor musun? Yaptığı şeyin acımasızca olduğunu biliyorum... ama yardım ediyor gibiydi... bir düzeyde yardım ediyor gibiydi..."

"Eğer doğruyu söylüyorsa," diye bitirdi. "Asıl soru şu, eğer durum buysa, neden en başta buradasın? Eğer altmış günlük performansın onun gibi bir adam için bir şey ifade ediyorsa, neden seni bir kenara atmayı planlıyordu ve neden tek bir kelime bile etmeden ya da *sonra görüşürüz demeden* buraya gönderildin?"

Cevabım yoktu. Omuz silkmekten başka bir şey. Midem, içgüdülerimden başka bir şeye dayanmayan içgüdülerimin hâlâ gerçekleri haykırdığını fark ederek guruldadı. Fantezi belki.

"Sanırım bu işin peşini bırakmalıyım. Bence ikimiz de bu saçmalığa katlanıp diğer tarafa kaçsak daha iyi olur," diye bitirdim ve daha fazla gözyaşı gelmeden önce derin bir nefes almaya zorladım.

Bunları duyunca gülecekmiş gibi görünen bir adamın hatırı için daha fazla dökmek istemedim.

"Buradakiler ceza işlerinden bir bok anlamıyor," dedi Rebecca. "Yani bildiklerini sanıyorlar ama bilmiyorlar. Onlar gerçek anlaşma değil. Hiçbiri. Onun gibi değiller."

"Sanırım sadece kameralar için temel bilgileri takip ediyorlar. Aramaya gelenler, ne söyledikleriyle ilgili daha fazla bilgi sahibi olacaklar, değil mi? Daha deneyimli?"

Sertçe başını salladı. "Son seferinde gelen herkes ne yapacağını çok iyi biliyordu. Kimse için bir ilk olduğum izlenimini edinmedim."

Bay Sinister ile yaptığım konuşmanın bir bölümünü onunla paylaşmaya karar verdim.

"Beni görmek için rezervasyon yaptıran insanlar olduğunu söyledi. Şimdiye kadar yirmiye yakın kişi ve sayıları artıyor. Buluşmalarım birkaç gün içinde başlayacak. Hala canlı performanslar olacağını ve rezervasyonların gelmeye devam edeceğini, ancak rastgele insanlarla ilk seansların yakında başlayacağını ve altmış günün sonuna kadar devam edeceğini söyledi."

Rebecca'nın yüzü loş ışıktaki bir tabloydu. Gözleri beklediğimden çok daha genişti.

"Buluşmalarınız birkaç gün içinde mi başlıyor?!"

Başımı salladım. "Öyle dedi. Günlük olacaklarını söyledi."

"Kahretsin, bu çok garip," dedi. "En azından ilk otuz gün boyunca *efendim* dışında kimseyi görmedim.

Hazırlık, dedi. Kimse yaklaşımdan önce beni sınırlarıma kadar zorladı ve onları aştı." Durakladı. "Geldiklerinde çok hazırdım. Onun sesi ve emrettikleri dışında her şeye kendimi kaptırmıştım."

Bunu hayal edebiliyorum. Gerçekten, yapabilirim.

"Bay Sinister insanlarla birlikte olmadan önce sadece birkaç günüm olduğundan oldukça emin görünüyordu," dedim ve Rebecca bana başını salladı.

"Kahretsin Paige, berbat kokuyor. Çok özür dilerim."

Omuz silktim. "Belki berbattır, belki de önemli değildir. Belki de günler boyunca elimden geldiğince nefes alırım, verileni alırım ve altmış günün sonuna sağlıklı bir banka bakiyesiyle gelmeye güvenirim, başka bir şey değil."

"Belki," dedi. "Belki de bir adamın çılgınca bağımlılık yapan saçmalıkları yüzünden mahvolup gitmediğin için daha iyi durumda olursun." Ellerini göğüslerinden çekti ve kararlı morluklara bakarak yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, bilmiyorum. Hâlâ onun ellerinin üzerimde olmasını isterdim, kameraların istediklerini düşündükleri şekilde beni tokatlayan o pisliklerin değil."

Benim de aynı şeyleri hissedeceğimden hiç şüphem yoktu.

"Beni kaçırdıkları adam hakkında bildiğim ya da düşündüğüm hiçbir şeye güvenmiyorum," dedim ona. "Aklımın, kalbimin, ruhumun ya da herhangi bir parçamın Brandon Grant hakkında bilmem gereken herhangi bir şeyi bildiğine güvenmiyorum ama Bay Sinister hakkında da hiçbir şeye güvenmiyorum. Bana herhangi bir konuda doğruyu söylediğine bir an bile inanmıyorum."

"Haklısın," dedi. "Bu adam bir ejderhaya benziyor. Zehirli duman üfleyen bir ejderha. Peki bu konuda ne yapacaksın? Altmış güne odaklanıp sonunda ikisini de unutacak mısın?"

Ve işte buydu. Tek yol buydu. Beynim ve kalbim ne kadar çalkalanırsa çalkalansın ve söylentiler, itiraflar, kurallar ve bunların çiğnenmesi arasında ne kadar gerçek varsa çözmeye çalışırsa çalışsın, bu alanda benim için bir şeyi değiştirecek hiçbir cevap yoktu.

Sadece zaman. Bana nasıl verilirse verilsin cezaları ve emirleri kabul ediyordum. Ödeme günüm gelene ve kendi başıma dünyaya geri dönüp kız kardeşimi kötü yaşam tercihlerinden kurtarana kadar günleri sayarken, kendi yaptığım kötü beyin hatalarını işlemeye çalışıyordum.

"Ben de öyle yapacağım," diye onayladım. "Altmış güne odaklanacağım ve o noktadan sonra tüm bunları unutacağım. Sadece ben, Phoebe ve umarım banka hesabımı süsleyecek olan ödeme."

"İyi karar," dedi. "Birkaç gün içinde gelenler olursa, sanırım bu en azından popüler olduğunuzu kanıtlar, değil mi?" Gülüşü hüzünlü bir kıkırdamadan biraz daha fazlasıydı. "Bayan Popüler, web kamerasının diğer tarafındaki berbat insanlar için, hayattaki başarılarınız için not edilecek bir şey."

Ben de üzgün bir kıkırdamayla karşılık verdim. "Tam da her zaman dilediğim şey."

"Belki izliyordur, Bay Mükemmel," dedi. "Belki de sizi ortağına devrettikten sonra burada ne kadar iyi olduğunuzu görmek için dinliyordur."

Bu düşünce beni gerçekten ürpertti. İçimi titreten o ürpertilerden biri omurgama doğru fırladı.

Daha da endişe verici olan, berbat iş ortağının benimle paylaştığı her şeye rağmen, şu anda bile onu memnun etme isteğinin midemde çiçek açmasıydı.

Eğilip Rebecca'ya her şeyi anlatmayı, Bay Sinister'ın bana anlattığı tüm saçmalıkları ve daha fazlasını sırf tepkisini duymak için dökmeyi düşünüyordum ama yapamadım. Buna fırsat bulamadan kapının sesi duyuldu ve içeri giren birinin gücüyle açıldı.

İkimiz de irkildik. Bay Sinister'ın kendisi içeri girip tepedeki ışıkları yakarken ikimiz de iri gözlerle bakıyorduk.

Gözleri dar ve öfkeliydi. Alnı ağırdı. Çenesi gıcırdıyordu.

Onu gördüğümde boğazım kurudu, sahte bir gülümseme vermeye çalışıp beni öne doğru çağırdığında bile.

"İlk yayınınızın zamanı geldi," dedi sert bir şekilde bana yönelerek. "Sadece bu seferki... farklı..."

"Farklı mı?" diye sordum, sonra kalbim boğazımda ayağa kalkarken kendimi düzelttim.

"Farklı mı *efendim*?"

Ben yanına gelene kadar cevap vermedi, eli kaynağını bilmediğim başka bir ince maskeli öfkeyle kolumu kavradı.

"Evet," dedi kapıyı arkamızdan kapatırken, sonra beni doğrudan önüne itti, gözleri sertçe gözlerimde yanıyordu. "İzleyicilere hitap etmeni istiyorum. Teklif verenlere hitap et. Onların isteklerini yerine getirmeye hazır olduğunu bilmeleri gerekiyor. Altmış gün için hazır olduğunuzu. Buraya geleceklerini ve şimdiye kadarki en iyi deneyimi yaşayacaklarını bilmeleri gerekiyor."

Başımı salladım ve içimde garip bir kıpırtı oldu. Bilincimin kenarında bir şey. Olayların sınırlarında, anlamlandıramayacağım kadar odak dışı olan daha fazla şey olduğunu söyleyen bir şey.

"Evet, efendim," dedim. "Onlarla konuşabilirim. Ne söylememi isterseniz söylerim."

"Sorun bu değil Bayan Emerson," dedi ve beni yukarı ve ileri doğru yönlendirdi. "Size inanmak zorundalar, yoksa inanın bana, altmış gününüz boşa gidecek. Hiçbir şeyiniz olmadan normal hayatınıza geri döneceksiniz. Sözleşmeyi unutun, her şeyi unutun ama maaşınızı alamadan normal hayatınıza geri döneceksiniz, çünkü olacak olan bu. Biz lanet bir hayır kurumu değiliz. Hiçbir şey kazanmazsan, hiçbir şey alamazsın."

"Ama ben..." Başladım. "Rezervasyon yaptıklarını sanıyordum... Seans isteyen insanlar var sanıyordum... Herkesin rezervasyon yaptırdığını sanıyordum..."

Yukarı çıkarken yavaşlamama izin vermedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Hızın gerektirdiğinden daha fazla.

"Lütfen," diye devam ettim. "Bunu istiyorum... Buna ihtiyacım var... Altmış gününe bağlıyım... Ne olmam gerekiyorsa ona bağlıyım. Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle..."

"Onları *inandır*," dedi ve beni zindan odasına doğru itti.

ONUNCU BÖLÜM

BRANDON

YAPILDI. Bildirim tüm müşteri tabanına iletildi. Geri döndürülemezdi, o fare düğmesine tıklamayı geri almak istesem bile.

Ben yapmadım.

Simgelerin teker teker teslim edilmekten görüntülenmeye geçişini izlerken derinlerde yadsınamaz bir heyecan gümbürtüsü vardı. Dünyanın dört bir yanındaki müşteriler mesajıma tıklayıp içeriği sindirirken bir memnuniyet nabızı atıyordu. Tüm iş geçmişim boyunca hiç göndermediğim türden bir içerik.

Bu kesin bir iptal bildirimidir. Mevcut altmış günlük kızımız, prensipte kabul edilen rezervasyonlar ne olursa olsun, bire bir seanslar için artık mevcut değildir. Yerinde yapılan tüm rezervasyonlar artık geçersizdir. Lütfen ilginizi geri çekin ve başka bir teklif veya görüntüleme işlemi yapmadan önce bir sonraki altmış günlük teklifi bekleyin. Saygılarımla, en üst düzeyde profesyonel dürüstlikle, BG.

Rezervasyon listesini tıklayarak tek tek kapattım.

Bu Annabel Fisher'dan farklıydı. Stern. Hesaplanmış. Teklif cephesinde gelecek herhangi bir alternatifle değiştirilmedi.

Bunu beklemezlerdi, müşteri tabanının hiçbiri. Son Paige webcam şovlarından sonra değil. Kızla ne kadar meşgul olduğumu gördükten sonra değil - onlar için eşit ölçüde masada ne olduğu vaadi. Bunu içlerine sindirmeli ve mesafelerini korumalıydılar. Ya da savaş halindeki iki iş ortağının çapraz ateşine gülünç bir şekilde yakalanacaklardı.

Drake doğrudan ortaklarımıza gittiğim için öfkelenenecekti. Onu baltalamaya çalıştığım için öfkelenirdi. Bunu gözümde canlandırabiliyordum, küfürler savuruyor, tıslıyor ve aramızdaki anlaşmazlığı profesyonellerin gözüne soktuğum için adımı lekelemeye yemin ediyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Bana hiç bırakmamıştı.

Yanıt mesajlarının gelmeye başlaması uzun sürmedi. Yoğun ve hızlı bir şekilde geliyorlardı, bir sürü soru işaretiyle dolu bir sal. Operasyonel becerilerimi bu kadar uzun zamandır tanıyan müşterilerin bakış açısından olayların rastlantısallığını hayal ederken güldüm. İş hayatında profesyonel davranışlar genellikle hayatımın odak noktasıydı, ancak Paige Emerson'ın etrafında geçen sadece birkaç gün, tüm müşteri tabanımın düzenlemelerinin nedenini bilmeden paramparça

olmasına neden oldu.

Bunun için somut bir iş nedeni *yoktu* ve teslim edebileceğim herhangi bir neden de yoktu.
Kesinlikle

kişisel sevgi gösterileriyle kitleleri coşturamazdı.

Telefonum soru işaretli pinglere ara verip normal bir kısa mesaj gönderdiğinde dışarıda, arka verandada, taze bir yudum sigara dumanıyla teselli buluyordum. Eric'ten başka bir rastgele numaradan.

Preston'a vardık. Otele yerleştim ve telefon beklemeye başladım. Bildirimin gittiğini gördüm. Kahretsin, kardeşim, tam ayarındaydın. Hala inanamıyorum.

Yüzümdeki gülümsemeyi hissetmek tuhaf bir duyguydu. Parmaklarım oldukça mutlu bir şekilde cevap verdi. *İnan buna kardeşim. Çok kararlıydım. Bedeli ne olursa olsun, teklif verenler için değil.*

Bedeli ne olursa olsun doğruyd.

İçimin derinliklerinde bunu biliyordum. Paige Emmerson tam olarak istediğim şeydi, onu elde etmenin getireceği riskler ne olursa olsun.

Drake'e şifreli portal üzerinden doğrudan bir mesaj göndermeyi tercih ettiğimde yaptığım büyük jestten dolayı garip bir şekilde mutlu hissediyordum. Çok basitti. Cesur ve amaca yönelikti. Umarım geri adım atmasına ve hızla benimkini kaybetmeme neden olan kızın üzerindeki hakimiyetini gevşetmesine yeter.

Masaya daha fazla müşteri katliamı getirmeden onu geri gönderin.

Görüntülenen simge bir anda belirdi ama başka bir şey olmadı. Okundu, ancak yanıtlanmadı.

Onu geri göndermeli. Eğer akıllı biraz olsun yerinde olsaydı, onu bir çırpıda bana geri gönderirdi. Para, iş, müşteri ilişkileri ve bunca yıl bir imparatorluk kurduktan sonra yol açmaya hazır olduğum tüm potansiyel zararlar uğruna, Drake gibi bir adamın kararlılığımın gücünü hafife almasına imkân yoktu. Yine de madalyonun diğer yüzü de vardı. Savaş alanındaki çatışmayı kazanmak için kendi kararlılığı. Gurur ve güç. Aramızdaki çekişmede bu iki faktör de rol oynuyordu. İkimiz de dişlerimizi gıcırdatarak ikisini de sallıyorduk. Tüm bu üzücü destan, farklı istekleri olan iki egonun karmaşasıydı.

Farklı *ihtiyaçlar*.

Bir sonraki ping Eric'ten gelen bir başka mesajdı.

Az önce ana adamdan portalda bir mesaj aldım. Yarın benim için geliyor. Şahsen.

Telefon konuşması yok. Hazır olacağım.

Yani Drake'in ilgilenmek istediği ben değildim. Kardeşimi istiyordu.

Bu düşünce beni ürpertti. Henry Drake'le yüz yüze görüşmek, Eric sadakatini anlatmakta yetersiz kalırsa kaçışı olmayan bir şeydi. *Yalanlarını*.

Bir yanım onu geri çağırıp bu gösterideki rolünü bırakmasını söylemek istiyordu ama yapamadım. Ona orada ihtiyacım vardı. Drake'in onu bırakmak istememesi durumunda Paige'e yakın mesafeden göz kulak olacak, çalılıkların arasındaki köstebeğe ihtiyacım vardı. Benden ona güvenmemi isteyen kardeşime güvenmem gerekiyordu.

İki küçük kelime yazdım ve gönder tuşuna bastım. Anlamla dolu daha basit kelimeler.

Dikkatli ol.

Cevabı hemen geldi.

Merak etme. Ben hallederim.

Ama öyle miydi? Eric'in herhangi bir şeyi kazasız belasız hallettiğini hiç görmüş müydüm?

Bir ileri bir geri volta atarken bir sigara daha yaktım. Eric aksilikler ve kabahatlerle doluydu. Yatılı okulda, yıllar boyunca yaptığı pek çok kavgaya ve aptalca harekete karıştığımı görmüştüm - beceriksiz küçük kardeş için işleri yumuşatan ağabey. Ev hayatında ise huzuru sağlamak için devreye girdiğimde sürekli başımı salladığımı ve her türlü karışıklığı babamın gözünden sakladığımı gördüm.

Önemsediğim zamanlar.

Kolumu omzuna attığım ve her şey pahasına korumak istediğim küçük kardeşimdi.

Tam da hayatının en büyük tehlikesine atılmak üzereyken bu korunma dürtüsünün yeniden baş göstermesi ne kadar da tipik bir zamanlamaydı. Hem benim hem de onun iyiliği için.

Bokun üstüne bokun gelmesi için ne kadar tipik bir zamanlama, içinden çıkmam gereken bir sürü duygusal kaostan başka bir şey yok.

Dikkatimi diğer pratik konulara verdim. Drake'in emlak portföyünü yıllardır iyi tanıyordum. Preston yakınlarında birkaç potansiyel vardı. Şehrin eteklerinde iyi bir arkadaşının birçok işini yürüttüğünü bildiğim bir malikâne ve daha kuzeyde yine kendisine ait bir malikâne.

Onlardan birinde olurdu. Kesinlikle.

Acaba beni mi düşünüyordu, küçük Paige'i mi? Acaba benim dokunuşumu, sözlerimi, cezamı mı arzuluyordu? Acaba o aç, daracık küçük amcığının içinde şişmemi arzuluyor muydu? Bedeli ne olursa olsun daha fazlası için yalvarmaya hazır mıydı?

Eğer beni gerçekten sikimi sevdiğinin yarısı kadar sevseydi.

Ve banka bakiyesi.

Amelia George kesinlikle yapmamıştı.

Masama dönerken müşteri mesajlarına göz gezdirdim. Çok fazla soru işareti vardı ama ne bir karşı çıkış ne de güçlü bir argüman vardı.

Onu dört gözle bekliyordum.

Ne oluyor lan?

Yenisini ne zaman alacağız? WTF

MI?

WTF MI?

WTF MI?

?????

Gerçekten de küçük Paige Emmerson'ın buna degeceğini umuyordum. Parmağımı mesajlar ve iptal edilen rezervasyonlar arasında aşağı yukarı kaydırdığımda o kadar çok paranın buhar olup uçtuğunu gördüm. Sadece benim dokunuşum için onun tenini kurtarmak adına çok fazla kâr elde ettim. Birkaç hafta önce kendimi Drake'in beni lanetlediği kadar kafadan kontak ilan ediyordum.

Monitör ekranımın ötesindeki uzaklığa bakıyordum ki arkamdaki kapı aralığından bir gırtlak sesi duyuldu.

Yaralı güvenlik ekibinden biri, arkasındaki birkaç kişiyle birlikte içeri girdi.

Yenilmişlerdi. Henry Drake karşısında kendimi ne kadar yenilmiş hissediyorsam o kadar yenilmiş görünüyorlardı.

Hiçbiri daha yüksek sesle konuşmadan onlara "Hepiniz dağılabilirsiniz" dedim. "Birkaç gün dinlenin, ücretinizi tamamen ödeyin, başka bir yer ayarladığımızda sizinle yeniden iletişime geçeceğim."

Geri çekilmek için hiç vakit kaybetmediler ve ben de onları suçlamadım.

Malikâne kocaman, boş bir alandı ve gün ışığı azalıp karanlığa dönüşürken bunu hissettim. Malikâne kocaman, boş bir alandı ve içinde volta atarken *ben* de öyleydim, zaman ilerliyordu ve acil olarak yapılacak bir şey yoktu.

Ta ki cep telefonuma bir sonraki ping gelene kadar. Müşterilerimizin dikkatini çekmek isteyen biri. Yaklaşan bir videoda canlı yayında söyleyecek bir sürü şeyi olan ve tıklanmak için can atan biri.

Ve oydu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Bir sürü açık saçık ve seksi kıyafetle dolu giysi askısına göz attım. Bunların hiçbirisi dış dünyada bana uymazdı ama burada, bu alanda işimi göreceklerdi. Video yayınının inandırıcı olması gerekiyordu. Bana söylediği buydu, Bay Sinister. İnandırıcı olması gerektiğini.

Ve inandırıcı olması için olabildiğince kendim gibi olmam gerekiyordu. Giyinik olmak bir faktördü. Kalabalığa hizmet etmekle ilgilendiğini söyleyen ve bunun yüksek sesle duyulmasını bekleyen, titreyen çıplak bir kız olmak istemiyordum. Kendim olmak istiyordum. Normal bir kız olmak. Kendimi anlatmaya ikna edebildiğim kadar gerçeği söyleyen bir kız.

Bana en düzenli görünümü verecek kıyafete odaklanmaya çalışarak kıyafet rayına tekrar baktım. Çok fazla seçenek yoktu. Ne iyi örtünmek için, ne de gündelik kıyafetler için. Altmış günlük bir bölüm dışında hiçbir şey için değil.

Bir slip seçtim. Saten bir slip. Koyu mavi, zengin ve kaygan, yakası kabarık dantelli, umarım hâlâ morarmış olan göğüslerimin görünmesini engelleyecekti. Bay Sin kapı aralığından bakarken ben de boy aynasının önünde denedim. İç çekişi bana izlediğini ve beklediğini hatırlatmak için yeter de artardı ama kendimi her açıdan incelemek için döndüğümde bunu acele etmem için bir teşvik olarak kullanmadım.

"Şimdi kendini klas bir sürtük gibi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu ve sesi alaycı bir tonla kalındı.

Cevap vermedim, sadece başka bir görüntü elde etmek için tekrar döndüm. "Kameraya insanlarla teke tek konuşuyormuşum gibi mi hitap ediyorum?" Onay için sordum ve *efendim* etiketini bile teklif etmedim.

"Evet," dedi. "Müşterilerimize tek tek hitap ediyormuş gibi davranıyorsunuz. Onları inandırın. Saten küçük bir kayma ya da değil."

Bahsettiği slipi düzelttim ve kasıklarımı zar zor kapattığı gerçeğini görmezden geldim. Elimden gelse kameranın önünde bacak bacak üstüne atacaktım. İnsanlarla elimden geldiğince ağırbaşlı ve ciddi bir şekilde konuşmak için standart bir görevde olan bir kız gibi davranırdım - onlara acılarını ve zevklerini bana hangi şekilde vermeye istekli olurlarsa olsunlar istediğimi söylesem bile.

Giysi askısının tuvalet masası tarafına gittim ve tezgahdan bir saç fırçası aldım. "Lütfen?"

"Lütfen?" diye sordum, *beyefendiyi* tekrar geri çekerek.

Bay Sin göstermelik bir baş sallama hareketi yaptı. "Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan,

küçük sürtük. Eğer sa fırcası müşterinin ilgisini çekiyorsa, o zaman sa fırcası kullan."

Başka bir izne ihtiyacım yoktu. O saç fırçası, odada yüksek sesle duyulacak bir telaşla köklerimden uçlarıma doğru ilerledi. Harika hissettirdi.

Belli belirsiz bir insan gibi hissediyordum, görünüşüme daha fazla şıklık katarken dikkatle kendime bakıyordum. Satenin altında çürüklerimi olabildiğince iyi sakladım, cilt durumumdaki farklılıkları örtmek için hem kumaşı hem de saçımı düzelttim. Gülümsemeye çalıştım. Dürüst, açık ve kameralar için hazır görünmeye çalıştım. Ne de olsa bu işi başarmam gerekiyordu.

Phoebe için. Her zaman Phoebe için.

"Hazır mısın?" diye zorladı ve düşüncesi boğazımı ve ağzımı kurutsa da başımı sallamayı başardım.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım," dedim ona.

"Tek atış," dedi, sanki bu noktayı zaten büyük bir güçle vurgulamamış gibi. "Ödeme günü istiyorsanız müşterileri onları istediğinize inandırmalısınız."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım," diye tekrarladım ve yaklaşırken gözlerim onunkilerle buluştu.

Onları düşürmeliydim. Dizlerimin üstüne çökmeliydim. Benden her şeyi isteyen üst düzey bir beyefendi olarak onu onurlandırmalıydim. Ama yapmadım. İlerlemeye devam etmekten başka bir şey yapmadım.

Yeterince yaklaştığımda üst kolumu tuttu ve beni soyunma odasının dışındaki gölgeli koridora doğru yönlendirirken sıkıca kavradı. Beni açık bir kapıdan geçirerek sağ taraftaki yepyeni bir odaya soktu ve zindanı bir anda tanıdım.

Bitişik odadan çok yoğun bir şekilde gördüğüm odaydı. Rebecca'nın canlı bir izleyici kitlesi önünde taciz edildiğini ve cezalandırıldığını gördüğüm odaydı.

Bay Sin beni ortadaki yükseltilmiş yatağa doğru itmeden önce, "Bu alanda rahat davran," diye homurdandı. Hiç tereddüt etmeden tırmandım ve bacak bacak üstüne atarak kendimi düzgün bir şekilde konumlandırımdım. Karşı duvardaki olası kamera ışıklarına baktım ve birkaç tane buldum. Brandon'ın evinde önünde performans sergilediklerim kadar canlı değillerdi ama tanıyabileceğim kadar canlıydılar. "Kırmızının yeşile dönüştüğünü göreceksin. Konuşmaya başlamadan yirmi saniye önce," diye bitirdi Bay Sin.

Başımı salladım ve otomatik pilotta *evet efendim* dedim ama beynim çoktan dönmeye, yabancıları ne kadar çok istediğime dair sahte hikâyemi en iyi nasıl anlatabileceğime dair fikirler üretmeye başlamıştı bile.

Sorun şu ki, ben hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. Asla iyi bir yalancı olmak *istememedim*.

Bu da tek bir anlama geliyordu. Yalan söylemediğime kendimi ikna etmem gerekiyordu. Konuştuğum insanları gerçekten istediğime. Onları yanımda istediğime. Üzerimde. İçimde. Beni itmelerini. Beni incitmelerini.

Bana *sahip oluyorsun*.

Ne istediğim konusunda yalan söylemeyecektim. Sadece kiminle istediğim konusunda yalan söylemiş olurum.

Bana gülmekten başka bir şey yapmıyor olsa bile, geride bıraktığım muhteşem adama yönelik yayını kaydetmek zorundaydım. Hayatımın geri kalanında beni tam bir aptal gibi gösterecek kadar ona olan isteğime ihanet etmiş olsa bile. Benim gerçekten bir hiç olduğumu düşünse bile. Paraya ihtiyacı olan zavallı küçük bir sürük.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve görevime odaklandım.

Bay Sin başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni zindanda kendi nefesimin sesiyle baş başa bıraktı.

Buna inanmaya ihtiyacım vardı. Dünyada gerçekten konuşmak istediğim tek kişiyle konuşmaya ihtiyacım vardı, o beni istemese bile.

Sırtımı dikleştirdim, pozisyonumu aldım ve yatağın kenarına biraz daha yaklaştım, böylece bacaklarım güzelce sarktı, dizlerimi çaprazladım. Satenin tenime verdiğı hissi içime çekmeye çalıştım,

Gözlerim duvardaki kamera ışığının yanıp sönen en yakın kırmızı ışığını bulduğunda, dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasında topladım.

Bunu yapabilirim. Konuş onunla. Brandon Grant.

Brandon Grant ile istediğim şeyi istediğimi tüm dünyaya fark ettirecek kadar tutkuyla konuşabilirdim. İstedğim şey için çaresiz olduğumu.

Bay Sinister'ın sesi yüksek ve net bir şekilde duyulmadan önce bir dahili telefon sesi duyuldu.

"Ellerinle cesur ol," diye tersledi. "Onları ne kadar istediğinizi sözlerinizle olduğu kadar eylemlerinizle de görmek isteyeceklerdir."

Hiçbir şeye başımı sallamadım. "Evet, efendim."

Heyecanımı göstermemi istedi.

Dokunmak, alay etmek ve kendimle oynamak. Vücudumun onlarınkini ne kadar çok istediğine dair samimi olduğumu gösterdim.

Brandon Grant kalbimi kırmış olsa bile bana ihtiyacım olan gerçek heyecanı verecekti.

Nefes alış verişimi olabildiğince sakinleştirdim. Nefeslerimi ondan geriye doğru saydım, gözlerim kamera ışığına sabitlenmişti. Kırmızı kırmızı yanıp sönüyordu.

O kadar derinden aşık olduğum adamı düşündüm. Etinin benimkine yaptığı baskıyı hatırladım. Isı. Güç. Vahşet.

İçimdeki her hücre onun için nasıl da çılgılık atıyordu.

Beni geniş ve derin bir şekilde geren sikişini düşündüm. Canımı ne kadar yaktığını. Beni ne kadar sert siktiğini.

Daha fazlasını ne kadar istediğimi. Sınırları istemiştim. Her şeyi istemiştim.

Kahretsin, onun her şeyini nasıl da istemiştim. Ne verirse versin. Ne kadar zorlarsa zorlasın. Yine de kabul ederdim. Hâlâ istiyordum. Kapıdan içeri girip beni bu alanda kullanma ihtimali olsaydı şimdi alıyor olurdu.

Kalçalarımı sıktım. Klitorisimin nafile, umutsuz kıvılcımını hissettim.

Ona ihtiyacım vardı.

O benim karanlık saatlerimdeki kurtarıcımdı. Beni ateşe veren ve onu arzulamamı sağlayan güzel canavar.

Burada yalnız kalamazdım, onu bir daha asla göremezdim. Beni bu kadar canlı hissettiren bir yaratık tarafından terk edilmenin üstesinden asla gelemezdim.

Kalçalarımı gevşetip öne doğru sallandım, nefesimin kesilmesine yetecek kadar kendimle alay ettim. Bunu yapabilirdim.

Kameraya seslenip bunun ona ait olduğuna inanabilir ve onu burada ne kadar çok istediğimi söyleyebilirdim.

Gözlerim kırmızı ışıktaydı, hazırdım. Bir kez daha yanıp sönüp yeşile döndüğünde gözlerim parıltıya odaklanmıştı.

Kelimeler hemen ağzımdan çıkmadı. Yüzümün bir dünya izleyiciye ışınlandığını bildiğimden, far ışıkları altındaki bir tavşandım. Kalçalarını sıkmadan duramayan ve arzusun vızıltısını hisseden pis, çaresiz bir tavşandım.

Meme uçlarım sertleşmiş ve acımişti, ince satenin arasından dışarı fırlamışlardı. Nefesim olması gerekenden daha sık ve hızlıydı, en iyi başlangıç noktasını bulmak için tökezlerken ağzım açıktı.

"Lütfen," dedim ve sesim zayıf çıktı. Zayıf ve muhtaç. "Lütfen buraya, yanıma gel."

Brandon'ın yüzünü hayal ettim. Onu izlerken resmettim. Çünkü izliyordu. Bundan emindim. Gözlerimin onunla buluştuğunu ve ruhunu, kalbini sertçe çektiğini hayal ettim.

"Dokunuşuna ihtiyacım var..." Başardım. "Sana derinden ihtiyacım var... sert... Acıtmana ihtiyacım

var..." Ama

Sesim uzak geliyordu ve yeterince umutsuz değildim. Biraz daha öne doğru sallanırken gözlerimi kapattım.

Parmaklarımın slipin önünden aşağı kaymasına ve meme uçlarımı yakalamasına izin verdim. Sadece onun için.

Bunların hepsi sadece onun içindi.

"Lütfen..." Tekrar söyledim. "Lütfen buraya gel ve beni al. Al beni." Parmaklarımın aşağıya kaymasına izin verdim.

"Lütfen... Benden ne istersen alabilirsin..."

Kalçalarım hafifçe aralandı, onun beni izlediğini hayal ederken kalbim hızla çarpıyordu. Onun sertleştiğini hayal ettim.

"Sadece senin verebileceğin acıya ihtiyacım var... Senin tehlikeli dokunuşuna ihtiyacım var... Çok fazla şey hissetmeye ihtiyacım var..."

Göğsünü sırtıma yasladığını, bana sarılırken kalçalarımın titrediğini hatırlayınca tenim ürperdi. "Bunu çok istiyorum... *seni* çok istiyorum..."

Titreyen parmaklarımı elbisenin eteğinin altından geçirdim.

"Lütfen gel..." Fısıldadım ve gözlerim kamerada kocaman açılmıştı, hepsi onun içindi. Dürüstçe. İhtiyaç duymak. İstemek. "Lütfen bana gel... Bana gelmene ihtiyacım var..."

Parmaklarım yavaşça klitorisime sürtündü ve ben hazırdım. Bu kadar hazır olmaktan nefret ediyordum. Rebecca, beyniniz ne derse desin, vücudunuzun kendi hayatı olan şeyleri nasıl arzuladığı konusunda haklıydı.

Vücudum zaten kendi hayatıyla çıldırmaya başlamıştı.

Nefes almak için oksijen yerine Brandon Grant'e ihtiyaç duyan bir hayat. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama anlamsızdı.

"Ne istersen yaparım..." Hırıltılı bir nefesle başardım. "Bana söylenen her şeyi yaparım efendim. Ne olursa... İstedğim bu... İhtiyacım olan bu..."

Parmaklarım ritmini buldu. Sırtımı biraz kamburlaştırdım, öyle ki meme uçlarım satenden kurtuldu, çürükler tüm dünyanın görebileceği kadar açıktı.

"Cezalandırılmam gerek..." Devam ettim. "Kullanılmaya ve istismar edilmeye ihtiyacım var... ve birinin malı olmanın ne demek olduğunu göstermeye... lütfen..."

Ritim arttı. Klitorisim kıvılcımlandı, kıvılcımlandı ve daha fazlası için yalvardı. Kaslarım gerildi. Meme uçlarım gerildi.

"Buna çok ihtiyacım var..." Duygularıma yenik düşerek söyledim. "Kullanılmaya ve söz verdiğim kirli kız gibi alınmaya o kadar ihtiyacım var ki..."

Yalan söylemiyordum.

Yüzü imgelemimde gerçektir. Sözlerimin hepsi onun içindi.

Ve doruk noktasıyla birlikte yükselen gözyaşları da öyle. Neşe altında hüznün. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kameralara çaresiz küçük bir fahişe gibi gülümsememe neden olan çılgın bir kombinasyon.

"Lütfen gel..." Başardım. "Lütfen gel ve beni al..."

Zevkim doruk noktasına ulaştı. Anılardaki heyecan, umut ve hüznün bir araya geldiği bir zirve. Ancak doruk noktası üzerime geldiğinde ışık tekrar kırmızıya dönmüştü.

Hâlâ nefes almaya çalışıyordum ki, dahili telefonun sesi yüksek ve çatırtılı bir şekilde tekrar odaya ulaştı. Bay Sin'in sesi duyulduğunda aptalca bir alçakgönüllülük çabasıyla saten elbisemi üzerimden çekiştiriyordum.

"Aferin," dedi.
Mutlu oldum.

Sesi mutlu geliyordu.

"Sana inanacaklarını rahatlıkla söyleyebilirim," dedi gülerek.

Yanaklarım yandı. Hem de çok. Ama bunun bir önemi yoktu.

Hiçbirinin önemi yoktu. Yeter ki Brandon Grant da bana inansın.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Gözlerime inanamadım.

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

Yumruklarım masanın üstünde sıkıca kenetlenmişti, bir sigaraya uzanamayacak kadar gergindim. Bu olamazdı. Olamazdı işte. O olamazdı. İmkânı yok.

Ama oydu.

Ekranda benim tatlı Paige'im vardı, gözleri kocaman ve istekliydi.

Web kamerası yayınının bağlantısı tüm müşteri tabanı için canlı yayındaydı. Ekranın üst köşesindeki sayıları görebiliyordum. Bir yerlerde, lanet olası bir zindanda ağzı açık ve çaresiz bir şekilde tatlı kızımı izleyen insanların çokluğunu görmek acı vericiydi.

Onu oraya koyan pislikten nasıl da nefret ediyordum. Geçmişte ondan çok nefret etmiştim ama şu anda her nefes alışımda o kancıktan nefret ettiğim kadar değil.

Yani benim müşteri etkileşimimle başa çıkmanın yolu buydu - Paige'in tüm zavallılarla doğrudan konuşmasını sağlamak. Kurnaz bir işletmeciydi, bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Küçük narin çiçeğimin içten sözleri karşısında müşteri kitlesinin ağzının sulandığını hayal edebiliyordum.

Çünkü içtendiler.

Onun temas istekleri. Dokunmak için. Ceza için.

Gözleri ruh doluydu. Sözleri gerçektir. Yüreken. Aç küçük amcıkten.

Büyüleyiciydi. Çok hoştu. Alçakgönüllü ve azgındı ve herhangi bir pisliği onu, en çok da beni arzulamaktan aklını başından almaya yeterdi.

Aynı anda pek çok yöne bölünmüştüm. Yeni keşfettiğim sevgimin her zerresini çalan kızı ekranda kitlelere hitap ederken izlemenin mükemmel kabusuyla parçalara ayrıldım.

Sadece kitlelere konuşuyormuş gibi hissetmiyordum. Sanki tam buradaydı, doğrudan bana bakıyordu. Sanki özel yatak odamın sessizliğinde, göz göze, bizi en başta bu çılgın bok fırtınasına sürükleyen türden sessiz bir gerçeğe konuşuyorduk.

Doğru söylüyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

Gerçekten sadece benimle konuştuğuna inanmayı ne kadar isterdim.

Yapmalıyım. Kesinlikle yapmalıyım.

Hissettiğim şey buydu. Hissetmek istediğim şey. Bütün içim kaşınıyordu.

Ama buna Amelia George etkisi diyelim. Kızın gerçekten de tüm müşteri kitlesine hitap ettiğine dair köklü bir korku içinde, güçlü ve sert bir rahatsızlık hissi vardı. Bireylere sadakat göstermeyen türden bir duyguya ve terk edilmişliğe kapılmış bir kızdı.

Belki de kendini yeni yere o kadar kaptırmıştı ki ben çoktan unutulmuştum. Belki de aklı fikri nakit zengini müşteri tabanında ve onların ödemelerini sağlamaktaydı ve ben çoktan bir anıdan başka bir şey değildim.

Çünkü işin gerçeği bu. Çoğu zaman her şey parayla ilgilidir. Her zaman nakitle ilgili.

Amelia George içindi.

Ama hayır.

Buna inanamadım.

Bundan daha fazlasını hissetmiştim. Bundan çok daha fazlasını.

Aramızda kıvılcımlanan şey bundan çok daha değerliydi.

Bundan çok daha fazlasına değdi.

Ve görünüşe göre pek çok insan da aynı şeyi hissediyordu.

Tatlı Paige daha parmaklarını küçük, dar kalçalarının arasına sokmadan önce ping seslerini duymuştum. Bakmadan ne olduklarını biliyordum. Hiçbir teyide ihtiyaç duymadan içim içimi yiyordu.

Teklifler.

Teklifler ve sorular.

Müşteriler daha fazlasını istiyordu. Seçenekler listesine geri döndüğüne inanan müşteriler. Paralarını ağızlarının olduğu yere koymak ve ekrandaki güzelliği ellerine almak için çaresiz müşteriler.

Güzel kızımın gözlerindeki çaresiz gözyaşlarını gördüğüm o üzgün kalp atışında, hiçbir bildirimimin müşteri tabanını bu fetihten uzak tutamayacağını biliyordum. Milyon yıl geçse bile. Ağızları sulanacaktı. Kükrüyorlardı. Pacing. Onunla iğrenç bir şekilde sevişmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaklardı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok

daha fazlasına. Drake ile olan

savaşım da daha fazla derinlik.

Yumruklarıma daha fazla ağırlık.

Onu toprağa gömecek kadar ağır.

Bunu yapmak için, çok daha derine inmem ve ortaya çıkmam gerekiyor. Ama nereden

başlamalıyım? Başlamak için tek bir yer vardı. Yıllardır kaçındığım bir yer.

"Geliyorum," diye fısıldadım ekrana, lanetlenmiş bir adam gibi, dua ettiğim kızın benimle konuştuğunu ve bu gezegendeki başka hiçbir sikiciyle konuşmadığını söyledim. "Söz veriyorum, geliyorum."

Ne hissettiğini merak ettim. Ne düşündüğünü. Drake gibi bir amcık Paige'e yeni yerini açıklamak için neler olduğunu söylemişti.

Eric'in onun yanına girebilecek kadar iyi bir iş çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordum. Doğrularımı kulağına fısıldayacak ve ona doğru gittiğimi söyleyecek kadar yaklaşmak için yeterince iyi bir iş.

Önemsediğimi.

Onu istediğimi. Ona ihtiyacım vardı. Kahretsin, ona tapıyordum.

Onu sevdiğimi.

Ekrandaki görüntü çok güzeldi. *Çok* güzeldi.

Nefesleri hızlı ve sessizdi, çünkü o olgunlaşmış küçük klitorisine dokundu ve kendini

orgazm. Titremeleri gerçektir. İhtiyaçları gerçektir.

Gözyaşları gerçektir.

O konuşmasını bitirmeden yayın karardığında tüm izleyici dünyası küfürler yağdıracaktı. Ekrandaki kelimeleri okumama bile gerek kalmadan ne dediklerini biliyordum.

Rezervasyonlar mevcut. Sadece D ile iletişime geçin. İlk gelen ilk alır. Tekliflerinizi değerlendirin yoksa kaybedersiniz.

Amcık.

Her açıdan destansı bir amcık. Bu küçük mucizenin ışığında kitaplardaki en büyük puştlardan maksimum teklif almamasına imkan yoktu.

Bildirimim ölü ve işe yaramazdı. Onun cazibesi, kullanıcı tabanına postalayabileceğim herhangi bir şeyin ötesindeydi.

Gece, sessizliğin içinde gürültülü ve uzun bir şekilde uzadı. Kendimi karanlıkta bahçelerde volta atarken buldum.

Yalnız. Hem de çok yalnız.

Yalnızlık genelde beni rahatsız etmezdi. Genelde her türlü arkadaşlığı standart, istenmeyen ve doğal karşılardım.

Güvenlik personeli. Eric. Müşteriler. Kızlar. Hiçbirini önemseydiğimi sanmıyordum.

Bir kez daha yanılmışım gibi görünüyordu.

Şimdi sadece ben ve sessizlik vardı. Hiçliğin ortasında terk edilmiş bir malikânenin aval aval bakan ağzı, benim kadar onun da oraya dönmesini arzuluyordu.

Sikerim böyle işi.

Harekete geçmeden önce sabahı bile beklemedim. Bir hevesle kapıyı kilitledim, dizüstü bilgisayarım ve sabit disklerimle birlikte bir bavula bir dizi kıyafet attım. Ana kavşağa gelip kuzeye doğru sola işaret edene kadar nereye gittiğime dair ciddi bir fikrim olmadan araba yolundan hızla çıktım.

Home.

Eve gidiyordum. Gerçekten evim olarak gördüğüm tek yere.

Chepstow'daki aile malikanesi, on dokuz yaşında her şey boka sarana kadar nispeten mutlu bir şekilde büyüdüğüm yer. Drake ile olan ilk ilişkimin hafızamda yeniden canlandığı yer. Belgelerimizin hala derinlerde saklı olduğu yer - babamın sırları hala sıkı ve bağlı bir şekilde saklanıyordu.

Babamın bağlantıları hâlâ parmaklarım tarafından elenmeyi bekliyordu. Babamın gizli hazineleri aç gözlerimi bekliyordu.

Mühimmat.

Çok fazla cephane var.

Genelde hayatımın trajik kısmına ve onu çevreleyen sefaletle geri adım atmaktan kaçınırdım ama o gece öyle olmadı. Bundan faydalanmak çok önemliydi. Her şey içimdeki çarpıklığın üstüne çarpıklık eklemekten ibaretti, acı dolu anılar ülkenin bir ucundan diğerine hızla geçerken neredeyse hiç etki yaratmıyordu.

İçgüdü. Sanırım içgüdüydü. Babamla Drake'in el sıkışma geçmişlerinin çok fazla olduğunu bildiğimden, bulacak değerli bir şey yoktu. Ne pahasına olursa olsun, o pisliği alaşağı edecek kadarını bulacaktım.

Çocukluğumun geçtiği evin önüne geldiğimde hava zifiri karanlıktı, sahile doğru birkaç saat araba sürmüş olmanın verdiği şaşkınlıkla gözlerim hâlâ açıktı. Ön kapının anahtarını kilide sokarken el fenerinin ışığından ürktüm, ev sahibi nefes alıp tanıyarak küfrederken elimi kaldırdım.

"Özür dilerim, Bay Grant, efendim. Sizi hırsız sandım."

Karşımdaki yaşlı adamı tanımak için parıltıya karşı gözlerimi kısmam gerekti. "Fred," dedim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Uzun zamandır görüşemedik efendim," diye karşılık verdi ve sert kilidi açmama yardım etmek için öne çıktı.

Kapı içeri doğru sallanırken aynı gıcırtyı çıkardı. Tırnaklarım gibi omurgamdan yukarı süzüldü. Eşikten adımımı atmaya ne kadar zaman geçtiğini hesaplamak bile istemiyordum. Koridora adım attığımda ve yaşlı Frederick avizenin ışığını yaktığında kalbim gırtlığıma dayanmıştı.

Zamansız.

Mekan zamansızdı. Mobilyalarda veya dekorda hiçbir değişiklik yapılmamıştı.

Önümdeki merdivenden aşağıya doğru beni kovalayan Eric'in çocukluk haykırışlarını duydum. Bin yıl önce de olsa, minik parmaklı çıplak ayaklarımın altında pelüş halıyı hissettim.

"Uzun süre kalacak mısın?" Fred sordu ama ben başımı salladım.

"Sadece bazı sorulara cevap verecek kadar uzun. Ne kadar uzun olursa olsun, ama daha fazla değil."

Başını kısa ve keskin bir şekilde salladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı efendim?

Sıcak bir içecek? Biraz yiyecek?" Başımı salladım. "Yolumu biliyorum Fred. Yatağına dönmekte özgürsün."

"Teşekkür ederim efendim," diye bitirdi ve koluma nazik bir el indirdiğinde biraz irkildim.

"Umarım sabah görüşürüz."

Ön kapı arkasından kapandığı ve ben yine yalnız kaldığım anda kararımdan pişman oldum.

Sahildeki malikanede kendimi yalnız hissetmişim. Gölge karanlıkta bir güvenlik görevlisi bile olmadan yapayalnız. Bir arabaya atlayıp, görünürde sabahla ilgili en ufak bir ipucu bile olmadan cevaplar aramak için ülkeyi boydan boya geçecek kadar yalnız.

Ama bu, çocukluğumuzun koridorundaki yalnızlığın sefalet çukurlarıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

İşe yaramasının zamanı geldi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

Brandon Grant ile tanışmadan önceki hayatım bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. Günlük yaşamın anıları titreşimlerden ibaretti. Zihnimdeki aşırı renkli TV şovlarından başka bir şey değildi.

Üniversite yurtlarında uyandığım ve beni bir bok bilmeyen yüzeysel kızlarla sohbet ettiğim günler. Dışarıda herkes gibiymişim gibi davrandığım, güldüğüm, şakalaştığım, onların aptalca dedikodularını dinlediğim akşamlar. Saatlerce süren dersler için yaşadım. Açlıktan ölmek üzere olan bir kız gibi yediğim dersler. Bay Sinister beni büyük, parlak zindan odasından almaya geldiğinde artık hiçbirisi gerçek gelmiyordu.

Bedenim artık benimmiş gibi hissetmiyordu, Brandon Grant'le ilk tanıştığımdan beri de hissetmiyordum. Görünüşe göre zihnim de artık benimmiş gibi hissetmiyordu.

Burada kim olduğumu bilmiyordum. Başıma ne geleceğini ya da buna nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Karanlıkta can simidim haline gelen adam için yeterince iyi olmamak dışında neden burada olduğumu bile bilmiyordum.

"İyi performans," dedi Bay Sinister ve benim tek yapabildiğim omuz silkmek oldu.

Ona bunun bir performans olmadığını söyleyemezdim. Bana veda edecek kadar bile değer vermeyen birine bu kadar çok ihtiyacım varken, içimi parçalayan bu kadar özel ve kişisel bir şeyle gurur duyamazdım.

Bay Sinister bana soğuk bir gülümseme fırlattı. "Kontratınızın kalan süresi için tekliflerle meşgul olacaksınız Bayan Emerson. Ödemeniz tam olarak yapılacağı için kendinizi şanslı sayın."

Buna *teşekkür ederim efendim* diyebildim ama başka bir şey diyemedim. "Çıkar şunu," dedi saten fişi göstererek.

Bu sefer saklanmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Üzerimdeki slipi çıkarıp yatağın üzerine bırakırken ne sıkı meme uçlarımı ne de kalçalarımındaki ıslaklığı gizlemeye çalıştım.

"Aferin kızıma," dedi.

Beni koridorlardan geçirip Rebecca'yla paylaştığım odaya götürürken otomatik pilottaydım. Kolayca içeri girdim, ayaklarım sabit askerler gibi beni onun oturduğu yatağa doğru itti.

Çok beklemedi, Bay Sin. Kapı saniyeler içinde arkasından kapandı ve Rebecca bana bakarken beni tepedeki ışığın soğuk parıltısı içinde bıraktı.

Yan masalardan birinin üzerindeki bir tepsiyi işaret etti. "Sizin için yiyecek bırakmışlar," dedi. "Benimki

Tamam. Fırında patates."

Diğer her şeyle birlikte açlığın da izini kaybetmiştim. Vücut saatim berbattı, adrenalinim pompalanıyordu.

"Yemek yemelisin," dedi ve ben de tavsiyesine uyarak yanına oturmadan önce tabağı elime aldım.

Ağızıma attığım her lokma bir hiç gibi geliyordu.

"Oldukça dağılmış görünüyorsun," dedi. "Sana bir şey mi yaptılar? Ne oldu böyle?"

Başımı salladım. "İzleyiciler için onları istediğimi söyleyen bir mesaj kaydetmek zorunda kaldım. Onları bana gelmeye ikna ettim."

Kaşları, onun da benim kadar şaşırdığını gösterecek kadar yukarı kalktı. "Onlara kulübe katılmalarını ve bir şeyler yapmalarını falan mı söylüyorsun? Bunu neden yapmak zorundasın ki? Zaten geleceklerini sanıyordum?"

Cevap vermeden önce omuz silktim. "Onlara benimle birlikte olmalarını istediğimi söylemek zorundaydım. Bana dokunmalarını. Canımı yakmalarını. Beni becermelerini. Her neyse, gerçekten. Rezervasyonlarımın tehlikede olduğunu ve gerçekleşmezlerse ödememin de yapılacağını söyledi."

Ağız çok güzel bir şekilde çatılmıştı. "Tanrım, bu tam bir kabus. Nasıl olur da rezervasyonların tehlikeye girer? Kamerada bir şey falan mı oldu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim. "Belki de tamamen boktandım. Belki de Brandon beni bu yüzden buraya gönderdi."

Bundan nefret ederdim. Bu sefil özgüven eksikliğinden. Çocukken bundan uzaklaşmışım çünkü uzaklaşmak zorundaydım - kendinden nefret, gözyaşı ve güvensizlikle sonuçlanan bu karamsar küçük kız şeylerinden. Orada yeri yoktu ve burada da olmayacaktı.

"Hayır," diye karşı çıktı Rebecca. "Saçmalamış olmana imkân yok. Seni bu konuda uyarır ve dersini aldığından emin olurdu. Bana yeterince yaptı."

Boğazımda bir yumru hissettim ve bundan bıkmışım. Onu özlemekten bıkmışım. Onu istemekten bıkmışım. Karşılığında beni hiçbir şekilde istemediğini fark etmekten bıkmışım.

Artık gerçekten böyleydi. Ben burada, Tuhafşehir'de, Bay Sinister'ın sert talimatlarını dinliyordum ve ilk görüşte karanlıkta bir iskelenin altında aşık olduğum adamdan hiçbir şey duymuyordum. Kız kardeşinin daha iyi bir geleceğe sahip olmasını sağlamak için bedenini satan ucuz bir fahişenin işini yapıyordum.

Odaklanmam gereken tek şey buydu. Phoebe.

Kendi mutluluğum her zaman aptalca bir düşünce olmuştu. Brandon Grant kadar güçlü ve etkili bir adamla gerçek bir bağ kurabileceğimi düşünmek o kadar aptalcaydı ki gülmem gerekirdi. Ama gülmüyordum. Hiç gülmüyordum.

"Bırak içini," dedi Rebecca ve elini omzuma koydu. "Sorun yok, civciv. İçini dökmek her zaman daha iyidir."

Hayatım boyunca düşündüğüm şey bu değildi. Hiçbir şeyin ortaya çıkmaması için elimden gelen her şeyi yaptım. Yolun her noktasında her şeyi gizli tuttum, ne olursa olsun devam ettim.

Sanırım parmaklarındaki sıkışma gücünden kaynaklanıyordu. Bana sertçe bakarken gözlerindeki dostluk.

Ben de öyle yaptım.

Dışarı çıkmasına izin verdim.

Hıçkırıklar sert ve ıslak geliyordu. Beni altmış gün boyunca satın alan adama ne kadar aşık olduğumu yeni bulduğum arkadaşşıma söylerken itiraflarım kekelemekten başka bir şey değildi. Onu ne kadar çok istediğimi. Onu ne kadar arzuladığımı. Gerçekten bir erkek olduğuna inandığım için

ne kadar aptal olduğumu.

Aramızda bir şeyler oluyor.

O da dinledi.

Nasıl da dinledi. Beni yatıştırmak için söylediği sözlerin kendisi hıçkırıktı. Anladığını söylerken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendisinin de ona çok aşık olduğunu. Bir kızın kalbi üzerinde öyle bir etkisi vardı ki, ondan asla uzaklaşamayacağınızı hissedersiniz.

Sonunda alnını alnıma bastırdı ve ben ağzımdan bir şeyler kaçırırken kıkırdamayı başardı ve sonra tekrar konuştu.

"Şu anda görebilseydi buna bayılırdı, biliyorsun. Egoist herif. Özellikle de ikimiz de böyle sevişirken."

Başımı salladım ve tüm bunların aptallığına gülümsedim. "Benim için gelmesi için ona yalvardığımı çoktan gördü," dedim ona. "Sadece izlediğini ve sözlerin onun için olduğunu bildiğini biliyorum. Zaten göğsünü kabartacak bir şeyi var."

"Oh iyi," dedi. "Bunu anılarına saklayabilir. Şimdi kendini güçlü bir şekilde toparlayacak ve zavallı kız kardeşin için bu bokun geri kalanını atlatacaksın. Ödeme gününde travma için bir dünya terapist hazır olacak. Bu sefer kendime de rezervasyon yaptıracağım."

Nefes alışımı yavaşlatmaya ve kız kardeşimi düşünmeye çalıştım, bir kez daha ikimizin nasıl yepyeni bir başlangıç yapabileceğimize odaklandım. Tıpkı Rebecca'nın Carolyn'le yapmayı planladığı gibi.

"Dışarıda büyük bir dünya var," dedi Rebecca, sanki beni okuyormuş gibi. "Banka hesabında iyi bir rakam varken keşfetmesi gerçekten çok kolay olacak büyük bir dünya. Neden buraya geri döndüm ve daha iyi ayakkabılarla aynı eski hayata geri döndüm bilmiyorum."

Ama biliyordum.

En azından benim şüphelerim vardı.

"Onu tekrar görmek istiyordun," dedim ve bu bir soru değildi.

Gülümsemesi parlak ve dürüsttü. "Evet, öyleydim. Sanırım bu yüzden ben de ağzımı bu kadar çok açtım. Gerçek hayatta ortaya çıktığında iskelede altıma sıçmama rağmen, ortaya çıkıp bana daha fazla ceza vereceğini umuyordum."

Orada oturup masanın karşısındaki hareketi izlediğimi hatırlıyorum. Avucunu adamın sigarasına doğru uzattığını hatırladım. Kendisi için bir tanrı olduğu aşıkâr olan bu adam için nasıl da diz çökmüştü.

Onu nasıl da umutsuzca aramış ve onu sevdiğini haykırmıştı. "Şimdi hala onun için böyle mi hissediyorsun?" diye sordum, o da başını salladı.

"Hayır. Sanmıyorum. Zaman, biraz daha mesafe. Bilmiyorum." Omuz silkti. "Onu görseydim muhtemelen yapardım ama hayatım boyunca aptal gibi davranacak da değilim. Beni istemedi. Kamerada iyi bir iş çıkarmamın ötesinde benim için bir bok umursamadı. Altmış günümüzün sonundaki vedalaşmadan sonra benim hakkımda hiçbir şey düşünmedi. Ondan dünyaları istemiş olabilirim ama o bunu bana asla vermeyecekti. Hayatımın geri kalanında bu konu üzerinde durabilirim ya da dikkatimi gerçekten ihtiyaç duyduğum yere, kendime verebilirim."

Başımı salladım. "Omuzlarında gerçekten keskin bir kafa var."

Güldü. "Sanırım bunu ilk kez biri söylüyor."

Gerçek bir sarılma için daha sıkı eğildim ve arkadaş olduğumuzu anladım. Şu andan itibaren gerçek arkadaşlar. Sesi bir fısıltı gibiydi. Sözleri tam kulağımın dibindeydi.

"Lütfen," dedi. "Eğer koca ağzımdan çıkan saçmalıklardan herhangi birini dinleyecekseniz, lütfen bunun bu saçmalıklar olduğundan emin olun."

"Dinleyeceğim," dedim.

"Unut onu," diye devam etti. "Lütfen, gerçekten unut onu. Kimseyi gerçekten umursayabileceğini sanmıyorum ve umursuyorsa bile bunu göstermesi için çok uzun zaman geçmesi gerekecek. Hiçbir şey beklemeyecek kadar iyisin. İkimiz de öyleyiz. Kız kardeşlerimiz de öyle."

Başımı salladım, sesim boğazımda düğümlendi. Çünkü o haklıydı. Nasıl olamazdı ki?

Soğuk yüzeyinin altındaki hamliğa ulaşmak için çok çaresizdim. Gözlerindeki derinliğe dalmak için o kadar çaresizdim ki.

Benim için değildi. Hiçbiri benim için değildi.

"Deneyeceğim," dedim ona ve bunda ciddiymdim. Gerçekten ciddiymdim.

"Güzel," dedi ve yanağımdan öptü. "Çünkü randevuların gelmeye başladığına göre buna ihtiyacın olacak. İnan bana, buna ihtiyacın olacak. Altmış günün henüz başlamadı bile."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRANDON

ANILAR, aile evimde attığım her adımda topuklarımı ısırıyor, beni yere yıkıp bütünüyle yutmak için çırpınıyordu. Onlara izin verebilirdim. Geçmişin karanlık hüznüne teslim olabilir ve kendimi parçalanmaya bırakabilirdim.

Ben göstermedim. Bu hayatta ruhumun o kadarını göstermeyi çoktan geride bırakmıştım.

Evin içinde volta atarken çenemi geriye dönüşlere karşı sıkıyordum. Hiçbir şeyden saklanmadım, büyürken ve sonrasında uğradığım her odayı yeniden tanıdım.

Misafir odasındaki büyük şömine onca yıldır olduğu gibi aynı kasvetli ihtişamıyla dimdik duruyordu. Etrafını saran anıların da aynı kasvetli ihtişamıyla kokuyordu.

Noel tatilinde asılan çoraplar. Sonbaharda tarlalarda yapılan yürüyüşlerden sonra ısınan eller. Eric'le itişip kakışmaktan közün içine şekerleme düşürdüm.

Amelia'nın beni terk etmesinin ardından yüzümü kavuran sıcaklıkla alevlere bakıyordum. Gözyaşları yuvarlanıyordu. Çenem o zaman da şimdi olduğu gibi gıcırdıyordu.

Babamın ani ölümünün ardından, geleceğin kasvetli ve nafil olduğunu bilerek boşluğa bakarak oturmak.

Babam borç içindeydi. Birkaç iş girişimi onu her yönüyle yutmuştu.

Kale kalıntılarının yanından nehre düşmesine kaza dediler. Çok fazla içki içtikten sonra sendelediğini iddia ettiler. Yeni bir hissenin bok yığınınına gitmesinden sonra dertlerini içerek uzaklaştırdı.

Rüzgarlı bir kış gecesinde ayağını kaybedip ölüme daldığında intihara meyilli olmadığını iddia ettiler.

Hiç bu kadar emin olmamıştım.

Emin olduğum tek şey Eric ve benim gerçekten de elimiz kolumuz bağlı kaldığımızdı. Hayatımı adadığım kız için hâlâ yas tutuyordum. Eric üniversitede gözyaşlarına boğulacak kadar gençti.

İkimiz için de görebildiğim bir çıkış yolu yoktu. Ben, bir kenara atılmış eğitimim ve ismime ait çok az şeyle. Eric ise, mezun olduğunda boynunda ağır bir borç prangasıyla mezun olduğu sürece, iyi bir üniversite eğitimiyle kendini geçindirebilecek durumdaydı.

Bana derinliklerden çıkış yolunu gösteren Henry Drake'ti.

Parmağımı şöminenin üzerinde gezdirdim. Çocukluğumuzun spor kupaları hala orada duruyordu,

cilalanmış ve

Uzun boylu. Kriket, rugby, hokey. Temizlikçiler burayı tertemiz tutmak için gerçekten mükemmel bir iş çıkarıyorlardı. On yıldan fazla bir süredir onları neredeyse hiç düşünmemiştim.

Ateş ızgarası karanlık ve boştu, kömürlerin tortuları çoktan temizlenmişti. Birinin buranın ihtişamından gerçekten keyif almasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Bu şömine, onunla ilgilenen insanlarla yeni bir hayat bulana kadar ne kadar zaman geçecekti.

Sonra da o uğursuz gece orada çömelmişken Drake arkamdan gelip elini sertçe omzuma vurmasaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını düşündüm.

"Sana bir teklifim var evlat. İyi bir teklif."

Drake'in benim için düşündüğü teklif her neyse, bunun babamı gururlandıracağını düşündüm. Çok geçmeden babamın belki de onca yıldır tanıdığım gibi bir adam olmadığını fark ettim.

Sonunda anladım ki, bu hayatta yaptıklarımla babamı gururlandırmamın hiçbir yolu yoktu.

Anılarla birlikte şömineye sırtımı döndüm ve mutfığa doğru ilerledim.

Düzen aynıydı. Dolaptaki bardaklar aynıydı, musluk ben kolu çevirdiğimde hâlâ aynı yerde duruyordu. Sanki üçümüz hâlâ burada yaşıyormuşuz gibiydi.

Dolaplar ve buzdolabı boştu ama şarap rafı boş değildi. Bu, geride kalan temizlik personelinin sadakatının iyi bir göstergesiydi. Frederick, babamın ölümünden önce birkaç yıl boyunca malikânenin önde gelen çalışanlarından biri olmuştu. Dışarıdaki eski seranın yanında tırmığına takılıp düştüğümde ve ertesi hafta okula giderken iki diz kapağımı birden kırdığımda henüz genç bir delikanlıydım.

Bir yudum soğuk su içerken Frederick Hamble'ın tüm bu ihanet sürerken Amelia George'u ne kadar iyi tanıdığını merak ettim.

Eğer onu benden daha iyi tanıyor olsaydı.

Elinde onca parayla nereye kaçtığını bilseydi. Sabah olduğunda bir parçam ona sormayı bile düşündü.

Babamın eski çalışma odasına çıkarken kalbimin efordan çok daha fazla çarptığını gördüm. Kapısını yavaşça iterek açtım, okuldan sonra sahanlıkta onun dikkatini çekmeye çalışan genç bir çocuk olduğuma kolayca geri döndüm. Bu hiçbir zaman kolay olmadı, burnu her zaman harekete geçilmesi gereken bazı iş veya politika meselelerine gömüldü.

Daha önce hiç masasının arkasında bulunmamıştım. Ne ölümünden beri ne de ölümünden önce. Çekmecelerini teker teker açtığımda şaşırtıcı bir şekilde boştu. Rastgele birkaç eski yerel alışveriş fişi ve standart antetli kağıtlar dışında hiçbir şey yoktu.

Üst orta çekmecede, neye ait olduğu belli olmayan eski püskü bir anahtar tıngırdıyana kadar hiçbir şey yoktu.

Yan dolaplara ve dolaplara baktım ama hiçbir şey bulamadım. Hâlâ kitaplığının kenarına dayalı duran eski evrak çantasına baktım ama içinde sadece birkaç kurumuş kalem buldum.

Kitaplığının tozu yeni alınmıştı ama içindekiler zararsızdı. Bitkileri çoktan ölmüş ve yerlerine fincan tabaklarından başka bir şey konulmamak üzere sökülmüştü.

Masasındaki sandalyeye çöktüm ve bu eski pisliğin içinden lehime en ufak bir ipucu bile bulamadan çıktığım için kendime lanet ettim.

Burada bir şey olmalı. Başlamamı sağlayacak bir şey. Başlamamı sağlayacak *herhangi bir şey*.

Üst kattaki yatak odasına çıktım, izinsiz girdiğim için kendime bir kez daha lanet ettim. Yine de bir şey yoktu. Gardırobu mükemmel bir şekilde dizilmişti, kıyafetleri eski ama tertemizdi. Kitabı hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu ama yine *iş hayatının hızlı şeridinde geçen* zararsız bir hikâyeydi.

Küçük bir çocukken aynı desenli çarşafların altında acı çektiğimi hatırlıyorum.

Gripten. Yanımda oturup mendiliyle alnımı nasıl sıvazladığını ve bana sabah daha iyi hissedeceğimi söylediğini.

Kahretsin, bir şeyler bulmaya ne kadar ihtiyacım vardı.

Sanırım yüzeyin derinliklerine dalmamın nedeni hayal kırıklığı dalgasıydı. Yastıklarının altını kontrol ettim ve yatağının altını yokladım, herhangi bir şeye dair bir ipucu arıyordum, sadece lanet olası bir şey bulmak için. Şifonyerinin çekmecelerinde çorap dışında bir şey var mı diye baktım, göreve çıkmış bir aptal gibi iç çamaşırlarını bir kenara süpürdüm. Hâlâ bir şey yoktu.

Parmaklarım gardırobunun en üst rafında gezinerek ıvır zıvır ve kutuları kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Altındaki ayakkabı kutularını gizli küçük karalama defterleri ya da sırlar için kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Aile soyumuzun resmini arka duvardan çekip şifonyerin üzerinde parçalama tehlikesiyle karşı karşıya kaldığım sırada boyadaki tuhaf küçük bir çizici fark ettim.

Mürekkep.

Mürekkepti.

Ekranlı baskının arkasındaki alt köşeden mürekkep.

Parmağım sürttü. Boşluk. Tuval ile çerçeve arasında bir boşluk. Öyle bir boşluk ki, salladığımda bir şeyler hışırdadı.

Çerçeveyi pencereye götürdüm ve daha iyi görebilmek için perdeleri kenara çektim. Sabah ışığı soğuk ve sertti ve tuvalin arkasındaki ipliklerde meydana gelen hasarı göstererek mükemmel bir şekilde işe yaradı.

Altında birkaç karalanmış not kâğıdını tutturan bir tutkal topağı bulmak için oldukça mutlu bir şekilde seçebildiğim hasar.

Kalbim hızla çarpıyordu. Sırlar. Bunlar sır olmalı.

Babamın hayatla ilgili sırları. Onun hayatı hakkında. Bizimki hakkında. *Drake'in hayatı hakkında.*

Bu lanet olası savaşta bana zemin hazırlayacak ve beni diğer tarafta istediğim kızla görece kadar malzeme, tıpkı lanet olası bir peri masalı gibi.

Tıpkı Amelia George'un ilk katliamda olması gereken lanet peri masalı gibi.

O tutkal topağını çözerken gözlerim kartal gözleri gibiydi. Tırnaklarım bir cerrahın kerpeteni gibiydi, dikkatli ama yetenekli bir şekilde noteletlere saldırıyordu. Çünkü işte buydu. Kesinlikle buydu.

Bir şeyler.

Herhangi bir şey.

Bu korkunç bok fırtınasında ihtiyacım olan her şey.

Not kağıtları serbest kaldıklarında yorgun ve eskiydiler. Onları çekip açarken ve gün ışığına tutarken ellerim titriyordu.

Sırlar. Sırlar için çok hazırdım.

Sadece onlar lanet sırlar değildi. Onlar sırdan başka her şeydi.

Çerçevecten gelen bir makbuz, köşenin içine bırakılmış, bu soy ağacını ilk etapta bir araya getirmek için kullandıkları, elle karalanmış notların bir dilimi. Büyük, büyük amcamın göbek adının alternatif bir yazılışı.

Elimdeki notları pencere kenarına çarpıp yüzüme gülünç bir gülümseme yerleştirirken nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Çünkü bu çok saçmaydı. Bu lanet olası felaketle ilgili her şey çok saçmaydı, özellikle de Henry Drake'i lanet olası bir aile ağacının çerçevesinde mahkûm eden bazı karanlık aile sırları bulacağım düşüncesi.

Zoraki gülümsemeyle birlikte bir kahkaha geldi. Önce acı bir kahkaha. İkinci olarak kendine

zarar veren bir kahkaha. Ve sonra sadece bir kahkaha. Lanet olası hassasiyetlerimin nasıl isyan ettiğine ve günlerdir öyle olduğuna bir kahkaha. A

Sanki her şeyin cevabını bir yerlerde gizli bir çekmecedeki bulacaktım gibi buraya nasıl geldiğime güldüm.

Sanki bu saçma küçük gizli zula da beni içinde bulunduğum feci durumdan kurtaracak bir şey bulacaktım gibi.

Babamın yatak odasının kapısından bir öksürük sesi geldiğinde hâlâ gülüyordum. Orada bekleyen figürle yüzleşmek için döndüğümde yanaklarım gerginlikten yanıyordu ve onun elinde bir fincan çay ile nazik yaşlı Frederick olduğunu gördüm. Endişeli görünüyordu. Kaşları çatıktı.

Benim için endişeleniyor.

"Özür dilerim," dedim. "Kendi kendime gülüyordum. Endişelenecek bir şey yok."

Yaklaştı ve bardağı uzattı. Memnuniyetle bir yudum aldım ve bunun tam olarak çok iyi bildiğim çocukluk karışımı olduğunu gördüm.

Yerdeki çerçeveye ve pervazdaki notlara bakmasını izledim ve başımı sallayarak önemsizmiş gibi davrandım.

"Sadece eskiden kaçırmış olabileceğim şeyleri arıyordum," dedim ona. "Hiçbir şey yoktu. Sadece bazı eski notlar."

Bana bakarken kaşları hâlâ ağırdı. "Eskiden kaçırmış olabileceğin şeyler mi?" diye sordu ve ben omuz silktim.

"Eskiden kaçırmış olabileceğim pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum Fred. Sadece içeri girip onları bulabileceğim düşüncesi beni biraz rahatsız ediyor."

"Belki de durum budur, Bay Grant, efendim," dedi. "Ama eski topraklara geri dönmek onları ararken size kesinlikle zarar vermez."

Çerçeveyi yerden aldı ve uzaktaki duvara geri astı, ev idaresi becerileri çok doğal bir şekilde tekrar devreye girdi. Ben ona o malum soruyu sormayı tercih ettiğimde o da çerçeveyi güzelce düzeltiyordu. Eğer mutsuzluğumun içinde bu kadar boğa kafalı olmasaydım, muhtemelen ona çok daha önce sormam gereken bir soruydu bu.

"Amelia George'u tanıyor muydun Fred?"

Duruşu sertleşti, gözleri hâlâ asılı olduğu çerçevedeydi. "Evet, efendim. Amelia'yı tanıyordum."

O üzüntü dalgası içimdeydi. Bunca zaman sonra bile onun adını bir başkasının dudaklarında duymak.

"Ona ne olduğunu biliyor musun? Benimle yani? İşlerin onun için nasıl sonuçlandığını biliyor musun?"

İşte o zaman bana döndü, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle, onunla birlikte büyüdüğüm onca yıl boyunca bile.

"Evet, efendim, ona ne olduğunu biliyorum," sesi sessizlikte bile alçaktı. "Asıl soru şu, siz biliyor musunuz?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PAIGE

UZUN BİR GÜNDÜ. Gecenin sabaha döndüğü ve saatler boyunca sürüklendiğiniz günlerden biri.

Aslında tüm bu yer böyleydi. Sürüklenen, emin olmayan.

Rebecca yanıma uzandı, konuştuk ve uyuduk. O bana bu altmış günlük çılgınlıktan önceki berbat

aşk hayatından bahsetti, ben de ona Brandon Grant'ın sosyal medya profili hayatıma girmeden önceki

geçmişimden parçalar anlattım.

İkimiz de dinledik. İkimiz de öğrendik. Kendimiz hakkında. Kız kardeşlerimiz hakkında. Birbirimiz

hakkında.

Sanırım hayattaki konfor alanınızın bu kadar dışında olduğunuzda, tuhaflık beyninizde bir

tür şeffaflık ve dürüstlük yaratıyor.

"Büyük kız kardeşin küçük kız kardeşe bakması gerekir," dedi Rebecca. "En azından ben hep

böyle gördüm. Bu yüzden birkaç hafta önce Carolyn'e yepyeni bir gardırop aldım."

Onun gülüşü beni de güldürdü. "Eminim bunu takdir etmiştir."

"Oh, çok memnun oldu," dedi. "Eminim ikinci büyük ödeme günüm geldiğinde başka bir

alışveriş gezisini de takdir edecektir. Belki bir dahaki sefere Paignton yerine Paris'teki mağazalara

bakmak isteyecektir."

"Belki Paris'i de görmek istersin, Paignton'a lanet olsun." Yüzümde bir gülümsemeyle tavana

baktım ve çok iyi tanıdığım sahili hayal ettim. Sonra da kız kardeşimin peşinden neden ülkenin öbür

ucuna kadar gittiğimi hatırladım. Bunun üzerine iç çektim. "Bana Phoebe bakıyor olsaydı hayatım

nasıl olurdu bilmiyorum. Mikrodalga yemeklerden başka bir şey bilmiyor."

"Kız kardeşler kız kardeşler, değil mi?" Rebecca dedi ve yüzüme doğru döndü. "Hayatın onlarla

ne kadar boktan bir hal aldığı önemli değil, onlar her zaman senin kız kardeşin olacak. Onları her

zaman seveceksin."

"Her zaman," diye kabul ettim. "Olabildiğince sağlam, değil mi?"

"Kesinlikle. Olabildiğince sağlam. Onun yanına dönmek için sabırsızlanıyorum. Nereye gittiğim

hakkında hiçbir şey bilmeyecek."

Carolyn'in hâlâ endişeli olduğu düşüncesi midemi bulandırdı. "Döndüğünde mutluluktan

havalara uçacak. Tıpkı Phoebe'nin ben döndüğümde havalara uçacağı gibi. Her nerede olursa olsun."

Rebecca'nın sesi bir fısıltı gibiydi. "Sence gerçekten bir yerlerde rehabilitasyonda olma

ihtimali var mı?"

Gözlerim hâlâ tavandaydı. "Sanırım buna güvenmek aptallık olur. Neden rehabilitasyonda olsun ki?"

bir kenara atılsaydım?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi ve gerçekten de öyleydi.

Gözlerimi kısarak öğleden sonra gökyüzüne bakarken pencereye doğru yuvarlandım. Gün gerçekten de hızla akıp gidiyordu. "Altmış günümün ziyaretçilerimi aldığımda başlayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Sence bu

benim için gerçekten zor olacak mı?"

"Müşterilere göre değişir," dedi. "Bazıları oldukça istikrarlı, tam da onlardan beklediğiniz gibi. Diğerleri ise işadamı kılığına girmiş sapıklar. Beyefendi eskiden onları gerçekten hizaya sokardı, umarım bu yeni tuhaf beyefendi de öyle yapar."

"Şimdiye kadar başardı mı?" Ben sordum. "Şu anda olanlarla birlikte mi?"

Bir nefes verdi. "Şu anda yaşananlar ileride yaşanacaklara hiç benzemiyor.

Öyle bir şey olmadı. Bunlar sadece porno seti gibi davranan güvenlik görevlileri. İçeri giren bu adamlar kendi pisliklerine açlar. Size, gelecek her şey için yalvaran kişisel küçük sürtükleriymişsiniz gibi davranmak istiyorlar."

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. Bunun gerçekten de altmış gün boyunca, ne pahasına olursa olsun, rastgele adamların bana çektirdiklerini çekmek olduğu gerçeğiyle. Sadece ödeme günümü alıp gittiğim sürece.

"Yakında seni işe başlatacak," dedi Rebecca. "Onun gibi bir adamın beyefendinin yaptığı gibi otuz gün boyunca kendini tutmasına imkân yok. Asla. O çok fazla paraya aç bir pislik."

"Sanırım altmış gün altmış gündür," diye cevap verdim. "Neyle dolu olurlarsa olsunlar bu günleri atlatmak zorundayım."

"Beyefendi burada olmalı," dedi. "Gerçekten olmalıydı. O tüm bunlardan çok daha iyiydi. Bir yapıya, klas ve gerçek bir içeriğe ihtiyacı var. Birinin liderlik etmesi ve bu işi yürütmesi gerekiyor, siklerini yalatmak isteyen rastgele bir sürü üzgün güvenlik görevlisi değil."

Kapının sesiyle ikimiz de yataktan fırladık ama gelen sadece birinden gelen taze bir tepsi yemektir.

"Kahretsin," dedi adam kapıyı arkasından kapattığında. "Umarım bunu duymamıştır. Eğer duyduysa bir dahaki sefere bana iyi bir meme tokadı atar."

Ve güldük. Kahretsin, nasıl güldük. Gerginlikten sanırım. Gerginlik, fazla düşünme ve kırılacak kadar yorgun olma. Hepsi bir araya gelerek, içinde bulunduğumuz koşullarla çelişen saçma bir kıkırdamaya dönüştü.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi nefesimizi tuttuğumuzda ve ben de başımı salladım. Sertçe başımı salladım. "Evet, ben de burada olduğun için gerçekten çok mutluyum. Eğer burada olmasaydım kendimi ne kadar berbat hissederdim kim bilir.

"Aklımı başımda tutmak için senin sözlerin var."

Elini kaldırdı ve ben de ona beşlik çaktım, aramızdaki bağ giderek güçlendi.

"Bundan sonra birbirimize yakın olmalıyız," dedi. "Çılgın kız kardeşlerimizle hangi çılgın hayat yollarına girersek girelim, bundan sonra birbirimize sıkı sıkıya bağlı kalmalıyız."

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Belki bir yerlerde kardeşçe bir plaj kulübesine yerleşir, güneş doğarken hindistancevizlerimizi yudumlarız."

"Aynen öyle," dedi. "Bu benim yapılacaklar listemin en başında yer alıyor."

Kapının yanındaki yemek tepsisini yerden alırken kendi kendime sırtıyordum.

Ağır sandviçler ve sonrasında sağlıklı meyveler yiyerek oldukça mutlu bir şekilde karnımızı doyurduk.

"Sanırım en kötü adamlardan biri geliyor," dedi ben bir elma ısırırken. "Efendim geçen sefer onu

benden uzaklaştırmak zorunda kaldı. Çok aşağılık biriydi."

"Sence ikinci raunt için geri gelecek mi?"

Başını salladı. "Sadece içimde bir his var. Gösterilerimden birinin ardından koridorlardan birinde birinin onun adını andığını duyduğumu sandım. Bay Richter ya da öyle bir şey. Umarım bu beyefendi onu hizada tutabilir."

"Evet, ben de öyle umuyorum," dedim. "Yine de sözleşme aynı, değil mi? Sağlıklı bir şekilde, kalıcı bir hasar olmadan yürüyüp gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Evrakları görmedim. Umarım aynıdır. Geçen seferkiyle aynı olduğunu varsayarsak, ondan sonra gayet iyi uzaklaştım. En azından bedenem. Zihnim hâlâ berbat durumdaydı ama bacaklarım beni oradan çıkaracak kadar iyi çalışıyordu."

"Eğer iş ortaklarıysa, sanırım her iki mekânda da aynı kuralların geçerli olacağına güvenebiliriz," dedim.

Omuz silkti. "Sanki fazla seçeneğimiz varmış gibi. Bir dakikadan diğerine yanımıza kimi koyacaklarını kim bilebilir ki? Bildiğimiz kadarıyla herhangi biri bu boktan şovun içine düşmek üzere olabilir."

Bu konuda kesinlikle haklıydı.

Zihnim önümüzdeki günleri düşünürken onu meyvesini yerken izledim. Elmasının tadını çıkarırken gerçekten çok güzeldi. Onu isteyen bir sürü insan olacağına şüphe yoktu.

Sanırım Bay Amazing tarafından tamamen terk edilme destanıyla ilgili olarak minnettar olmam gereken tek şey buydu. Eğer bu benim yeterince iyi olmadığımın bir göstergesiye, zavallı Rebecca'nın sahip olduğu gibi hizmet etmem gereken erkeklerden oluşan bir döner kapıya sahip olmadığım anlamına gelebilirdi. Hiç de değil.

Şanslı olsaydım, belki sadece birkaç tane alırdım, sadece ödeme günümü karşılamaya ve beni güneydeki sahil şeridine geri götürmeye yetecek kadar.

Elma çekirdeğimi tepsiye geri bırakırken, "Acaba güvenlik görevlilerini de alacak mısınız?" diye tahmin yürüttü. "Çok kötü değiller, gerçekten. Sadece aletlerini ve boklarını kırbaçla almak gerekiyor."

Başımı salladım. "Olabilir. Eğer buradaki webcam şovlarını düzenleyenler onlarsa, muhtemel görünüyor." "Benim için gelenin o olduğunu sanmıyorum," dedi. "Büyük kötü kurt değil. En azından, o şimdiye kadar olmadı."

Bay Sinister'ı götürme düşüncesi beni gerçekten dehşete düşürdü.

Gözle görülür bir şekilde titrediğimi görünce güldü. "Hayranı değilsin o zaman?" diye sordu. "Yeterince ateşli, sadece pek bana göre değil."

"Benimki de değil," dedim. "Yani o çekici... sadece..."

"Ürkütücü mü?" diye bitirdi ve ben güldüm.

"Evet, onun gibi bir şey. Ne pahasına olursa olsun bir seanstan kaçınmak isteyecek kadar ürkütücü."

"Hiç beklemediğimiz bir anda üzerimize atlayacak türden biri," diye fısıldadı ve yakınına eğildi. "Öyle birine benziyor, her zaman gölgelerde pusuya yatmış, saldırmaya hazır."

Ve sanki evren dinliyormuş gibi, kapı hızla açıldı.

Bay Sinister içeri girerken ikimiz de ayağa fırladık, ağzımız açık, iki suçlu kız öğrenci gibi duruyorduk.

Sadece yalnız değildi.

Arkasından başka bir adam içeri girdiğinde ağzım daha da açık kaldı. Tanıdığım biri.

Kalbimi çalan ve bana işkence etmek için göğsümden söküp çıkaran kişiye çok benzeyen biri.

Gözlerindeki ateş. Kalın kaşları. Elmacık kemiklerinin eğimi, keskin ama beni büyüleyen

adamınki kadar belirgin değil.

Gömleği kaygan ve koyu renkliydi. Takım elbisesinin her yeri dardı. Yüzünün sağ tarafında, şakağının etrafında hâlâ bir kabarıklık olsa da saçları düzgün ve profesyoneldi.

"Kızlar," dedi Bay Sinister ve ikimiz de başımızı sallayarak onu selamladık. "Önümüzdeki günler için yeni ortağınızla tanışmanızı istiyorum. Bana güvenin, çok tanıdık gelecek."

"Evet efendim," dedik hep bir ağızdan, karşımızdaki adamı tartarken ikimiz de en az birbirimiz kadar şaşırmıştık.

"Evet, evet, evet," dedi. "Eminim onu tanıyorsunuzdur. Güneyde geçirdiğiniz zamanlardan sonra onu iyi tanıdığınıza eminim."

Ve bunu biliyordum. Daha yüksek sesle söylenmeden önce biliyordum.

Bay Sinister diğer adamı bir adım öne itti ve gözlerim onun boylu boyunca uzandı, aldığım her nefeste duruşunun tanıdıklığını içime çektim.

"Kızlar," dedi Bay Sin tekrar ve bu sefer ben hazırdım. "Sizi Bay Grant'in küçük kardeşiyle tanıştırmak istiyorum. Yakında sizin efendiniz olacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

BRANDON

Çiçek sınırının etrafında çocukluğumun ayak izlerini takip ederken, öğleden sonra ön çimenliğin üzerinde ısıt ısıldı. Yıllar önce etrafından dolaştığım aynı bitki dizisiyle aynı sınır. Sadece o zamanlar seyahatlerimde ciğerlerim sigara dumanıyla dolu değildi.

Frederick hâlâ evdeydi ve büyük olasılıkla ben onun içgörüsünü sindirirken pencereden beni izliyordu.

Gerçekten önemli olduğu zamanlarda elde etmem gereken bir içgörü.

Öyle yapsaydım hayat çok daha farklı olurdu.

Etrafımı saran bu pislik okyanusu yüzünden içimin daralmasına alışkındım ama göğsümde hissettiğim dehşet duygusuna alışkın değildim. Etkisi ölümcül bir sancı. Çünkü olan buydu. Tarihin mahzenlerine geri dönerken tüm bu yolculuk buna dönüşüyordu - ölümcül bir güç.

Çoktan olmuş gibi görünüyordu.

Midem hâlâ zorla yedirdiğim öğle yemeğini protesto edercesine gurulduyordu. Kızarmış ekmek üzerine fasulye. Frederick'in daha önce pek çok kez yaptığı gibi yüzünde aynı eski sadık gülümsemeyle servis ettiği bir yemek.

Dizleri sıyrılmış bir çocukken. Dünyaya umut dolu gözlerle ve iyimserlik dolu bir sırtıyla bakan bir çocukken.

Bir parçam hâlâ orada olmayı diledi.

Terbiyem beni yakalamadan önce sigara izmaritini yere attım. Frederick'in pencereden çok sert bakmadığını umarak yere düşüp izmariti tekrar aldım ve geri dönerken mutfak çöp kutusunun yanından geçene kadar avucumda tuttum.

"Özür dilerim efendim," dedi yüzüncü kez. "Bunun size istenmeyen bir yük olmasını istememiştim."

Başımı salladım. "Hayır, Fred. Hiç de değil. Bu istenmeyen bir şey değil, hatta gecikmiş bir şey."

Fred'in içgörüsünün tüm anlamını sindirirken içim ne kadar ekşimiş hissetse de - ve gerçekten de öyle, lanet olası şokta bile - ifşaatlarda garip bir gerçeklik ve bilme uğultusu vardı.

Haklı olduklarını biliyordum.

Doğru oturdular. Doğru hissettiler. Duygusal bağıllığın bir kenara ittiği tüm garip küçük tutarsızlıkları aydınlatıldılar.

Şimdi bütün mesele, kurtarıcım olarak gördüğüm o pisliği lanetin yönetebileceği kadar karanlığa itmek için yeterli somut kanıttı.

"Amelia iyi bir kızdı," dedi Fred, sanki bunu tekrar duymaya ihtiyacım varmış gibi. "Sana asla ihanet etmek istemezdi. Kendi seçimiyle değil. Bunu söylemem çok uzun zaman aldığı için özür dilerim efendim. Ama başka seçeneğim yoktu. O noktada hiçbirimizin yoktu."

Başımı salladım. "Anlıyorum Fred. İnan bana, anlıyorum." Ve gerçekten anlıyordum.

İnsanların, ödülleri ne olursa olsun, kendi tercihleriyle asla girmeyecekleri yollara girmeye zorlandıklarını anlamak için büyüdüğümüz çevreyi fazlasıyla hatırlıyordum. Babamın hem kendi hayatında hem de bizimkinde ne kadar sert bir üst dudaklı olduğunu ve Amelia ile olan ilişkiye ilk başta neden bu kadar çok tepki gösterdiğini yeterince hatırladım.

Amelia George bizden biri değildi.

Londra'da sokak düzeyinde suç işleyen bir aileden geliyordu ve gençken kendine yeni bir hayat kurmak için kaçmıştı. Deneyimsizliğini telafi etmek için güzel bir gülümsemeyle bu işe girmiş bir temizlikçiydi. Onu burada bizimle birlikte yaşayan bir çalışan haline getirmek için fazlasıyla yeterliydi. Beş kardeşten biriydi, hiçbiri kendi adına iyi şeyler yapmayı başaramamıştı ve bunu gösterecek herhangi bir sınıf algısı da yoktu. Kendini daha iyi bir geleceğe taşımayı başaran kötü isimlerden oluşan bir aileden biriydi, ama benimle birlikte daha iyi bir geleceğe değil. Babam ya da onun gibiler için öyle değildi. Babamın ya da profesyonel bağlantılarından herhangi birinin aile soyunun bir sonraki üyesinden isteyeceği ya da bekleyeceği türden bir eş kesinlikle değildi.

İşte tam da bu yüzden, ben onunla tartışırken her gece seçimlerim konusunda beni ikna etmeye çalışmıştı.

Ama ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Birlikteyiz. Her zaman birlikte olacağız. Hayat bize ne getirirse getirsin.

Bağlılık. Bu bir bağlılık. Hem onun hem de benim için. Bu konuda ne söyleyeceğiniz umurumda değil, ben iyiliğim için varım. Bu çok iyi olacak. Ne olursa olsun.

Ta ki yanıldığımı kanıtlayana kadar.

Ta ki bir gün ben kenardan dinlerken onu ofisine çağırana ve dünyamızdan kaçıp bir daha geri dönmemesi karşılığında ona bir milyon dolar teklif edene kadar.

Beni terk etmesi ve bunun sonsuza kadar süreceğini söylemesi için ona bir milyon dolar teklif etti. Beni sevmediğini. Beni hiç sevmediğini.

İşte o zaman kalbim milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Kabul ettiğinde. Para kutusunu karıştırdığında ve babama beni hiç sevmediğini söyleyeceğini söylediğinde. Bu kolay olacaktı. İtirafın sorun olmayacağını ve ne olursa olsun asla geri dönmeyeceğini.

Çünkü beni sevmiyordu.

İşin gerçeği buydu.

Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Ta ki

Frederick bana tam tersini söyleyene kadar.

"O iyi bir kızdı, efendim," dedi tekrar. "Sizi severdi. Siz onunla aynı odada olmadığınız zamanlarda sürekli sizden bahsederdi. Hiç susmazdı."

Elimi kaldırdım, çünkü bunu duyamazdım. Bunu duymak istemiyordum. Hâlâ çok fazlaydı. Hâlâ çok hamdı.

İhtiyacım olan tüm mühimmat içimdeydi. Bu doğrudu. Bu arayış

Paige buna değeri. Çünkü bir şekilde, bir düzeyde, aşk gerçekten de buna değebilirdi. Şükürler olsun ki lanet gerçek sonunda benimleydi.

"Ve o muydu?" Tekrar sordum. "O olduğundan oldukça emin misin?"

Başını samimi ve cesurca salladı. "Evet, efendim. Henry Drake olduğuna eminim. O sabah onu babanızla birlikte üst kata çıkarken izledim. Çalışma odasının kapısından seslerinin yükseldiğini duyduğumda sahanlıkta avize ampullerini değiştiriyordum."

Karşılığında başımı sallayabildim, bu çılgınca açıklamanın baskısından boğazım düğümlenmişti. "Hepsi bu kadar mı Fred? Bana söylemek için beklediğin her şeyi söyledin mi?"

"Evet, efendim," dedi. "Gerçekten de öyle. Ama belki baban bilmiyordu."

Mutfak şöminesinin yanında dizlerinin üzerine çöküp ocak taşlarından birini çıkarırken sadece bakabildim. Oradan çıkardığı kutu tozlu ve siyahtı, üstünü temizlerken parmaklarını kirli bıraktı.

Demek aradığım şey buydu. Babamın sırlarının olduğu tozlu eski bir kutu.

"Açmak için bir anahtara ihtiyacın olacak," dedi. "Ya da ocağın kilidini bir fındıkkıran gibi kırar ve içeri dalarsın." Anahtarı uzatırken gözleri parlıyordu ama anahtarı aldığım andan itibaren bunun gereksiz bir öneri olduğunu anlamıştım.

İç cebimden garip küçük anahtarı çıkardım. Babamın orta masa çekmecesinden rastgele aldığım anahtarı.

Görünüşe göre evrenin gerçekten de bir araya gelen bu tuhaf küçük işaretleri vardı.

Kilitte tıkırdarken yüzümdeki hüznü gülümsemeyi engelleyemedim.

"Şey, ben asla," dedi Fred. "Sanırım gerçekten de hikâyelerini dinlemeni istiyordu."

"Eğer burada bir masal varsa," diye karşı çıktım ama kapak açıldığı anda durumun kesinlikle böyle olduğunu anladım.

Babamın el yazısını uzun zaman sonra bu kadar canlı görmek kalbimi sızlattı. Notlar elle karalanmıştı. Bazıları neredeyse çılgıncaydı.

Bunları yazarken elinin hareketini, parmaklarının kalemi nasıl sıkıca kavradığını hayal edebiliyordum.

"Sizi yalnız bıraksam iyi olacak," dedi Fred ve geçerken kolumu okşadı. "Bana ihtiyacın olursa her zamanki gibi personel ek binasındayım. Eğer acıkırsan tezgahta taze sandviçler var."

"Ve ben çağırdığımda ayağa kalkıp gerçeğini söylemeye hazır olacak mısın?" Ona sordum. "Bedeli ne olursa olsun mu?"

"Her zaman öyleydim," dedi dürüst bir gülümsemeyle. "Sadece bunu kime söylemeye değer olduğunu bilmiyordum. Ta ki sen kapıdan içeri girene kadar."

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiye dim.

"Rica ederim, Bay Grant, efendim," dedi ve o da öyle yaptı.

Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum. Mutfak masasına oturdum ve notları önüme yaydım.

Onlar korkulardı. Kanımı buza çeviren korkuların karalamaları.

Bazı hatalarla yaşamak zordur. Diğerleri ise imkansızdır.

Bunun birimiz için ödenecek büyük bir bedeli var ve bunun ben olacağımdan şüpheleniyorum.

Drake hisselerime müdahale ediyor. İnkâr ediyor ama bana bir tuzak kurduğundan

şüpheleniyorum. Kolay kolay geri dönemeyeceğim bir şey. Amelia George olayından sonra hiçbir şeyden geri dönebileceğimden emin değilim. Tanrı yardımcım olsun.

Gözlerimi ayıramadım.

Eğer benim için gelirse, Frederick'in bu sözleri saklamayı ve doğru zamanda kullanmayı bileceğine inanıyorum. Eğer Henry Drake bunca yıldan sonra dostluğumuzu beş para etmez bir pislik yığınınına çevirir ve canımı alırsa, insanların ipleri bir araya getirip o piçi asacaklarına inanıyorum.

Bu notlar babamın sesine benzemiyordu. Babam güçlü ve sakindi. Güçlüydü. Başına her ne geldiyse onu derinden sarsmış olmalı.

Beynim tıklar tıklar işliyordu.

Başına her ne geldiyse, sonunun gelmesinden kısa bir süre önce onu derinden sarsmış olmalıydı.

Alttaki tarihlerden birinin karalamasını yakaladım. Ölmeden iki hafta önce.

Amelia'nın kalbimi paramparça etmesinden sadece birkaç ay sonra.

Amelia George'un ödemesi gerçek olmalıydı. Gerçek olması gerekiyordu. Eğer öyle olmadığını öğrenirsem, bedeli ne olursa olsun o pisliği alaşağı ederim.

Onu ailemden uzaklaştırmak istedim, toprağa gömmek değil.

Okumak için üç deneme yaptım. Ellerim titreyerek üç deneme. Ne oluyor lan?

Eğer onu yerin dibine sokar ve beni de oraya koyarsa, umarım bize katılacağı ana kadar günah ve acı içinde pişman olur.

Babamın Henry Drake'in iş ortağı olduğunu biliyordum ve hayatımın büyük bir bölümünde ahlakın sınırlarını zorlayan bazı yan faaliyetlerde bulunduklarını da biliyordum ama Drake beni kanatları altına çekerken olayların kendi versiyonunu anlatana kadar iş ilişkilerinin boyutunu hiç bilmiyordum.

Sorgusuz sualsiz kabul etmişim.

Ondan gelen her şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmişim.

Babamın işinde Drake'in onu resmettiği kadar ahlaksız olmadığı düşüncesi içimi acıttı.

Frederick'in hem babamın hem de Drake'in Amelia'yı parayı kabul etmeye zorladıkları yönündeki ifşaatlarını kabul etmek bir şeydi, ama tüm bu felaket çukurunun insanların bu yüzden ölmesiyle sonuçlandığını düşünmek tamamen başka bir şeydi.

Lütfen, her şey aşkına, lütfen kalbim taşa dönüşmeden önce sevdiğim insanların hayatlarına mal olmasına izin verme.

Ama tabii ki olurdu.

Henry Drake'in var olan en tehlikeli insanlardan biri olduğunu çok iyi biliyordum, sadece bunu mutlak bir güç ve profesyonellik parıltısının arkasına saklıyordu. Babamın da aynı uğursuzluk çizgisinde olduğunu düşünmüştüm.

Ama eğer o olmasaydı.

Olmasaydı ne anlama gelirdi ki?

Son sayfalardan birine doğru ilerledim ve dehşete kapıldım. Lanet hayatım, bir dehşetti.

Beni öldürecek. Bunu biliyorum.

Önümüzdeki günlerde beni öldürecek.

Amelia George'un peşinden gidiyorum, çünkü onun peşinden nasıl geldiğine dair zincirin halkalarına sahip tek kişi o, ama eğer başaramazsam. Önümüzdeki Çarşamba akşamı Boat Inn buluşmasından sonra nehrin aşağısına gitmeden önce onu yakalamayı başaramazsam, benim için gelecek.

Eğer yaparsam, umarım karşılığında biri onun için gelir.

Ama hayır.

Cidden hayır.

Babam aynı lanet arşamba akşamı Boat Inn'in çok aşıağısında nehre düşerek öldü. Sarhoşken düşmüş. Görünüşe göre tökezlemiş. Herkesin intihar olduğunu fısıldadığı sarhoş bir adamın kazasıydı.

Kendimi durduramadan kâğıtları elimde buruşturdum. Onları bırakıp tekrar düzeltmek için tüm kararlılığımı göstermem gerekti.

Drake babamı öldürmüştü.

Hayatımın aşkının gitmesine yardım etmiş, sonra da her şeyim olan adamı öldürmüştü.

Bu gezegende bir daha benden bir bok almasına imkan yoktu. Bundan geri döneceğine dair en ufak bir umut bile yoktu.

Frederick'in beni sakinleştirmeye çalışırken söylediğı sözleri hatırladım. Daha önce Drake'in uzuvlarını vücudundan ayırmak için arka kapıyı kırmadan önce ısrarla söylediğı sözleri.

Amelia George'un kız kardeşıyle konuşmalısın. Ona karşı bir dava açmak için yeterince şey biliyor.

Gerçekten, Bay Grant, efendim. Amelia George'un kız kardeşıyle konuşmanız gerekiyor. Onun için bir adresim var!

Cebimden adresi çıkardım. Galler sahiline, çocukken bir kez ziyaret ettiğim küçük bir sahil kasabasına iki saat uzaklıktaydı.

Gece olmadan oraya varabilirim.

Telefonum almaya başladığında sürücü koltuğundaydım ve ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyordu.

Telefonu açtığımda Eric'in sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"İçerideyim," dedi. "Ve lanet olsun, bazı haberlerim var."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Okadar çok kelime ağzımdan telefonun diğer ucundaki kardeşime doğru fırlamak istedi ki. Ama durdular. Boğazımda düğümlendiler ve Eric'in haberinin eterde yayılmasıyla bir anda durdular.

"Korkunç bir şeydi," diye devam etti. "Başta benden duyduklarına zerre kadar inanmak istemedi. Sırtımı sıvazlayıp Drake takımına geri dönebileceğimi söylemeden önce bana tüm hikâyeyi tekrar tekrar sordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Drake takımına tekrar hoş geldin mi? Drake takımının kalbine o kadar bağlısın ki, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım kız için baş efendi mi oldun?"

Bir süre durakladı. "Lanet olsun, Bran. Beni vurma. Buraya girdim, Drake bana ne yaptığımı söyledi. Benim seçimim değildi. Müstakbel baldızımı sikmek gibi bir niyetim yok."

Ona inanmak istedim.

Vücudumdaki her hücre ona inanmak istiyordu.

Bu yeni çılgınlık dalgası beni yiyip bitirirken çok değer verdiğim yeni kardeş bağının gerçek olduğuna inanmak istiyordum. Buna değdiğine.

Buna değdiğini.

"Ciddiyim," dedi. "Kızına elimi sürmek istemiyorum. Bir saniye bile. Ona göz kulak olmaktan ve Drake'in icabına bakana kadar onu yanımızda tutmaktan başka hiçbir şey umurumda değil."

"Ama ona elini süreceksin," diye karşı çıktım, arabayı yolun kenarına çekip motoru durdurdum. "O pislik herif izleyiciler için onu sonuna kadar zorlamayı isterken sen de ona bol bol elini süreceksin."

"Çünkü *zorundayım*," dedi. "Dinle Bran, çünkü buna *mecburum*. Başka bir rastgele yerine beni tercih eder, değil mi? Kim bilir başka kimleri bu boka bulaştırmış olabilir?"

Sesi bir tıslamadan başka bir şey değildi. Beynim nerede olabileceği konusunda çalkalandı. Drake'in malikânesinde bir yerde saklanıyordu.

Drake hemen yanında kahkahalarını tutarak sırıtırken benim köşemdeymiş gibi davranıyordu.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Ona hayır mı diyeyim? Sırayı bana ver, ben de almak için elimden geleni yapayım, ama o benim öne çıkmamı ve önümüzdeki gösterilerde liderliği üstlenmemi istiyor. Benden

senin gibi olmak için."

Beynimin tik tak etmesine izin verirken direksiyonu sıkıca kavradım.

Gerçekten de Drake'in tarafında olabilirdi, benim saflığıma gülüyor olabilirdi, bu durumda bu konuda söyleyeceklerimin hiçbir önemi yoktu. Ya da alternatif olarak, gerçekten benim tarafımda, Drake'i yakınında tutmak için onun melodisiyle dans eden bir kukla olabilirdi.

Her iki durumda da, Drake'in onun için hazırladığı tabağa adım atacaktı. Seçenek yok. Masada gerçekten hiçbir seçenek yoktu.

"Hiçbir şekilde sınırlarını zorlamadı," dedim ona. "Ağırdan aldığından emin ol. Çılgın hareketler yok. Çılgın performanslar yok. Sakin, saygılı ve onun çıkarlarını düşünerek hareket et, anladın mı? O altmış günlük bir kız değil, artık değil. O çok daha fazlası."

"Evet, elbette anlıyorum," diye karşılık verdi. "Benimle aynı soyadını taşıyacak kızı gerçekten mahvetmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Onu becermekten geri dur," dedim ve sonra nefesimin altında küfrettim. "Aslında onu becermekten bahsediyorum. En azından yapabildiğin sürece. En azından bir ya da iki günün olacak, sadece onu sınırlarına kadar zorlama konusunda ne yaptığını bildiğin konusunda ısrar et."

"Yapacağım, merak etme. Dediğim gibi, baldızımı becermek için acil bir arzum yok, sadece bu lanet yerde hayatta kalmak için Drake'in talep ettiği şeyi yapmalıyım."

Hat birkaç saniye sessiz kaldı. İkimiz de düşüncelere dalmıştık.

O konuda da haklıydı. Eğer Drake ona Paige Emmerson'ı hemen orada, onun önünde becermesini söylerse, buna karşı çıkmasının hiçbir yolu yoktu. Denese bile sadakatının yoldan çıkmış olduğunu göstermeyeceğine dair en ufak bir umudu yoktu.

"Oraya girmek zor muydu?" Dikkatini daha öncesine çekerek sordum.

"Evet, çok zordu." Sesi samimi geliyordu. Deneyimleri olgunlaşmıştı. "Beni defalarca senin tarafında olmakla suçladı. Bana inanana kadar ona bir sürü acıklı hikâye anlatmak zorunda kaldım."

"Hüzünlü eski hikayeler mi?"

"Evet," diye devam etti. "Çocukluğumuzdan ve denediğimiz her şeyde benden çok daha iyi olduğun zamanlardan. Sevgilin seni becerdikten sonra gezegendeki en büyük amcık olduğun zamanlardan. Sana bunu aşmanı söylediğimde beni bayıltmıştın, hatırladın mı?"

Yeterince iyi hatırlıyordum.

"Hikayeleri inandırıcı olacak kadar inatla aktardığınıza eminim."

Gülüştü sessizdi. "Evet, sanırım öyle. Tıpkı seninle çalıştığım son birkaç ay hakkında ona anlattığım hikâyeler gibi. Benimle bir bok parçasıymışım gibi konuşman ve bana bir hiçmişim gibi davranman gibi."

"Eminim o hikâyeler oldukça inandırıcıdır," dedim, çünkü haklıydı. Onunla bir pislikmiş gibi konuştum ve sanki hiç kimse değilmiş gibi davrandım.

"Sırtımı sıvazlayacak ve bana çok daha saygılı davranacağını söyleyecek kadar inandırıcıydı. Şu andan itibaren tüm zevkleri tattıran yan adam olabileceğimi söyledi."

Sadakat kaygılarıyla boğuşurken bile, kabul edildiği için içimde bir rahatlama hissettim.

"Aferin," dedim. "Oraya girerek iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler," diye yanıtladı. "Sadece Grant takımı için üzerime düşeni yapıyorum. Uzun bir süre boyunca bu ekibin bir parçası olmayı planlıyorum."

Umarım öyledir.

Umarım tüm bunların sonucunda gerçekten de bana degecek bir kardeşim olur.

"Hemen gitsem iyi olacak," dedi. "Üst kattaki banyodayım."

"Tanınmayan bir telefon numarasını oraya sokmayı başardınız mı?"

"Hem de nasıl," dedi. "Bu sadece SIM kaçakçılığıydı. Normal SIM'imle nasıl değiştirdiğime dikkat etmeliyim."

Ağzımdan dökülmeye hazır pek çok kelime birikmişti. Ona Drake'ten, babamızdan ve sahil boyunca hangi gerçeklerin peşinde koştuğumdan bahsetmek istiyordum. Ona çocukluğumuza geri döndüğümü ve işlenmesi ve anlamlandırılması gereken çok fazla zor ifşaatım olduğunu söylemek istedim.

Ona Amelia'dan bahsetmek istedim. Ama yapamadım.

Ona hiçbir şeyden bahsedemezdim. Benim tarafımda olduğundan kesinlikle emin olmadan telefonda olmazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki sessizliğimi okuyormuş gibi.

"İleriye dönük bir plan yapmaya çalışıyorum," dedim, ki bu yalan değildi.

"Umarım acele edersin," diye homurdandı, "çünkü senin kıza bir tane çakmamak için kendimi ne kadar tutabileceğimden emin değilim."

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Mümkün olduğunca uzun süre. Mümkün olduğunca uzun süre geride durun. Bazı ekinler ve kırbaçlar diğerlerine göre daha az şiddetlidir, lütfen bunlara aşına olduğunuzdan emin olun."

"Yapacağım," dedi. "Ona verdiğim şeyle başa çıkabileceğinden emin olacağım."

Onu arzulamanın verdiği acıyı bir kalp atışı daha tutamadım.

"Eğer ona yaklaşabilirsen lütfen yaklaş," dedim ona. "Onu düşündüğümü, onun için geldiğimi ve olabildiğince çabuk orada olacağımı söyle."

"Pekâlâ," dedi. "İçeride güvenli bir fısıltı duyarsam ona söylememi istediğin başka bir şey var mı?" Bunu bekliyordu. Beklediğini biliyorum.

Bu düşünce karşısında dilim tutuldu, hâlâ yılların soğukluğuna takılıp kalmıştım. Yıllarca sevgideki gerçeğin gerçekten var olduğuna inanmamıştım.

Tuvaletin sifon sesi duyulmadan önce birkaç saniyelik sessizlik için direndi.

"Kahretsin, Bran. Gitmem gerek. Beni bekliyor olacaklar. Birkaç saat içinde onunla birlikte olacağım. Bildirim her an gelebilir."

"Pekâlâ," dedim. "Dikkatli ol. Ona karşı da dikkatli ol. Her şeye dikkat et. Orada her şey senin ellerinde."

"Yapacağım," diye fısıldadı. "Neyin tehlikede olduğunu biliyorum."

İşte o zaman hissettim. Dilimin düğümü çözüldü, sadece o lanet olası kelimeleri telefon hattından söyleyecek kadar.

"Onu sevdiğimi söyle," dedim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAIGE

BUNA INANAMIYORDUM. Altmış günümü kalbimi verdiğim adamın kardeşiyle geçirme düşüncesi bana çok garip ve yabancı geliyordu.

Rebecca'nın karşılaştığı gibi güvenlik görevlileri ve yabancılarla rastgele karşılaşmayı bekliyordum, güneyde gördüğüm bir adamla karşılaşmayı değil.

"Bu gerçekten çok garip," dedi Rebecca, biz tanışma faslını sindirirken. "Yani, onu daha önce görmüştüm. Kesinlikle oradaydı, genel operasyonun bir parçasıydı. Neden buraya kardeşi olmadan geliyor? Onun tarafından gönderilmiş olmalı. Buraya gelmesi emredilmiş olmalı."

"Bilmiyorum," dedim ve kafa karışıklığının arasında taze bir acı hissettim. "Brandon'ın beni buraya hiç umursamadan gönderdiği kesin, değil mi? Yani umursamasına imkân yok, en ufak bir şekilde bile. Hele de kardeşini onun yerine gönderiyorsa."

Omuz silkmesi çok şey anlatıyordu. Kolaydı. Mesafeli. En ufak bir şaşkınlık yoktu. "Üzgünüm Paige. Gerçekten o kadar umursamaz bir pislik olduğu için üzgünüm."

Yan dönüp yüzümü duvara döndüm ve kaçınılmaz olanı kabullenmeye çalıştım.

Kısa bir süre sonra Brandon Grant'in kardeşi tarafından kamera önünde kullanılacak ve istismar edilecektim. Elleri üzerimde olacak, canımı yakacaktı. Sözlerine sorgusuz sualsiz itaat edecektim.

Belki Brandon izliyordur?

Belki Brandon da izliyordur ve ekranda canı hangi deliğimi isterse onu siken kardeşini gerçekten umursamıyordur?

Belki benim de umurumda olmamalı.

"Umarım güvenlikteki pisliklerden daha iyi olur," dedi Rebecca ve ben de başımı salladım.

"Umarım ağabeyinin tecrübelerinden biraz alır."

"Umarım," dedi ve bana onları gösterdi. "Burada geçireceğimiz zamanın geri kalanını çok daha katlanılabilir kılacaktır."

Umut edebiliriz.

Kapı tekrar açıldığında gelen güvenlik ekibinden biriydi. Benim için gelmişti, hemen yanıma yürüdü ve dirseğimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, kapıyı işaret ederken ona ters ters baktım.

"Sadece nereye gideceğimi söyle," dedim ve o da bana güldü.

"Alınan küçük piç kurusu," dedi. "Sana dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalamanı söyleyeceğim.

dikkatli olmazsan."

Oradan çıkmadan önce Rebecca'ya bir bakış attım ve *sonra görüşürüz diye* mırıldandım. Beni oradan çıkaran adamın arkasından gözlerini devirdi, onun saçmalıklarına aşına olduğu belliydi.

Koridorda bir daha kolumu tutmadı. Birkaç kapıdan geçip merdivenlerden çıkarken ona ayak uydurdum, duş odasının kapısını açıp içeriyi işaret ettiğinde mutlu bir şekilde yanından geçip gittim.

"Ekranı temizleyin," dedi ve ben de başımı salladım, efendim demek istemediğimi fark ettim.

Orada benimle kalmadı. Kapıda kilit yoktu ama duşun düğmelerini açıp buharlı akıntının altına girdiğimde mahremiyet kendimi belli belirsiz insan gibi hissetmem için yeterliydi. Duş rafından aldığım şampuan ve saç kremiyle köpürdüm ve vücut yıkamayla kendimi sabunladım. Brandon'ın tıpkı daha önce olduğu gibi banyoda benimle birlikte olmasını o kadar çok arzuluyordum ki, içeride olduğum süre boyunca karnıma ağrılar girdi. Ama şimdi anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Gerçekten sindiriyordum. Gerçekten onunla yaşıyordum.

Beni istemedi ve hiç istemedi.

İşinde gücünde bir adamdı, başka bir şey değildi. Görevini yerine getiren bir adamdı, ta ki benim huysuzluğumla işi bitene kadar.

Ve şimdi onun yerine kardeşine hizmet ediyor olacaktım.

Brandon'a hizmet ettiğim gibi kardeşine de hizmet ettiğimi hayal ederken bir nefes aldım. Buharın altında bir nefes daha aldım ve kendimi ihtiyacım olan şekilde teslim etmenin tüm önemini sindirdim. Kendim ve Phoebe için para kazanmam gerekiyordu. Rezervasyonlarımın tutacağından ve hala benim için gelmek isteyeceklerinden emin olmalıydım.

Sözleşmemde olmayı hedeflediğim kız olmalıydım ve önüme çıkan her şeye kendimi isteyerek vermeliydim.

Leğenin üzerinde beni bekleyen bir diş fırçası ve diş macunu, rafta da birkaç sıcak havlu vardı. Dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı elimden geldiğince düzeltmeye dikkat ederek kurulandım. Aynanın bana iyi göründüğümü söylemesi beni memnun etti.

Kapıyı açtığımda güvenlik görevlisi hâlâ dışarıda bekliyordu. Hiç vakit kaybetmeden beni koridorda birkaç kapı ilerlettikten sonra sağ tarafta bir kapı daha açtı. Bay Sinister'ın içeride, masanın üstündeki sürtük görünümlü iç çamaşırı festivalinin yanındaki düz sırtlı bir koltukta beklediğini fark ettiğimde başladım.

"Giyin," dedi ve parmaklarını şıklattı.

Ben hiç vakit kaybetmeden onun emrine girdim ve o da konuşmaya devam etti.

"Bu akşam efendin için iyi bir kız olacaksın," dedi bana. "Gelecek ziyaretçilerin hepsi ekrandan izliyor olacak, bu yüzden onları etkilemek için elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Başımı salladım, bariz olanı gösterme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyordum.

"Kimseyi ertelemek istemezsin," dedi ve ben de kırmızı dantelli sütyenimi bağlarken başımı salladım. "Hayır, efendim," dedim ona. "İstemiyorum. Sözleşmemin ve söz konusu olan paranın gayet farkındayım."

Sırıltısı duygusuzdu. "Aklının başında olmasına sevindim."

Külodu yukarı çekip dantelini kalçalarımdaya yumuşattım. Üzerime tam oturdular. Ardından çoraplar geldi, bacaklarımdan yukarı çekerken kendimi sürtük gibi hissettiren file çoraplar.

"Zaman aralığınız yirmi dakika sonra" dedi. "Hazır olduğunuzdan emin olun. Sadece giyinmiş değil, aksiyona da hazır ol, anladın mı beni?"

Gözleri ellerime, ellerimden de bacaklarımda birleştiği yere kaydı. Ne demek istediğini anladım. Gözlerindeki pis parıltı beni yanıltmadı.

"Evet efendim, anlıyorum," diye cevap verdim ve ayağa kalktı.

"İzliyor olacağım. Diğerleri de izleyecek, bunu unutma."

Bunu unutabileceğimi nasıl düşündü bilmiyorum.

Kapı arkasından kapandığında sevindim, hâlâ yapabiliyorken kalan dakikaları değerlendirip kendimi havaya soktuğum için mutluydum. Brandon'la ilgili düşüncelerimi elimden geldiğince bir kenara ittim ve olacıklara odaklandım. Kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. *Gelecek olana.*

Yeni efendim.

Umarım vücudumu, kardeşinin içimde açtığı oyuğa sokabilecek yeni bir efendi.

Avuçlarımı dantelli sütyen kaplarının üzerinde gezdirdim, sert parmakların meme uçlarımı cımbızladığını hayal ettim. Meme uçlarımı acıtiyordu. Aşağı kayıyor ve beni inletecek kadar geriye gidiyordu,

Rebecca'nın zindandaki tepkilerini hayal ettim. Duyularının nasıl kontrolü ele geçirdiğini ve onu terk etmeye ittiğini ve benimkinin de aynısını yapması için dua ettim.

İhtiyacım olan şey buydu. Kendimi güce teslim etmenin verdiği rahatlama.

Parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırardım, orada biraz ıslaklık bulmak için çaresizdim, vücudumun bunun olmasını gerçekten istediğine dair bir ipucu. Sıcaklık vardı. Klitorisimde bir kıpırtı. Parmaklarımı içime sokmak için külotun kasıklarını yana doğru çekene kadar çok ihtiyaç duyduğum bir şey yoktu.

Buna ihtiyacım vardı.

Hazır olmam gerekiyordu.

Başparmağımı klitorisime bastırdım ve kendime başka bir adamın ellerinde rahatlayacağımı söyledim.

Kendime bunun ideal olduğunu söyledim. İdealden daha iyi. Kalbimi tekrar riske atmadan birinin yeteneğine güvenmenin bir yolu. Çünkü Brandon Grant'in kardeşine aşık olmazdım. Beni çoktan yakıp kül eden adamın kardeşine aşık olmamın imkânı yoktu.

Kendimi ovarken tısladım. Parmaklarımı derine sokarken alçak sesle homurdandım.

Kendimi hazırlıyordum. Kendimi tamamen hazırlıyordum. İzleyiciler için olabileceğim her şey olacaktım, ödeme günümün gelmesini sağlayacak her şey.

Masa, sırtımı yaslayabileceğim kadar sağlandı, doğru noktaları tıngırdatıyordum ki vücudum gerçekten kendi başına bir hayat almaya başladı. Nefeslerim sığlaştı, kalbim hızlandı. Ağzım kurudu ve gözlerim daha derin bir his için kapandı ve o his oradaydı. Duygu oradaydı, kendimi daha fazla zorladıkça kalçalarımın arasında gümbürdüyordu.

Belki de gerçekten kendimi sattığım o pis küçük sürtüğe dönüşüyordum.

Parmaklarım daha hızlı çalışırken dudağımı ısırardım, kendimi derinlemesine becerirken bacaklarımı çömelerek daha geniş açtım ve bunu hissediyordum. Gerçekten hissediyordum.

Kapı gıcırdayıp içeri doğru sallanırken neredeyse gözlerimi açamayacak kadar hissediyordum. Parmaklarımın derinde olmasını umursamayacak kadar hissediyordum.

Ve işte oradaydı. Deli gibi aşık olduğum adamın kardeşi.

Özel dikim takım elbisesi ve kol düğmeleriyle kendine has nefis bir tonu olan adam. Yanıma yaklaşıp saçlarımı ellerinin arasına aldığı anda derin, karanlık ve beni kendi yapmaya kararlı görünen adam.

Ağzı kulağımı hedef alıyordu ve nefesi şiddetliydi ama yine de duruşumu değiştirmedim. Dudakları tenimi gıdıklarken parmaklarım hala sıkı çalışıyordu, Bay Sinister içeri girmeden önce kelimelerin ilk ipucunu gölgeledi.

"Zindan hazır," diye bağırdı. "İzleyiciler de hazır. Ekrana çıkana kadar azgınlığını dizginleyebilirsin."

Ses tonunda mizah vardı. Yeni efendimin benden uzaklaşıp ona gülümsediğini gören bir mizah.

"Üzgünüm," dedi. "Bu küçük tatlı bir numara."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Bay Sin. "İzleyicilerimize ait olan küçük tatlı bir numara, bu yüzden onu oraya götürün ve onlara neye sahip olduğunu gösterin."

İki numaralı efendi parmaklarımı tutup beni ayağa kaldırdığında parmaklarım hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Beni dik durmaya zorladığında ve ayak parmağımın ucunda buluştuğumuzda gözleri loş ıfıkta parlıyordu.

Gözlerimi onunkilere yaklaştıramıyordum, aile benzerliği diyelim. Bakışlarım aynada parlattığı ayakkabılarına kaydı, boğazını temizlerken talimatları bekliyordum.

"Bu gösteriyi yola koyma zamanı, tatlı şey," dedi ve beni yandaki zindana götürdü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

Görevli adam beni odanın ortasındaki yatağa yönlendirirken BÜTÜN VÜCUDUM titriyordu. Elleri omuzlarımdaydı ve beni yatağın üzerine oturttu. Kravatındaki düğüme baktım, kalbim hızla çarparken nefesim kesiliyordu. Gerçekten kardeşi gibiydi. Onun kokusu. Onun çizgileri. Onun şekli. Klitorisim hala titreşiyordu, kalçalarım sıkıca kenetlenmişti, sadece birkaç dakika önce kendimi zorladığım hisleri tutmaya kararlıyım. Hiç kelime yoktu. Ne ondan ne de benden. Sadece sessiz bir odada iki sıcak beden vardı, ta ki dahili telefonun sesi duyulana kadar. "Yirmi saniye," diye bağırdı Bay Sin'in sesi ve irkildim. Sesi irkilmem için fazlasıyla yeterliydi. "Sakin ol," dedi görevli adam ve ben de başımı salladım, kendimi kelimeleri denemek için zorladım. "Evet efendim," dediğimi duydum ve kulağa garip geliyordu. Sessiz ve boş. Saniyeler sonsuzmuş gibi hissettirecek kadar yavaş geçiyordu, o yana çekilip çenemi tuttuğunda sinirlerim uğulduyordu. Kardeşinin yüzümü kavrayışını hayal edebiliyordum. Yanaklarımı nasıl sıkıştırdığını. Karnımı ağrıtabilecek kadar istiyordum. "İnsanlar izliyor olacak," dedi, sesi alçak ve yüksekti. "Onlara izleyecekleri bir şey verelim, tatlı şey." "Evet, efendim," dedim ve bu sefer daha yüksek sesle. Bu sefer öyle olması gerekiyordu. Bu kez kendimi her türlü isteksizliğe karşı zorlamam ve balıklama dalmam gerekiyordu. Işıklar kırmızıdan yeşile yanıp sönüyordu. Canlı olmanın nabızı inkar edilemezdi, içimden geçtiğini ve içimde kıvrıldığını hissedebiliyordum. İnsanlar izliyordu. Gerçekten izliyorlardı. *Brandon izliyordu.* Saçlarımdan bir avuç alıp beni izleyiciler için sıkıca tutarken yeni efendinin parmakları kafa derime sertçe vuruyordu. "Adamlara ceza için ne kadar çaresiz olduğunu göstereceksin, değil mi?" diye homurdandı ve ben de canım acısa da başımı salladım. "Evet, efendim. İstiyorum," dedim, kulağa yalan gibi gelmemesini umarak.

"Çocuklara senin ne kadar pis bir orospu olduğunu göstereceğim," dedi ve ben de başımı salladım, her ne kadar tutuşu gözlerimi yaşartsa da.

"Evet efendim, ben küçük pis bir orospuyum," dedim ve sesim şimdi daha sert çıkıyordu. Bu yerde bildiğimden daha güçlüydü.

Beni şiltenin üzerinde geriye doğru zorlamasına hazır değildim. Beni kelepçelere ve zincirlere bağlayıp yatak başlığına gergin bir şekilde çekerken bileklerimi sıkıca kavrayışına hazır değildim.

Ayak bileklerimi kelepçelemesine hazırdım.

Vücudunun benimkinin üzerinde dikilen gölgesine hazırdım.

Gözlerim açıldı ve onun bana baktığını gördüm. Gözlerim açıldı ve yüzünde, ateşinin ardındaki bir gölge gibi garip bir belirsizlik gördüm.

İzleyiciler için bedenimi kıvrınmaya ve kıvrılmaya zorladım. Kendimi buna ihtiyacım varmış gibi görünmeye zorladım. Bunu istedim.

Kendimi bunu gerçekten istediğime inanmaya zorladım. Çünkü istemeliydim. Bunu istemeliydim.

Kendimi adadığım adamla aynı muhteşem kumaştan bir adam. Vücudumla nasıl oynanması gerektiğini bilen bir adam, sadece aletini ıslatmak için çırpınan bir aptal değil.

"Lütfen canımı yakın, efendim," dedim ve bu sefer ciddiye dim.

"Canını yaktığımda karar vereceğim," diye homurdandı ve elleri sertçe açılmış kalçalarım a indi.

Tokat atmaya başladığında aksiyonu arzuluyordum. Avuç içleri acımasız bir ritimle yağdığında aksiyonu arzuluyordum. İçgüdüsel olarak inlediğimde ve saldırıya karşı kıvrandığımda daha fazlasını arzuluyordum.

Parmakları külotumun içine girdiğinde ve külotumu yırtıp çıkardığında bunu beklemiyordum. Başparmakları am dudaklarımı aralayıp kameralara onları ne kadar *tatlı* bir amcığının beklediğini anlattığında nefesim kesildi. İki parmağı derine doğru itip baskı noktasını bulmak için içeri girdiğinde tekrar nefesim kesildi.

"Evet, efendim! Lütfen!" Tıslamayı başardım, bedenimin kontrolü ele geçirmesi ile kalbimin pes etmesi arasındaki orta noktada gergindim.

Serbest kalan eliyle memelerimi çekiştirip meme uçlarımı cımbızladığında parmakları hâlâ derine kıvrılmıştı. Etimi kaburgalarım a sertçe bastırıp üstüne bir tokat daha indirdiğinde acıdan dişlerimi sıktım.

Kardeşi gibi.

Kardeşi gibi göğüslerimi incitti.

Cildim pembeleşiyor, yanaklarım yanıyor ve bu alandaki kaderimden sorumlu olan adama bakarken gözlerim sulanıyordu.

"Lütfen efendim," dedim tekrar. "Lütfen acıtın." Ve yaptı. Acıttı.

Elleri iyi silahlardı, tüm doğru noktaları buluyorlardı. Prangalar gerilene kadar amımı tokatladı, kapanmaya çalışan kalçalarım titriyordu.

"Al şunu," diye homurdandı ve ben de aldım. Yeni bir darbe yağdırırken bacaklarımı daha geniş açmaya zorladım ve klitorisim için bir tükürük yükü keserek beni övdü, taze ağlayana kadar sert daireler çizerek ovuşturdu. "Aferin kızım a. Aferin kızım a."

Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Onu içime çektim. Kokusunu. Nefes alışını.

Tavırlarını. Her şeyini.

Her şeyden çok istediğim adamı düşündüm. Kesinlikle beni izleyen adamı.

Beni bir hiç olarak bir kenara atıp geri çağırmak için acele ettiğine pişman olacağımı umduğum

adam.

"Daha fazlası için hazır mısın?" dedi şimdiki efendim ve ben de başımı salladım.

Üç parmağım içeri daldı. Amımın sertçe emdiği üç parmak. Memelerim bir darbe daha aldı, homurdandım ve kıvrandım. Bir başka tükürük darbesi, başparmağım sertçe bastırırken fısıldamama neden oldu.

Sanırım o zaman kendimi gerçekten kaybettim. Güneyde istediğim her şeyin hayaletinden vazgeçtim ve buradaki kaderimi kabul ettim.

Başımı kaldırıp beni kontrol eden adama baktım ve onu burada tanrı olarak kabul ettim.

"Lütfen efendim," dedim ve bu sefer her şeyin ötesinde ciddiye dim. "Lütfen, canımı daha çok yak. Her zaman daha fazla."

"Benim için zevkti," diye homurdandı ve prangalarımı çözmeye koyuldu.

İçgüdüsel olarak ne olacağını biliyordum. Zorlamaya gerek kalmadan dokunuşuna göre hareket ettim, ayağa kalktım ve yan tarafa doğru ilerledim, başımın üstündeki zincirlere bağlı yepyeni bir kelepçe setini aşağı çekerken kollarımı başımın üstüne kaldırdım.

Bu pozisyonu biliyordum.

Kalçalarım titrerken parmak uçlarımda durmaya zorlanmanın gerginliğini biliyordum. Vücudumun tamamen teşhir edilmesinin, işkence ve eziyet için yalvarmasının savunmasızlığını biliyordum.

Ortadan kaybolduğunda onun askıya gideceğini biliyordum. Kırbacın ısırın ucunu omurgamda gezdirip yaklaştığında hissettiğim duyguyu biliyordum.

"Bu acıtacak," dedi ve ben de başımı salladım.

Saçlarımı bir kenara savururken başımı öne eğdim, kıcıımı birkaç hareketle okşarken kollarım gerildi.

"Ow!" İlk darbede ağladım.

Parmak uçlarımda sallanırken, ikinci darbeyi yediğimde adrenalin tepemde zıplıyordu.

"Ah, efendim!" diye bağırdım ve daha da uzandım.

Ama nerede gerildiğim ya da kıvrıldığım önemli değildi. Nasıl kıpırdandığım, itilip kakıldığım önemli değildi. Oradaydım, sıkı ve bağılydım ve her darbeye maruz kalıyordum.

Acımasızdı ama bunu bana daha önce yapan adam kadar acımasız değildi. Gözlerimi yaşartacak kadar acımasızdı ama delirmiş bir kadın gibi çığlık atacak kadar değil.

Ağlamalarım sessiz ve dürüsttü. Endorfin dalgası kalp kırıklığımla iyi bir şekilde birleşti ve bir ham kasırga oluşturdu.

Orayı sevdim. Terk ederken.

Tıpkı beni oraya ilk götüren adamla yaptığım gibi, orada da vazgeçmenin ve bırakmanın nihai tesellisini sevdim.

Ve bıraktım da.

Kaderimi kabul ettim ve Brandon Grant'e olan aşkıımı bıraktım, kardeşinin acımasızlığı karşısında çırpınıyor ve ağlıyordum.

Etrafımda kameralar vardı. Duvarlarda yeşil pırıltılar. Tenim terden ve teslimiyetten parlıyordu, aynı anda hem daha fazlasını hem de daha azını istiyordum.

Klitorisim daha fazlasına ihtiyaç duyarak yanıyordu. Beni ikna eden sert çemberlere olan ihtiyaç. "Lütfen..." İnledim. "Lütfen, efendim..."

Arkamdan yaklaşıp beni güçlü kavrayışıyla sardığında onun baskısını fark ettim. Parmakları bacaklarımla arasına girip sertçe tıngırdattı ve ben büküldüm. O beni çılgına çevirirken prangalarım sıkıştı.

"Aferin kızıma," diye tısladı ve duyularım canlandı. İstiyordum. Ağlamak.

Cildimin ne kadar hırpalanmış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Morlukların solmaya yüz tuttuğunda ne kadar vahşileşeceğini. Beni ne kadar zorladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece doruğa ne kadar yakın olduğumu hissediyordum.

klitorisimi sertçe ovuşturdu.

"Kameralara bak," dedi ve ben de baktım. En yakın yeşil noktalardan birini buldum ve odaklandım. İçimden inilti çıkarken dudağımı ısırardım, göğüslerimi kaburgalarımın bastırıp sıkıca tutarken tutuşuna karşı geri çekildim. "Canını yakmaya gelen o kadar çok adam var ki," dedi ve ben de başımı salladım.

"Canımın yanmasını istiyorum," diye inledim.

"Bunu hissetmek istiyorum." Ve hissettim de.

Bedenim gerçekten de Rebecca'nınki kadar sikilmişti, çünkü bunu gerçekten istiyordum. "İyi bir kız gibi benim için geleceksin ve izleyicilere buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göstereceksin," dedi.

dedi ve ben yine başımı

salladım. "Evet,

efendim."

Ses tonundan sonun başlangıcının yaklaşmakta olduğunu düşünerek kalbim biraz olsun sakinleşti. Ama kesinlikle değil miydi? Bunların hiçbirisi için çok erken değil miydi?

Ben yeniden inleyene kadar meme uçlarımı çekiştirdi, ama parmakları hâlâ ihtiyaç duydukları yerde dolaşıyordu. Islaklığı duyabiliyordum. Islaklığı hissedebiliyordum. Yayılmış kalçalarımın aşağı inen nemli sıcaklığı hissediyordum.

Kıçım kasıklarına yaslandı ve oradaki şişliği hissettim, ama kendini kurtarmak ve içime girmek için hiçbir hareket yapmadı. Başımı omzuna yasladım, dudaklarımı tenine bastırdım.

"Seni götüreceğim," diye fısıldadım. "Sizi götüreceğim, efendim." Çünkü onu götürmek zorundaydım.

Elbette, onu almak zorundaydım.

Brandon Grant'e lanet olsun, gelen herkesi kabul etmeyi öğrenmek zorundaydım.

"Sana ne verirsem onu alacaksın," diye karşı çıktı yeni efendi ve bacaklarımın arasına birkaç sert tokat indirdi.

"Özür dilerim, efendim!" Bağırdım. "Özür dilerim!"

Ama bana hiçbir şey vermedi. Parmaklarının klitorisime geri dönmesine ek olarak hiçbir şey.

Ritmi kaygan ve pürüzsüzdü, takım elbisesinin pantolonunun içinden sikini kırıma doğru iterken nefesi yanağıma çarpıyordu ama yer değiştirmede. Amımı kendi amı olarak kabul etmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Lütfen boşalabilir miyim, efendim?" Duygular yükselirken sordum. "Lütfen, lütfen gelebilir miyim?" "İzleyicilere ne kadar pis bir sürtük olduğunu göster," diye hırladı ve üç parmağını içime soktu.

Ağzını aç.

Sahip olduğum her şeyle emdim. Klitorisime karşı tekrar hızlanırken emdim ve inledim, çünkü duramıyordum. Onun dokunuşuna karşı gelme ihtiyacından başka bir şey hissedemiyordum.

Ücretsiz.

Özgürdüm.

"Benim için gel," diye homurdandı yeni efendim ve ben de geldim. Açık ağzıma gömülü parmaklarımdan salyalarımın akmasına neden olacak kadar yüksek sesle boşaldım. O kadar sert boşaldım ki zincirler tepemde takırdadı, tüm bedenim kıvrandı.

Sonra bacaklarım beni bıraktı, kendime geldiğimde vücudum gevşedi, ama önemli değildi, çünkü o bana sahipti. Yeni efendim beni sıkı sıkı tutuyordu.

Ağız hâlâ şakağıma bastırılmıştı, kontrolü sağlamak için savaşıırken kendi nefesleri de kesiliyordu.

Yeşil ışıklar kırmızıya kadar bir, iki, üç kez yanıp söndü. Tepe ışıkları daha parlak yanmaya başladı ama yeni efendim geri çekilmedi.

Ta ki kulağıma o kader cümlesini fısıldayıp beni sıkıca kavrayana kadar.

"Ölüm acısıyla bunu sessiz tut, ama o senin için geliyor. Brandon senin için geliyor, tek kelime etme."

Kalbim nefesimle birlikte çarptı.

Ellerini indirdi, başımın üstündeki prangaları gevşetirken bacaklarım cehennem gibi açıldı, sonra birkaç kelime daha edecek kadar eğildi.

"Seni sevdiğini söylüyor," diye fısıldadı. "Ve bunda ciddi. İnan bana, ciddi. o."

YİRMİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Yayın için hazırdım, Galler sahilinde uçurum kenarındaki bir otoparka park etmişim, ıssız ve hava koşullarına maruz kalmışım, arabamda rahattım ve telefonum aksiyona hazırды.

Bildirim gelmişti, bağlantı canlı ve hazırды ve ben de tıklamışım, hazır ve bekliyordum ve canlı etkinlik için iyice hazırlanmışım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Tatlı Paige Emerson'ımı kardeşimle birlikte bir zindan odasına kapatılmış, kırmızı iç çamaşırlarıyla yatak direklerine yapışmış halde görmek boğazıma kadar safrayı getirmeye yetti.

Midem iğrenme çukuruna dönmüştü. Kıskançlık tavan yapmıştı. Tüm vücudum böylesine iğrenç bir manzarayı görmenin verdiği tiksintiyle sarsılıyordu.

Beni yiyip bitirdi. Beni bütünüyle yuttu. Tatlı küçük Paige kocaman gözlerle başka bir adama bakarken kalbim kahrolası bir yük treni gibi hızla çarpıyordu. Başka bir adamı *istiyordu*. Benim *kardeşimi*.

Onu kapatmalıydım. Eric'in iddia ettiği gibi bir kardeşim olacağına ve sadece yapmak için yola çıktığı işi yapacağına güvenmeliydim. Her şeyi bir kenara bırakıp Amelia George'un kız kardeşini ve Drake'i alaşağı etmek için ihtiyacım olan eski kanıtı bulmak ve tüm bu kokuşmuş lağım çukurunu bitirmek için küçük, küçük deniz kenarındaki bok çukuruna devam etmeliydim.

Ama ben yapmadım.

Hiçbirinden vazgeçmedim.

Kendimi bir kalp atışı kadar bile ayıramadım.

Gözlerim ekrana yapışmış, her şeyi içine çekiyordu. Kardeşimin sevdiğim kadını, teni ıstakoz pembesine dönene kadar tokatlamasını izlerken göz kırpmayı zar zor başarıyordum. Onun için ağlayana kadar. Yalvardı, sızlandı ve öyle mükemmel bir itaat sundu ki içim parçalandı.

Beni çıldırtacak kadar arzuladığım daracık küçük amcıyla oynamasını ve onun için ahlaksız küçük bir fahişe gibi inleyecek kadar kenara itmesini izledim.

Onu tavana bağlayışını, küçük tatlı parmak uçlarında yükselişini izledim. Arkasından sıkıca bastırmasını ve aç parmaklarıyla onun muhteşem küçük bedenine sahip olmasını izledim.

Ona emrettiği her şeyi verişini izledim. Parmaklarını emmesini. Daha fazlası için yalvarıyordu. Acı, zevk ve aradaki her şey için yalvarıyordu, tıpkı soğuk ve sert sınırları kalmamış bir kız gibi.

Onu nasıl da istiyordum. Ona nasıl da ihtiyacım vardı. Kardeşinin dünyadaki en sevdiği

oyuncağıyla kaçışını izleyen kırık bir çocuk gibi hissediyordum.

Ama bundan sonrası öyle olmadı.

Sanırım pantolonunun hareket boyunca yukarıda kalmasıydı. Ağzını onunkinden uzak tutması, dilinin onun küçük bir tadına bakmak için bile dışarı çıkmaması. Ne ağzını, ne teninin görkemli parlaklığını, ne de lezzetli küçük amını.

Tatlı Paige Emerson gibi bir kızın ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğine rağmen, kendi zevki için kendini derinlere atmaya değil, sadece izleyenler için acıya aç gösteriye odaklanma şekliydi.

Eric'in o siki ciddi bir motivasyon olmadan pantolonunda tutmasına imkan yok, bir milyon yıl geçse bile.

Karanlığında bir ışık tüüyüdü. Yüzümdeki acı ve lanet olası sefaletle rağmen gülümsememi sağlayan bir tüy.

Arabanın camını indirdim ve sevdiğim kız kardeşime onun için gelmesine izin vermesi için yalvarırken ve izin verirken bir sigara yakarken uçurumun tepesindeki rüzgârın video sesinin bir kısmını bastırmasına izin verdim.

Oh, o sert ve hızlı boşalırken onu nasıl da özlemiştim. Gerçektir. Gerçektir. Vücudu lezzetli küçük bir çiçek gibi kıvranıyor, adamın ritminin her zerresini yiyordu.

Tiksintimin ortasında bile kendimi onun çabalarından memnun buldum.

Ritmi onun titrediğini ve kıvrandığını görecektik kadar iyiydi. Eric'in *öğrenme* kutusunda bir tık daha. Kısa bir süre önce Annabel Fisher'la yaptığı denemeden çok daha iyiydi.

Kahretsin, ne kadar uzun zaman önce Annabel Fisher benim 60 günlük projemmiş gibi hissettirdi.

Yayın siyaha kesildiğinde hâlâ sigaramı içiyordum. Ekranda tek satırlık bir metin vardı, yine o kadar tahmin edilebilirdi ki içeriğini bir mil öteden tahmin edebilirdim.

Tekliflerinizi şimdi verin. Buna değsin. Hızlı rezervasyon.

Hızlı bir şekilde rezervasyon yaptıracaklarından hiç şüphem yoktu. Her müşterinin böylesine tatlı küçük bir numuneyi denemek için kendilerini parladıklarını hayal ettim, önceden haber vermem, onlardan doğrudan bunu istemesi ışığında becerildi.

Eric'in orada olması dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabileceğim tek şey kardeşime güvenmek ve onun olayları olabildiğince iyi idare etmesini sağlamaktı.

Kahretsin, bu büyük bir soruydu.

Telefonum bir mesajla çaldığında hâlâ ön camdan yağmurlu denize bakıyordum. Yine o tanınmayan numaraydı, Eric bir şekilde birkaç saniye bulup bir mesaj göndermeyi başarmıştı.

Sikimi bu işin dışında tuttum, ama siktir et, bana borçlusun. Çabuk buraya gel, çünkü pantolonumu daha fazla yukarıda tutamayacağım. Drake bunu görecektir.

Cevap vermem sadece bir saniyemi aldı.

En kısa zamanda orada olacağım, güven bana. Harikaydın, kardeşim.

Ve bu not üzerine, sigara izmaritimi camdan dışarı fırlatıp motoru tekrar çalıştırmadan önce bir saniye bile kaybetmedim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

KALBİM İNANAMADI. Ruhum bile inanamadı.

Buna inanmaya cesaret edemezdim. Ama oldu.

Brandon'ın kardeşinin sözleri doğrulukla çınliyordu. Doğru olduğunu biliyordum.

Ona daha fazla soru sormak için ne kadar çok şey verirdim. Ama yapamadım. Bunu riske atmamın imkanı yoktu.

Ben de yutkunmayı başardım. Yuttum ve neşe çılgılık atıyor olsa da sıkıca tuttum.

Beni bağlarımdan kurtarmayı bitirdiği sırada kalbim küt küt atıyordu. Beni orada tek başıma bırakıp Bay Sin'in dahili telefon çağrısıyla kapıdan çıkıp gittiğinde de göğsümde deli bir tren gibi çarpıyordu.

Güvenlik görevlisi gelip beni peşinden koridor ve merdivenlerden Rebecca'yla birlikte kaldığım odaya götürmek için işaret ettiğinde hala pompalanıyordu. Zorlukla düz yürüyordum, duygularım yüksek sesle çalkalanırken onu takip ederken bacaklarım gergin ve tedirgindim.

"İyi gösteriydi," dedi gardiyan ve ben milyonlarca mil öteden başımı salladım. "Belki birkaç gün sonra diğerleri gelmeye başladığında ben de öyle olurum. O zaman herkes için biraz serbest olacak."

Gülüştü kesiciydi. Adi. Ama bunun bir önemi yoktu. Artık bir önemi yoktu. Bu adama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tek bir kelime bile.

Küçük bir mırıldanmanın dünyayı ne kadar değiştirebileceği sihirliydi. Brandon'ın kardeşinin fısıldadığı tek bir cümleyle kendimi bir sürü yabancıya teslim etmeyi kabullenmekten vazgeçmişim.

Artık mesele para değildi. Artık aramızda hissettiğim her şeyin gerçek olduğunu biliyordum. Sadece onu istiyordum. Aşık olduğum adamı.

Görünüşe göre beni de seven adam.

Ve o geliyordu. Benim için geliyordu. Kahretsin, benim için gelmesini nasıl da istiyordum.

Güvenlik görevlisi yatak odasının kapısını açarken, "Gösteriye devam et o zaman," diye itti. "Bana hoşuna gideceğini söyle. Sikimi yalamak için sabırsızlandığını söyle."

Ama hoşuma gitmezdi. İstemezdim. Brandon Grant elebaşı olmadığı sürece şova bir saniye daha devam etmek istemedim.

Kapıdaki pisliğe tek kelime etmek istemedim, yanından bir gölge gibi geçip gittim.

Ama omzumdan tutup beni geri çekti.

"Hadi sürtüğ, seni becermemi istediğini söyle. İstedini söyle."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Gözlerim onunkilere çarpacak kadar sertçe geri çektim ve gözlerim sertleşti. Farklı hissediyordum. Çok farklı.

"Hayır," dedim kendi sesime pek inanamayarak. "Bu hoşuma gitmezdi."

İfadesi gözümün önünde değişti, gözleri sanki suratına bir tokat atmışım gibi kinle kısıldı.

"Bu ne lan? Sen kim olduğunu sanıyorsun, küçük sürtüğ? Bu lanet yerde kime burun kıvıracağını seçebileceğini mi sanıyorsun?"

Kalbim hala hızla çarparken beni tuttuğunu fark etmedim bile. Şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde geri çekildim, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silktiğim rastgele bir aptalmış gibi odaya geri döndüm.

Geriye doğru adım attım, hâlâ ona bakıyordum. Acaba benim için mi geliyordu? Bunun fiziksel bir çatışmaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum.

Ama hayır.

"Buna pişman olacaksın!" diye hırladı, ama peşimden içeri dalmaya degecek gibi görünmüyordu. Ya öyle ya da üst kattaki adamlara karşı haddini aşmanın daha iyi olacağını düşündü.

Evet, bu çok daha iyi hissettirdi.

Bir anda odanın içinde görünürde olmayan Rebecca'yı aramaya başladım.

"Ciddiyim amına koyayım," dedi salak yüksek sesle. "Sen sadece bekle ve lanet arkadaşının nasıl geri döneceğini gör. Bu sen olacaksın, sözlerimi unutma. Öyle bir hale geleceksin ki, benimle birlikte olmayı on kez dileyeceksin, inan bana."

"Gitti mi?" Ben sordum. "Rebecca mı? Gösteri için hazır mısınız?"

Ama cevap vermedi, sadece alaycı bir tavırla kapıyı çarparak kapattı ve arkasından kilitledi. Ve sonra yalnız kaldım.

Kendimi yatağın kenarına bıraktım ve kocaman gözlerle gece gökyüzüne baktım, hala şansıma inanamıyordum. Tenim kırbaç ve tokatlardan karıncalanıyor, klitorisim sert, daireler çizen parmakların baskısından hâlâ zonkluyor ve bunu yapması gereken adamı düşünüyordum.

Brandon Grant. Güzel bir canavarda hayal edebileceğim her şeye sahip olan adam. Beni zerre kadar umursamadığına ikna olduğum adam.

Kalbimi milyonlarca parçaya ayıran adam.

Ve şimdi onu tekrar bir araya getiriyordu. Sadece basit bir mesajla.

Kalbim sadece güm güm atmıyordu, tam içimde atıyordu. Her bir santimim uğulduyordu.

Kesinlikle olmaz. Elbette onun benim için geldiğini hayal etmeme izin veremezdim.

Ya yapsaydı? Eğer yapsaydı hayat nasıl olurdu? Buraya yuvarlanıp beni alıp götürseydi hayat nasıl olurdu?

Kendimi yatağa uzanmaya ve düzenli nefes almaya zorladım. Buna mecburdum. Bu delilik karşısında sakinliğimi korumalıydım, en azından Rebecca geri dönene ve onunla fısıldayarak haberimi paylaşına kadar. Yani, ona güveniyordum. Ona güvenmek zorundaydım. Tüm bunları anlamlandırmama yardımcı olacak dost bir kulak olmadan sindirebilmemin imkânı yoktu.

Belki de onu buradan bizimle birlikte götürebiliriz.

Yüzümü kapıya döndüm ve tekrar içeri girmesini bekledim. Duyduğum kadarıyla onun da bir gösteride olduğunu biliyordum ve belki o da kardeşi Grant'in hünerlerine maruz kalıyordur diye düşündüm. Belki de iyi vakit geçirecekti - mümkün olduğunca iyi vakit geçirecekti.

Belki de parmaklarıyla onu uçuğunun kenarına getirmeyi başaracak ve kameralar için onu cılgına çevirecekti. Belki de karanlık küçük yatak odamızda yeniden ortaya çıktığında bir şimşek gibi çakacaktı.

Dakikalar yavaş yavaş ilerliyordu. O kadar çoktu ki takip etmek zordu. Ay pencereden gittikçe yükselirken, dışarıda neler olup bittiğini merak ederek coşkudan midem bulanmaya başladı.

Güvenlik görevlisinin boktan sözlerini tekrar ettim. *Sen sadece bekle ve lanet dostunun nasıl geri döneceğini gör.* Bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Ciddi bir anlam.

Ve nihayet, ben sinirden kasılmış bir haldeyken kapı açıldı ve koridordan gelen ışık içeri doldu. Onunla birlikte.

Tökezleyerek içeri girdiğinde nefesim kesildi, bir yığın halinde yere yığılmadan önce onu karşılamak için koştum.

Buruşmuş ve inliyordu, tüm vücudu kesikler ve kararan morluklardan oluşan lekeli bir enkazdı.

"Ne oldu?" diye sordum. Onu yatağa doğru desteklerken fısıltıyla sordum; gözleri yaşararak kelimeleri güçlkle çıkarabildi.

"Onlar... beni çok kötü incittiler... çok kötü..."

"Onlar mı?" diye sordum ve alnındaki saçları düzelttim, gözlerim onunkileri görünce doldu.

Kırılmıştı. Dudağı şişmiş ve yarılmış, gözleri acıdan kocaman olmuştu. Önümüzdeki yüz yıl boyunca aklımdan çıkmayacak bir manzaraydı. Geri kalanına bakmaya cesaret ettim, memeleri darmadağındı, kırbaç şeritleri kan damlıyordu, diken gibi kalkmıştı. Karnı da aynıydı, kalçaları da. Ve çürükler. Çürükler korkunçtu. Teninin solgunluğuna karşı koyulaşan yumruklardan başka bir şey değildi.

"Tanıdığım bir adamdı..." diye ağzından kaçırdı. "Önceden tanıdığım biri. Efendim geldi ve sakinleşmesini söyledi. Ama bu sefer efendim orada değildi. Sadece ben ve o vardık ve o gülüyordu..." Boğazına bir çığlık düğümlendi. "Bana gülüyordu. Ne kadar acıdığımı gülüyordu... böyle olmasını istiyordu..."

Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissettim, ellerim onunkileri tuttu ve sıkıca kavradı. "Çok üzgünüm," dedim. "Sana bunu yaptıklarına inanamıyorum."

Ona yaptıklarını ağlayarak anlatırken her kelimesinden nefret ettim. Vuruşlar arasında bir an bile olmadan aynı anda iki kırbaç. Adam onu sertçe döverken vücudu şok içinde titriyordu, adam onun merhamet için yalvarmasına bayılıyordu. Bir saniye bile merhamet etmemişti. Kız bir şey yapamayacak kadar kötü yaralanmışken onun bedenini bir bez bebek gibi nasıl da ölü bir ağırlık gibi almıştı.

Onun her bir parçasını kırılma noktasına kadar gerdi ve bunu ne kadar istediği hakkında homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. Bunun için ne kadar ödediğini.

"Yine yapacak," dedi ve bir hıçkırık çıktı. "Önümüzdeki hafta kalacağını söyledi ve her yerinde benim adım var. Cidden Paige, buradan gitmem gerek, gitmezsem adam beni öldürecek. Buna katlanamam. Dünyadaki tüm para için değil. Buna değmez, bazıları buna değmez."

İçim daraldı. Korku. Gerçekten korkuydu.

Çünkü o haklıydı. Buraya güvenmiyordum. Diğerlerine güvendiğim gibi değil. Bay Sinister'a güvenmiyordum, güvenlik görevlilerine de güvenmiyordum, Brandon'ın kardeşinin bana *ölüm acısıyla* fısıldadığı şeye de güvenmiyordum.

Buraya gelen insanlara ya da bize ne yapacaklarına güvenmiyordum. Buradan gitmemiz gerektiği gerçeğinden başka hiçbir şeye güvenmiyordum, özellikle de Rebecca'nın vücudu çok kötü durumdayken

inlemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Buradan gitmeliyiz Paige," diye fısıldadı ve ellerimi sıktı. "Burası diğer yer gibi değil, en ufak bir şekilde bile değil... gerçekten, buna dayanamıyorum... bu şeylere değil..."

Başımı salladım ve yanına uzanıp ağzımı kulağına götürdüğümde daha çok ağladı. Vücudu titriyordu, ben ona yaklaşıp ısıtmaya çalıştıkça teni dokunulamayacak kadar soğuktu.

Gözyaşları sert ve hızlıydı, ben onu yatıştırmaya çalışırken korkusu aramızda canlanıyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım. Oradan çıkacağımızı. Yeterli olduğunu ve bu tür bir dehşetin değil, ödemenin hiçbir şeye değmeyeceğini, ama başını salladı, başını salladı ve ağlamaya devam etti.

"Nasıl?" dedi. "Buradan nasıl çıkacağız? Sözleşmelerimiz bitmeden buradan çıkmamıza asla izin vermeyecekler..."

Elim onunkinin etrafında bir mengene gibiydi. Sır tutması için onu uyarırken parmaklarım birbirini eziyordu. Benimle birlikte ölmek pahasına bunu yapması gerektiği konusunda uyardım. Ve o başını salladı. Sertçe başını salladı, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Geliyor," dedim, bir nefesten daha kısa bir sürede. "Brandon benim için geliyor ve geldiğinde yemin ederim seni de yanımızda götüreceğiz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

BRANDON

GÖZE ÇARPMAYAN BİR YERDİ. Şirin bir ön bahçesi olan küçük bir teraslı ev. Dışarıdan bakınca pek bir şey görünmüyordu.

Karşı yola park ettim ve sabaha kadar geçecek dayanılmaz uzun saatler için sürücü koltuğuna yerleştim. Bu yerde bahisler gülünç derecede yüksekti. Cevaplara ihtiyacım vardı. Yaşlanan bir bakıcının sözlerinin ve uzun zaman önce vefat eden babamın eliyle karaladığı bazı notların ötesinde cevaplara ve mahkûm edici kanıtlara.

Sadece onları burada bulacağımı umuyordum. Fred kendinden oldukça emin görünüyordu.

Sürücü koltuğunda beklemek iyi değildi. Gece, uyku umudu olmaksızın uzayıp gidiyordu. Ay tepemdeyken, karanlık sabahın ilk ışıklarına dönüşene kadar keşfe çıkmayı tercih ettim. Kasaba küçüktü. Bir köyden daha fazlası değildi. Sahile inen bir tepenin yamacındaki yolu çok fazla bıkkınlık göstermeden bulmak kolaydı.

Kumlu sahil, kışın derinliklerindeki bir turistik kasabadan bekleneceği gibi ıssızdı. Limandan aşağıya, önce çakıl taşlarına sonra da kum tepelerine doğru inerken ayakkabılarımı çıkarmadım ve kum düzleşene kadar dikkatlice yürüdüm. Güneydeki sahilin gücünün farkına bile varmamıştım. Altmış günlük bir iş için orada kaldığım aylar boyunca sahilin tadını çıkarmayı pek düşünmemiştim. Kitleler arasında gözlemleyebileceğim bir başka değişiklikti bu.

Dalgaların çarpışması, parıldayan bir gökyüzünün altında gerçekten büyüleyici bir sestir. Fırtınada can simidi gibi tuzlu esintiyi içime çekerek sudaki beyaz köpük sallarının tadını çıkarmak için kıyı şeridine yöneldim.

Ve tek düşünebildiğim oydu.

Kocaman gözleri, çok gergin. Güzel gülümsemesi, çok dürüst. Teninin benimkine dokunuşu. Parmaklarımin etrafındaki elf saçları.

Küçük dar amcığı beni kurutuyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Kalbi. Sevgiye o kadar aç ki.

Benimki de öyleydi.

Milyon yıl geçse de bunu tahmin edemezdim ama benimki de öyleydi.

Bir sigara yaktım, kendimi rüzgara karşı destekledim. Sahil boyunca yalnız bir gezgin gibi bir ileri bir geri volta attım, tüm ruhum ona olan ihtiyacımla tükendi.

Beni düşünüp düşünmediğini tekrar tekrar merak ettim. Eğer aynı soğuk geceye bakıyorsa

ve benim de aynı şeyi yaptığımı düşünüyordu. Benim onun için umutsuz olduğum kadar o da benim için umutsuz olsaydı.

Ben de öyle umuyordum.

Amelia George'un kız kardeşi hakkında burada ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla hiç tanışmamıştım, onu sadece rastgele bir Londralı suçlu olarak biliyordum, tıpkı bir zamanlar ailesinin geri kalanının görüldüğü gibi. Yine de burası bir suç cenneti ya da sıcak nokta gibi görünmüyordu. Burası, yepyeni bir hayata başlamak için kaçan birinin sığındığı bir başka sığınak gibi görünüyordu.

Belki de başarmıştı.

Belki de yıllar önce kız kardeşinin peşinden koşmuş ve onu bekleyen bir yığın katliam bulmuştu. Belki de kanıt buydu - zavallı bir kardeşin olaydan sonra peşine düştüğü boktan küçük bilgi kırıntıları.

Görünürdeki ihanet ve reddedilmeye bu kadar kapılmamış olsaydım kendim bulmam gereken şeyler. İyice bir nefes aldım ve Amelia'nın bir milyon dolar nakit para karşılığında satılmasıyla yaşadığım acı patlamasını düşündüm. Babamızın ölümü sert bir şekilde çarpıp acımı daha da artırana kadar oldukça büyük bir acı kaynağı olmuştu.

Ve işte oradaydım. Drake ortaya çıkıp beni bu bok festivalinden kurtarmayı teklif edene kadar nereye adım atacağını bilmeyen bir çocuğun diz çökmüş kabuğuydum. Başka hiçbir teklife benzemeyen bir teklif. Babamın ayak izlerini takip etmem için bir teklif.

Ama babamın izinden gitmiyordu, değil mi? Lanet olası seslerden değil.

Onun açısından gurur verici olacağını düşündüğüm şey, onun lanet olası mezarında dönmesinden başka bir şey olmayacaktı.

Sigaramı fırlatıp attım. Arazi ne kadar yalancı çıkarsa çıksın, çok yakında bundan kurtulacaktım. Ya Paige Emmerson kolumdayken ya da Drake istediğini elde ederse babamla birlikte orada olacaktım.

Sabahın ilk ışıkları ufukta parladığında hava soğuktu. Denizi seyretmek için son birkaç dakikamı ayırdığımda ellerim ceplerimde, nefesim havada görünüyordu. Yapbozun son parçalarının belirdiğini hissedebiliyordum. Saatin kaçınılmaz sonuca doğru ilerlediğini hissediyordum.

Limana geri dönerken ve köyün diğer tarafındaki tepeli caddeye geçerken adımlarım hızlı ve sertti. Kapı önlerinde gazeteleri düzenleyen esnafa gülümseyerek baktım ve sabah gezintisine çıkmış sıradan bir turist gibi yürüdüm. Tepeye tırmanmak yeterince kolaydı, sürücü koltuğuna geçip uygun bir arama saati için beklemeye devam ettiğimde arabam soğuktan kurtulmak için hoş bir mola oldu.

Beklediğimden erken geldi.

Alt kattaki ışıklardan biri ön pencereden parladığında dışarıda şafak henüz sökmemişti. Perdelerin arasında bir aralık vardı, bu da içeride birilerinin dolaştığını görmeme yetiyordu. Gerçekten o mu diye merak ettim, Amelia George'un kız kardeşi. Bir gün kolumda kardeşi ve parmağında yüzüğümle karşılaşacağımı düşündüğüm bir kadın.

Adını ve hangisi olabileceğini hatırlamaya çalıştım. Kelly ya da Stacey Ann, diye düşündüm. İkisi de gençti.

Ona benzeyip benzemediklerini merak ettim. Onları görmek anılarımın beni şaşkına çevirmesine yetecek miydi? Kim olduğum ya da bir zamanlar kız kardeşleriyle olan ilişkim hakkında bir fikirleri var mıydı?

Sürücü koltuğundan inip terasın ön kapısına doğru ilerlerken şaşırtıcı derecede gergin hissediyordum. Cebimden notu çıkardım ve karalanmış adresi tekrar kontrol ettim.

16 Okyanus Yükselişi.

Hemen aşığımızdaki Ocean Rise sokak tabelasını görebiliyordum, bu da uydu navigasyonunun bölge hakkındaki bilgisini doğruluyordu ve mavi ön kapının üzerinde pirinç harflerle on altı rakamı vardı.

Buradaydım. Kesinlikle buradaydım.

Umarım Amelia'nın kız kardeşi de öyledir.

Parmaklarımı tahtaya dayayıp kapıya hafifçe vurduğumda parmak eklemlerim hâlâ soğuktu. Orada beklerken kalbim gülünç bir şekilde gergindi, ihtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalışırken ağırlığım ayaktan ayağa kayıyordu.

Bu bana göre değildi. Hiç bana göre değildi. Genelde her şeye hazırdım, her şeye hazırlıklıydım, ne olursa olsun hiçbir sonuca duygusal olarak bağlı değildim.

Sevdiğim kadının kız kardeşi, bunca zaman sonra benim için bir anılar selinden başka bir şey olmamalıydı. Katliamda ihtiyacım olan bir gerçek katmanı, her şeyi çoktan bitmiş olması gerektiği gibi bitirmek için.

Kendimi kandırıyordum ve bunu biliyordum. Bu sonuç kelimelere dökebileceğimden çok daha değerli olacaktı. Sadece benim için değil, Paige, Eric ve işlerin nasıl olması gerektiğini göremeyecek kadar cahil bir aptal gibi yıllardır birlikte yaşadığım o amcık iş ortağı için de.

Kendimi kandırdığımı biliyordum. Tüm kalbimle sevdiğim kızın kız kardeşini görmenin göğsüme, karnıma, her şeye bir darbe olacağını biliyordum.

Ama yanılmışım.

O kadar yanılmışım ki kapı içeriye doğru açılırken üç adım geri attım. Çünkü orada duran Amelia George'un kız kardeşi değildi.

Amelia George'un ta kendisiydi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BRANDON

Koridora doğru tökezleyerek geri döndüğünde gözleri yemek tabağı gibiydi, eliyle ağzını kapatmış bana bakıyordu. Şok, aramızda bir ayna havuzuydu, saf inançsızlığın çarpışan iki ifadesi.

"Brandon!" dedi, sesi ancak bir nefesten fazlaydı. "Buraya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Hep merak etmişimdir."

Başımı salladım, kelimeler kifayetsiz kaldı, kendimi çerçeveye sabitlemek için kapı aralığına doğru eğildim. Gözleri biraz daha gerildi. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken beyninin tıkır tıkır çalıştığı belliydi. "Ben olacağımı bilmiyor muydun? Burada kimi bulacağını sanıyordun?" Kelimeler kalın ve sisli çıktı. "Kız kardeşin. Kız kardeşin olacağını düşünmüştüm."

Başını yana eğdi ve güzelliği bunca yıl sonra bile midemi dövdü. "Şey, teknik olarak sanırım öylesin. Bugünlerde adım Stacey Ann George." Ama hayır, parmakları yüzünden uzaklaştı ve sol elindeki yüzüğü çevirdi. "Ya da sayılır. Ben de Stacey Ann George sayılırım. Birkaç yıl boyunca Stacey Ann George'dum."

İşte o zaman ayak sesleri ve kahkahalar koridorda bizi yakaladı. Beş ya da altı yaşlarında küçük bir çocuk elinde oyuncak bir kovboyla içeri daldı.

Ona benziyordu. Büyük mavi gözler ve koyu renk bukleler. Yanaklarında aynı güzel gen havuzunun bir parçası olduğunu haykıran iki küçük gamze.

"Geri dön ve çizgi filmini izle lütfen Freddie," dedi ve çocuk gözlerini benden ayırıp ona doğru sırtacak ve sözlerine kulak verecek kadar uzun süre benden ayırdı.

Hâlâ bakıyorduk, ben kapının eşiğinde, o üst kata çıkan merdivenin tırabzanlarını tutuyordu. Duvarlarda çocuk resimleri vardı, rengarenk yağmurluklar ve botlar onun yanında sıralanmıştı, ama duyularım tüm bunlarla çalkalanıyordu, sadece onun orada olmasına bir anlam vermek için çaresizdim.

Bitişik odadaki televizyonun sesi yükselmeye başladı. Atların toynaklarının gürültüsü ve kovboy ilahileri devam ediyordu.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu ve cevap vermeden önce boğazımı temizlemeyi tercih ettim.

"İhtiyar Fred. Bazı cevaplar almak için eve geri döndüm. Bazılarını o verdi." Yavaşça başını salladı. "Ve sanırım geri kalanını teslim etmem için benim peşimdesin."

Eşikten bir adım atıp elimi saçlarına götürdüm, gerçekten orada olduğuna inanamıyordum.

"Kaçacağını düşünmüştüm," dedim ona. "Bir milyon dolarla kaçacağını düşünmüştüm.

beni umursamadan."

"Pek sayılmaz," dedi ama ben konuşmaya devam ettim.

"Bir milyonla kaçtığını sandım, sonra da öldüğünü sandım." Bu sözler karşısında irkildi ama ben yine de devam ettim. "İşe yaramaz parçaları bir araya getiriyordum. Hiçbir şeyin parçalarını. Drake'in bir milyonu kurtarmak için senin işini bitirdiğini ve hemen ardından babamın işini bitirdiğini söyleyen parçalar."

"Öldüğümü *sanıyor*," diye fısıldadı. "Drake öldüğümü *düşünüyor*. Baban da öyle, bundan oldukça eminim."

Çılgınca aşık olduğum kıza baktığıma hâlâ inanamıyordum. Onunla ilgili her şey tanıdık. Saçlarının omuzlarına dökülüğü. Gözlerini kırptırırken kirpiklerinin kıvrılması. Her şey. Lanet olası. Şey.

Kalbimin artık başka bir kadına ait olması dışında her şey.

"Konuşmamız gerek," dedi Amelia, bariz olanı açıkça ifade ederek. Tam o sırada tepeden bir gıcırtı duyuldu ve merdivenleri ikişer ikişer çıkan bir adam bize katılmak için aşağıya yöneldi. Gömleksiz, sakallı, kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş ve gözleri Amelia için parlıyordu.

Kızın gözleri de onun için parlıyordu.

"Hey," dedi bana, bir kolunu omuzlarına atarak. "Ben Mike, daha önce tanışmış mıydık?"

Başımı salladım ve o da uzanarak adamın dikkatini kendisine çevirdi. "Mike bu Bran," dedi ona. "Eski hayatımdan. Chepstow'dan."

Kaşlarını kaldırdı, beni yeni baştan tartarken elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Doğru ya," dedi. "Peki sende durumlar nasıl Bran? Uzun zaman oldu."

Başımı salladım. Elimi salladım. Bu yerde hiçbir bok için dışarıda olmadığımı dair yeterince güvence olduğunu umduğum şey.

Amelia kocasına, "Bran ve benim konuşmamız gerek," dedi. "Cevaplara ihtiyacı var."

"Evet," dedi Mike. "Freddie'nin de okula gitmesi gerekiyor. Sanırım onu avluya giderken götürebilirim."

Başımı salladım. "Gerek yok. Bekleyebilirim. Uygun bir zaman bulmaya çalışın."

Amelia başını salladı, yüz ifadesi bu kadar tökezlemiş biri için şaşırtıcı derecede sakindi. Kendimi, ayakları üzerinde durmaya çalışan solgun yüzlü bir hayalet gibi görmeyi bekliyordum.

"İki saat mi?" diye sordu. "Ön tarafta mı? Red Lobster diye bir kafe var."

Başımı salladım. "Görmüştüm."

Gülümsemesi, evimin bahçesinde çiçeklerden bahsettiği bir anıyı canlandırdı. "Orada görüşürüz," dedi.

Ve beni orada görecekti. Geri çekilmeden önce teşekkür etmek için elimi kaldırdım ve aptal gibi tökezleyerek sokağın karşısındaki güvenli arabama doğru yürüdüm. Ön kapılarının kapanışını izledim ve kusmamak için kendimi zor tuttum, tüm dünyanın döndüğünü görecektim kadar büyük bir şok yaşadım.

Ta ki kendimi buna alışmaya zorlayana kadar.

Nefeslerim uzun ve istikrarlıydı, kendime söylediğim mantra güçlü ve sertti. *Sakin ol amına koyayım.*

Sakin ol amına koyayım. Sakin ol amına koyayım.

Bundan daha iyiydim. Böyle soldan bir şey tarafından rotadan çıkarılmaktan daha iyiydi. Ayrıca buraya gelmemin tek bir nedeni vardı ve bunu biliyordum. Kalbim hala bununla çarpıyordu.

Paige için buradaydım. Onu ait olduğu yere, kollarıma geri getirmeye yetecek kadar malzeme

için. Ve onu alacaktım. Neye ihtiyacım olursa olsun. İçimdeki her nefeste onu elde edecektim.

Ön kapı açıldığında ve Mike yanında karısı ve küçük oğluyla dışarı çıktığında ben hâlâ arabamdaydım. Geçerken bana bir bakış attı ama kaldırım boyunca ilerlerken hiç duraksamadı.

El ele caddede ilerlerken uyumlu küçük bir aileydiler, küçük Freddie küçük aptalca bir melodi söylüyor, anne ve babası onun elini tutarak birbirlerine bakıyorlardı.

Mükemmel.

Gerçekten mükemmeldi.

Tam da yıllar önce onunla yaşayacağımı düşündüğüm türden bir mükemmellik.

Bunu gerçekten istemediğimi fark etmek rahatlatıcıydı, artık değil. Amelia

George ile değil. Artık Paige Emerson ile istiyordum.

Motoru çalıştırıp tepeden aşağı ana köye doğru sürdüğümde aile çoktan gözden kaybolmuştu.

Merkezi otoparka park ettim ve limandaki bir banka oturdum, yağan yağmurun sürekli çiselemesinden büyük ölçüde habersizdim. Saçlarım kafa derime kadar kayganlaşmıştı, kaşlarım buğuluydu, ancak sığınacak bir yer bulmak için herhangi bir çaba sarf etmedim, yüzeyi umursamayınca çoktan geçmiştim. Tek yaptığım birazdan alacağım cevapları merak etmek ve yukarıda hangi çılgın tanrı varsa ona işlerin iyi gitmesi için dua etmekti.

Telefonum tanınmayan bir numaradan gelen mesajla çaldığında hâlâ Amelia ile randevumu bekliyordum. Kelimeleri içime çekerken içim bir kez daha daraldı.

Zaman azalıyor. Paige'in randevuları hızla doluyor. Bir tanesi Bay Avrupalı'nın yumruk atma teklifi. O burada sikişiyor. Sadistlerin sadisti burada.

Parmaklarım telaşlıydı. *Politika pisliği orada mı?!*

Mesaj pingi hızlı geldi. *Dün gece Rebecca Lane ile bir seans yapmış. Hiç hoş değildi. Elimden gelse müdahale ederdim ama Drake bayılıyordu. Geldiği yerde daha bir sürü şey olduğunu söyledi. Adam bir haftadır burada.*

Göğsüm daraldı, sıkıştı. *Paige'e yaklaşmasına izin verme. Ne olursa olsun. Hiçbirinin Paige'in yanına yaklaşmasına izin verme.*

Cevap neredeyse anında geldi. *Elimden geleni yapacağım, kardeşim, ama buraya gelsen iyi olur. Çabuk ol. Zaman tükeniyor.*

Gerçekten de her açıdan öyleydi. Saatiye bir göz attığımda Amelia'nın birkaç dakika içinde kafeye varacağını gördüm. Son bir mesaj gönderdim. Sözden başka bir şey değildi.

Geliyorum kardeşim. İnan bana, en kısa zamanda orada olacağım.

Ana caddeden Red Lobster kafeye doğru volta atmadan önce kurulanma zahmetine girmedim. Kırmızı plastik sandalyeleri ve kareli masa örtüleriyle küçük, temiz bir mekândı. Kendimi pencere kenarındaki bir masaya oturttum ve mekanın büyük ölçüde terk edilmiş olduğunu görünce rahatladım. Özellikle su ısıtıcılarının ve mutfak ekipmanlarının yüksek sesle çıkardığı sesler nedeniyle tezgahtan uzakta olacaktık. Ayrıca iskelenin karşı ucundaki diğer dolu masayı da duyamayacaktık.

Amelia pencereden bakışlarımı yakaladığında dışarıda bir süre durakladı. Gülümsemesi gergin ama samimiydi ve beni sessiz küçük köyünde hayattan daha büyük bulduğunda ne tür bir bokla uğraşmak zorunda kaldığını hayal etmekte zorlandım.

"Hey," dedi içeri adım atarken, hiç vakit kaybetmeden yağmurluğunu çıkarıp karşıdaki koltuğun arkasına örttü. Ona yardım etmek için ayağa kalktım, ama o benim nezaket önerilerimi görmezden gelerek çantasından bir çanta çıkardı ve tezgahı işaret etti. "Kahve ister misiniz? Eskiden içtiğin gibi mi?"

Bu konuda onun önderlik etmesine izin vermedim, hemen önüne geçtim ve oturmasını işaret ettim. "Ben getiririm. Senin için ne uygun?"

Yıllar önce içtiği içeceğin aynısını içmek istiyordu. Azıcık süt ve iki şekerli bir sabah çayı. Gülümseyen baristadan siparişi verirken hatıranın gülümsemesini engelleyemedim.

Elimde içkilerle masamıza döndüğümde Amelia parmaklarını oynatıyordu. Elimde olmadan nişan yüzüğünün ışıltısını fark ettim, üstündeki basit altın kordona sıkıca sıkışmıştı.

"Ne zamandır evlisiniz?" diye sordum.

"Yedi yıl," diye yanıtladı hafifçe kızaran yanaklarıyla. "Hayatıma devam etmem... senden ayrılmam uzun zaman aldı."

Başımı salladım. "Görünüşe göre benim kadar uzun sürmedi."

Gözleri tırnaklarına kaydı. "Özür dilerim Bran. Geleceğimizi ben de en az senin kadar istiyordum. Sadece korkuyordum."

"Çıkarılıp gömülmekten korkuyorsun. Anladım." Ve gerçekten anladım. Gerçekten anladım.

Ama o başını salladı. "Korkacağından korktum. Bana söyledikleri buydu. İtibarını koruyacak doğru bağlantılar olmadan seni aile adının bir parçası olarak bırakamayacaklarını söylediler. Senin için belirlenen rotayı takip edeceğini ya da bir kaza sonucu bu rotadan çıkacağını söylediler." Durakladı. "Evdeki ailem de dahil olmak üzere diğer herkes gibi."

Çenem gerildi. "Beni dışarı çıkaracaklarını söylediler, değil mi? Kimler? Lanet olası babam mı?"

Başını iki yana salladı. "Drake. Hem baban hem de kendisi olduğunu söyledi ama bundan şüpheliyim. O gece onu gördükten sonra olmaz."

Çayına yığıdığı şekerleri karıştırdı ve itmeden önce bir nefes almasına izin verdim. "O gece mi?"

"Peşimden geldiği gece," dedi. "Geleceğini biliyordum ama hangi nedenlerle geldiğini bilmiyordum. Adamlarım hazırды. Sadece tanıdığım birkaç kişi. İzliyorlardı. İhtiyacım olursa acil destek çağırmaya hazırдыm ama iş o noktaya hiç gelmedi."

"Hiç o noktaya gelmedi mi?" Tekrar ittim ve dudağı hafifçe titredi.

"Hayır," dedi. "Baban daha beni canlı görmeden Drake'in nehir kenarında ortaya çıkmasıyla olmaz. Bunun ötesinde bir şey olmadı."

Ve ne demek istediğini anladım. Babamın o nehir düşüşünde ölüme gidişini hatırlayınca kalbim acıyla burkuldu.

Kazara nehrin düşmesi birçoğumuz için her şeyi mahvetti.

Amelia George masanın üzerinden elini uzattı ve ben irkildim, gerçekten irkildim. Ama o benimkini almak için uzanmıyordu, kastettiğini düşündüğüm şekilde değil.

Onun yerine avucumu tuttu ve küçük bir hafıza kartını sıkıca bastırdı. "Kendin görebilirsin," dedi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

PAIGE

REBECCA bir gecede iyileşmedi. Daha da kötüleşti. Dışarıda sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ter içinde titriyor, şiltenin altında her kayışında acıyla inliyordu.

"Beni çok sert becerdi," diyebildi yüzünü buruşturarak. "Yumruğunu içime soktu. Sertçe. Kıçma. Ve ben bunu kaldıramadım, o şekilde değil. Dayanamadım."

Midem onun için çalkalandı. Yaşadığı acıyı hayal bile edemezdim.

Bay Sinister ile konuşmaya çalıştım ama kahvaltımızı getiren güvenlik görevlisi meşgul olduğunu söyledi. Tıbbi yardıma ya da en azından bir tür ağrı tedavisine ihtiyacımız olduğunu söyledim ama hiçbir şey gelmedi.

Rebecca iki lokma mısır gevreği yedikten sonra, "Bunu bir daha yapamam," dedi. "Bir daha hiçbir şey alamam, tüm vücudum çılgık atıyor."

Öyle de görünüyordu. Gözleri kararmış ve altlarında halkalar oluşmuştu, alt dudağı şişmişti. Cildi yırtık pırtıktı ve aşırı derecede morarmıştı, kolları karnının üzerinde kenetlenmişti.

"Buradan çıkacağız," diye güvence verdim ona, ama nasıl çıkacağımızı bilmiyordum. Tek umudum Brandon'ın ağabeyinin yanında diyor olmasıydı. Gerçekten çok yakında.

Rebecca ve ben sessizlik içinde yatıyorduk, o acıyla mücadele ederken gözlerimiz tavandaydı. Acısının bir kısmını ondan almak için her şeyimi verirdim.

"Senin de peşinde olacak," dedi bana güneş öğle vakti tepeye ulaşırken. "İnan bana, o da senin peşinde olacak ve onu durduramayacaklar. Efendim gibi değil. Efendim ne kadar dayanabileceğimizi biliyordu. Buradaki amcıkların umurunda bile değil."

Acıyla karışık, çaresizce döktüğü gözyaşlarının sesinden nefret ediyordum. Bundan nefret ederek benim de ağlamam yeterliydi. Ona olanlardan ve bana olacaklardan nefret ediyordum. Birkaç uzun saat sonra kapı çalınana kadar tüm bunlar yüzünden çalkalandım.

Ve oydu. Bay Sinister'ın kendisi orada duruyordu.

Sıçrayan bir kurbağa gibi ayağa fırladım ve o bana bakarken Rebecca'yı işaret ettim.

"Yardıma ihtiyacı var," dedim ona. "Bir doktora görünmesi gerekiyor. Çok fazla acı çekiyor."

Endişelerimi önemsizmiş gibi bir kenara bıraktı ve işte o zaman kesin olarak anladım. Her şeyin ötesinde. Her şeyin ötesinde.

Bu yerde bizim için hiçbir şey yapmadılar. İyi olsak bile. Bize adil davranılsa bile. Sözleşmelerimize bağlı kalınırsa olmaz.

Yaşasak da ölsek de.

"Benimle gelme vaktin geldi," dedi ve midem yeniden bulandı. Rebecca'ya baktım ama homurdandı. "Döndüğünde hâlâ burada olacak, bir yere gidecek gibi görünmüyor." Durakladı. "Tabii onu da yanında getirip biraz aksiyona katılmak istemiyorsan."

Bir anda başımı salladım. "Hayır, efendim. Buna gerek yok."

Kapı aralığında ona katılmadan önce elimi omzuna koyup fısıldayarak vedalaşmayı başardım, dışarı çıkmadan önce bir kez daha arkama baktım ve kapıyı arkamızdan kilitlemesini izledim.

"Performanslar sizi yaralayabilir," dedi bana, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "İyi bir ödül için ödediğiniz bedel budur."

Ama öyle değildi.

Hiçbir şey için yeterli fiyat değildi.

Onun için bir şey ifade edeceğini düşünseydim bu konuyu tartışırdım ama beni zindan odasına doğru götürürken gözleri her zamanki gibi soğuktu.

"Yoğun birkaç gün geçirdin," dedi bana. "Görünüşe göre son performansların senin için iyi olmuş."

Hiçbir sorum yoktu. Bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyordum. Görünüşe göre sessizliğim onu kızdırmaya yetmişti ve beni dirseğimden tutup yan duvara doğru itti, yüzü benimkinin içindeydi.

"Burada sadece kameraların önündeysen değil, tam zamanlı olarak para karşılığı çalışan küçük bir sürtük olduğuna hatırlamalısın. Ben onu senden almadan önce bu tavrını kaybetmelisin."

Başımı sallamaya çalıştım, ama gözlerimin yandığını hissediyordum, bırakmak istemiyordum. "Bazı insanlar işi çok ileri götürmek istiyor," dedim. "Sözleşmelerimiz kalıcı bir hasar bırakmadan çekip gideceğimizi söylüyor."

Küçümsemesi korkunçtu. "Sözleşmeleriniz pek çok şey söylüyor. Tamamlandığında size ödenecek para da öyle."

"Bu umurumda değil," dedim ona. "Artık umurumda değil. Sadece Rebecca'yla benim bundan sonra iyi olmamızı önemsiyorum."

Başının ucu dehşet vericiydi, soğuk gözleri de benimkilerle ziyafet çekiyordu. "Umursamalısın," dedi. "Sen varsın ve sözleşmeni yerine getiriyorsun. Endişelenmen gereken tek şey bu." Duraklaması uzun saniyeler sürdü, devam etmeden önce nefesi yüzümdeydi. "Lafı açılmışken, devam etme vakti geldi. Bu akşamki aksiyona hazır olmanı istiyorum."

Kalbim acıdı. O kadar çok acıdı ki eminim o da hissedebiliyordu.

"Merak etme," diye güldü. "Bu akşam unutulmaz bir akşam olacak. Memnun etmek için sıraya girmiş pek çok müşteri adayınız var."

Ona sormak istemedim. Brandon'ın kardeşinin yeniden efendi olup olmadığını sormaya cesaret edemedim.

Daren bunun zavallı Rebecca'yı mahveden adamla aynı kişi olduğunu anlayamadı bile.

Anlaşılan ona sormama gerek kalmamıştı, zaten cevap vermeye hazırды.

"Bayan Lane rahatsızlığı nedeniyle bu akşam izinli olacak," dedi bana. "Eminim müşterinin ilgisini çekmekten çok daha fazlasını yapabilirsin. Ayrıca sizinle tanışmak için son derece istekli olan bir başka ortağım da tanışmanızı istiyorum. Onu tanıyor bile olabilirsiniz. En iyi haliyle kraliyet. Umarım reverans yapmayı biliyorsunuzdur."

Bunu düşünmek istemedim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Dış dünyadan herhangi birini tanıma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Ama bir sonraki açıklama kadar değil.

"Ama her Şeyden önce senin için başka bir görevim var," dedi ve biraz daha yaklaştı.

Dudakları benimkinden sadece bir parça uzakta olacak kadar yakındı. "Öncelikle reverans yapmanı istediğim kişi benim. Seninle bir sonraki seans tamamen bana ait. Ve inan bana, seni izleyen hiçbir kamera olmayacak. Güneydeki soğuk kalpli Bay Grant üzerinde neden bu kadar bariz bir etki yarattığınızı çok merak ediyorum."

"Lütfen, hayır," dedim. "Lütfen, sözleşmeden çıkmama izin verin. Artık istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum."

Başını salladığında bir inilti çıkardım, bu onun daha da yüksek sesle gülmesine yetti.

"Ah, küçük tatlı Bayan Emmerson," dedi korkunç bir gülümsemeyle. "İnan bana, bunu istiyorsun. Ve seni daha fazlası için yalvarırken görmek istiyorum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BRANDON

"BUNUN İÇİNDE NE VAR?" Ciddi bir uyarı olmadan dizüstü bilgisayarımdaki içeriği kontrol etmeyi aklım almadığı için ona sordum.

Çayından bir yudum aldı ve etrafımızda bizi duyan olup olmadığını kontrol etti. Hiç kimse yoktu ama sesi yine de bir fısıltıydı.

"Görünüşe göre baban ölmediğimi duymuş. Oradan çıkmanın bir yolunu bulana kadar Boat Inn'de bazı arkadaşlarla birlikte kaldığımı duymuş. Bazı bağlantıları aracılığıyla bana ulaştı, konuşmak istediğini söyledi, eski bir aile dostunun yanına gitmeden önce bir akşam buralarda olabileceğimi duymuş."

"Evet," dedim. "Demek Wye nehrinin kenarındaki Boat Inn'de peşinize düştü."

Başını salladı. "Evet, içti. Çok içiyordu. Onu gördüm. Sessiz bir yerde bana ulaşmasını bekliyordum, tanıdığım adamlardan biri de elinde kamerayla ağaçlardan birinin arkasında bekliyordu."

"Peki ne kaydetti? O gece ne gördün?"

Elindeki fincana baktı, fincanı daireler çizerek salladı, nefesi hiç şüphesiz bu anıyla hızlandı. "Beni arıyordu. Biraz tökezledi. Çok yavaş ve çok belirgin olmalıydı. Drake arkasından yaklaştı ve onu orada yakaladı ama itişip kakıştılar. Baban ona uzaklaşmasını, bu arada onun zavallı kızları satmaya çalışan bir katil olduğunu bildiğini söyledi ve ben de bunu anladım. Drake beni o korkunç gösterisine kaydetmeye çalışmıştı."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Seni neye üye yapmaya çalıştı?"

Tekrar başını salladı. "Sen oradayken milyonu kabul ettiğimi iddia etmek zorunda kalmadan önce, bana temelli uzaklaşmamı söylemişti. Sonuçlarıyla tehdit etti." Durakladı. "Sonra, anladığımı ve önüme çıkan yolu izleyeceğimi söylediğimde, Drake bana başka seçenekler de olduğunu söyledi. Benim gibi *güzel küçük kızlar* için adil seçenekler."

Ve bunu biliyordum. Biliyordum amına koyayım.

"Yine de kabul etmedin mi? Ekranda para için onun acısını ve cezasını çekmedin mi?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman olmuştu. "Tanrıya şükür bunu biliyorsun.

Korkunçtu Bran.

Teklif edilen para ne olursa olsun, bu kızlara yapacağını söylediği şeyler. İnsanların onlara defalarca zarar vereceğini ama bunun bir önemi olmadığını söyledi. Ama ben istemedim. Gerçekten

istememedim."

Kendi ahlaki değerlerim buruşabilirmiş gibi hissettim. Gözümün önünde lebilirdi. Düşündüğüm insanlar

ya da benden nefret edenlerin her ikisi de tam tersiydi.

Gözleri derin ve hazır bir şekilde bana dikildi. "Onun tarafındasın, değil mi?" diye sordu. "Seni yıllardır medyada görmüyorum ama Drake'in tarafındasın, değil mi?"

"Öyleydi," dedim bir çırpıda. "Öyleydi."

Masanın üstüne baktı. "Keşke sana daha önce söyleyebilseydim. Sana çok şey anlatırdım."

"Evet, ben de öyle," diye bitirdim, kahvemden bir yudum alarak.

"Tartıştılar," diye devam etti. "Drake ve baban nehrin kenarında tartıştılar. Baban sarhoştı, Drake'in hiçbir şeyinin onu susturmaya yetmeyeceğini söyledi, bu yüzden Drake ona çelme taktı. Ona kendisi çelme takmış ve kafasını nehir kıyısındaki bir kayaya çarpmış. Sonra da onu içeri itti." Duraklaması yine uzundu. "Hafıza kartında var, arkadaşım kaydetmiş."

"Ve sen onu kurtarmaya çalışmadın mı?!" Dedim. "Hiçbir şey yapmaya çalışmadın mı?"

Gözleri yaşlarla doluydu. "Herkesi tanıdıklarını söylediler. Hukuk sisteminin tepesindeki herkesi. Beni alaşağı edebilecek herkesi. Hiçbir şey yapmamın imkanı yoktu. Hafıza kartını alıp kaçmaktan başka bir şey yapamazdım. Uzağa kaçmak."

Kendi mutsuzluğumu tekrar yutmak için mücadele ettim. "Bu korkunç bir saçmalık," dedim ona. "Her şey çok korkunç."

Başını içtenlikle salladı. "Biliyorum Bran. Biliyorum. Her zaman öyleydi. Sadece senin de bunun devam eden bir parçası olacağını düşünmüştüm. Belki bir gün ortaya çıkar ve ayrıntıları sorarsın diye düşünmüştüm ve işte buradasın."

Kartı avucumun içinde ters çevirdim. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar. "Babam senin öldüğünü sanıyordu," dedim. "Drake yüzünden mi? Seni öldürmeye mi çalıştı?"

Başını salladı. "Beni para girişiminden dolayı cezalandırmaya çalıştı ama ben hayır dedim. Hiçliğin ortasındaki yerlerinden birinde beni yakalamaya çalışırken çılgılık atmaya başladım, dışarıya ve nehre koştum ve atladım. Ben de atladım. İnanılmaz bir şekilde, daha aşağıda atlamış olması gereken başka bir zavallı kız vardı. Drake onun ben olduğumu düşünmüş olmalı ve ben de ona aksini söylemedim. Baban öğrenene kadar kimse söylemedi." Bir duraklama daha. "Beni öldürebilirdi, Bran. İnan bana, babana yaptığı gibi beni de öldürürdü."

Ona inandım. Söylediği her kelimeye inandım, gözleri yıllar öncesinin dehşeti ve korkusuyla canlıydı.

"Fred'le tekrar temasa geçtim," dedi. "Ona seninle ilgilenmesini söyledim. Sana göz kulak olmasını." "Beni bekliyordu," dedim ona. "Daha önce hiç aramadığım ipuçlarıyla bekliyordu."

"Çok erkendi," diye fısıldadı ve bu kez gerçekten elini uzatıp benimkini tuttu. Parmaklarını tenimde gördüğümde zar zor yutkunabildim. "Hazır olduğunda öğrendin. Bu konuda bir şeyler yapmaya hazır olduğunda."

Ve ben hazırdım. Cidden haklıydı, hazırdım.

"Bunun başka kopyaları da var," dedi bana. "Hafıza kartlarında yani. İnternette de bazı yedeklerim var. İhtiyacım olursa hazır."

Yandaki tutucudan bir peçete aldım, iç cebimden bir kalem çıkardım ve isimleri karaladım. Birkaç medya ajansındaki bağlantılar, asla yanıma alamadığım bazı yargıçların bağlantıları. Tüm bu hain faaliyetlerde hiçbirimizin sahip olmadığı.

"Yirmi dört saat içinde size geri dönmezsem," dedim ona, "lütfen hafıza kartının içeriğinin bir kopyasını bu listedeki kişilere gönderir misiniz? Bunun kesinlikle gerçekleşmesi gerekiyor."

Başını salladı, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Drake'le yüzleştikten sonra yirmi dört saat içinde bana geri dönmezsen, öyle mi? Bu tehlikeli, Bran. Tehlikeli olacak."

O haklıydı. Haklıydı. Ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Şimdi yok.

"Yirmi dört saat," diye tekrarladım. "Kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin, kimse için değil. Eğer benimle iletişime geçmezlerse bunu isimsiz olarak tüm bu insanlara gönder."

"Peki," dedi. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna eminsen." Peçeteyi uzattığımda parmakları tekrar benimkileri sıktı. Gülümsemesi aynı anda hem hüzünlü hem de nazikti. "Bunca zaman sonra senin de kendi mutlu aileni bulmuş olmanı umuyordum," dedi bana. "Belki dışarıda bir yerlerde, küçük bir evde, bir ya da iki çocuğun vardır diye umuyordum."

"Pek sayılmaz," dedim, yüzümdeki gülümseme hem hüzünlü hem de onun tanıdıklığına karşı nazikti. "Ama belki çok da uzak olmayan bir gelecekte bir gün, ha?" Sözlerimi bitirdim. "Bu üzücü lanet destanı bitirmek güzel olurdu."

Ben ayağa kalktım, o da çayının kalanını içtikten sonra kendi çayını içti ve sandalyenin arkasındaki yağmurluğu çekti.

"Adı ne?" diye sordu. "Düşündüğün kızın mı?"

Milyon yıl geçse de cevap vermezdim. Birileriyle bir şeyler paylaşamayacak kadar kapalıyım ama gözleri dalgındı ve gülümsemesi her zamanki gibi zorlayıcıydı.

"Paige," dedim. "Onun adı Paige."

"Paige," diye tekrarladı. "Umarım Paige'le aranızdaki her şey yolunda gider. Umarım hak ettiğiniz mutlu sona ulaşırsınız."

Sarılmak için uzandı ve ilk başta irkildim. Dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş bir adam gibi kaskatı kesildim ve irkildim, ancak derin bir nefes aldığımda gevşedim.

"Lütfen yirmi dört saat içinde bana ulaşın," dedi. "Seni de götürmesi düşüncesine dayanamıyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve onu yavaşça ittim.

Ve sonra ayrıldım. Bacaklarım harekete hazırды, kalbim de onunla birlikte çarpıyordu.

Arabada bir an durdum, hafıza kartını dizüstü bilgisayarıma takacak ve iğrenç gücü beni ileriye doğru sürükleyene kadar içindekilere göz atacak kadar.

Zamanı gelmişti.

Lanet otoparktan çıkarken lastiklerim gıcırdadı. Hedef Preston.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PAIGE

BUNU İSTEMEDİM. Bir saniye bile. Bay Sinister beni tekrar aynı küçük soyunma odasına doğru iterken duygularım içimde fokurduyordu. Bu sefer benimle birlikte kalmadı, sadece masanın üzerine serilmiş taze sürtük kıyafetlerine doğru işaret etti.

"Hazırlan," dedi ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

Kıyafetleri yere attım ve masanın üzerine oturdum, gözyaşlarım beni çağırırken dizlerimi göğsüme doğru çektim.

Lütfen hayır. Lütfen o olmasın. Şimdi olmaz.

Lütfen peşinden gelen ve sıranın kendilerine gelmesini isteyen aşağılık insanlar olmasın. Lütfen bunların hiçbiri olmasın.

Yan duvardan gelen bir başka dahili telefon sesi beni zıplattı.

"Hazırlan," diye tekrarladı Bay Sin'in sesi. "Daha sonra seni çağırdığımda bekliyor olsan iyi olur."

Sonra görüşürüz.

Umarım biraz zamanım vardır. Bir şeylerin bunu durdurmasına yetecek kadar zaman. Belki Brandon'ın kardeşi devreye girebilir ve daha fazla ilgi çekmeyi vaat eden bir alternatif yaratabilirdi.

Belki bu Bay Sin'i bana *tecavüz* etmekten vazgeçirmeye yeter.

Beni incitiyorsun.

Kendime sakın olmamı söyledim. Yavaş da olsa çizgiyi takip etmeye devam etmeliydim. Bay Sinister'ın benimle birlikte dalmasını ve beni daha fazlası için zorlamasını engelleyecek her şeyi yapmalıyım.

Bekleyen kıyafetler beyaz ve firfırlıydı. Masumiyetle bağlanmıştı. Çoraplar tatlı ve zarıftı ve file değildi. Külotlar sanki aydınlanmayı bekleyen muhtaç küçük bir kızmışım gibi firfir üstüne firfırla kaplanmıştı. Sütyen, göğüs uçları açıkta olan bir balkonu ve görünüşe göre geri kalanı kadar masum değildi.

Karşıda bir boy aynası vardı. Dönüp kendimi çıplaklığımınla inceledim, hâlâ iyileşmekte olan lekeli tenimi görünce yanaklarım alev alev yandı. Kalçalarım ve popomda kırpma izleri vardı. Göğüslerimde ve karnımda hem alevlenmiş hem de solmakta olan morluklar vardı.

Kendimi enkaz gibi hissediyordum. Bitkin ve ham.

Tek istediğim Brandon Grant'ti. Banyoda elleri üzerimdeydi. Yatağında kollarını bana dolaması.

Onu.

Onu istedim.

Umarım gerçekten benim için geliyordur. Kardeşinin sözleri şimdi çok uzakta gibi geliyordu.

Beni kuşkuyla dolduracak kadar uzak.

Kendime sakın olmamı, ağırdan almamı söyledim ve bir mucize olması için dua ettim.

Çorapları hafifçe çekiştirerek uyluğumun ortasına kadar getirdim. Fırfırlı külotu yukarı sıyırdım ve tam kalçalarımın üzerinde durduğundan emin oldum, kırpma izlerinden biri arkasından yukarı ve dışarı çıkıyordu. Sütyeni giydim ve öne doğru kıvrıdım, askıları göğüs kafesimdeki morlukları sıyrırken yüzümü buruşturdum.

Saçlarım darmadağındı. Her yerde dans eden ince saçlardan oluşan bir dağınıklık. Gözlerim doluydu, dudaklarım şişti, tüm görünüşüm açıkça hayatın daha endişe verici tarafındaydı.

Oturdum ve bekledim. Bir mucize bekledim. Kalbim güm güm atıyor, gerçekte ne olacağından korkuyordum.

Dokunuşundan, gülüşünden, cezasından ve sonrasında olacaklardan korkarak.

Odanın kapısı açıldığında irkildim, onun orada durduğunu ve teslim etmem için hazır olduğunu düşündüm, ama öyle değildi, içeri giren Brandon'ın kardeşiymi ve yüz ifadesi neredeyse benimki kadar endişeliydi.

Gözleri her yerde geziniyor, ağzı kulağıma bastırırken sesi alçak çıkıyordu.

"Fazla vaktim yok," dedi. "Drake üst kattaki arkadaşlarıyla işi bitirdi ve onlara çok iyi vakit geçireceklerine dair söz verdi. Elimden geldiğince onu oyalıyorum ve Brandon'ın çok geç olmadan buraya gelip bu pisliği durdurmasını umuyorum."

"Yolda mı?" Sesim titreyerek sordum.

Karşılığında gelen omuz silkmeden nefret ettim. "Bilmiyorum ama umarım öyledir. Elinden geleni yapıyor, o kadarını biliyorum." Tekrar fısıldamadan önce bir kez daha etrafına bakındı.

"Ben de elimden gelenin en iyisini yapacağım, sen elinden geldiğince kendini toparla, tamam mı?"

Başımı salladım ama beni görüp görmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çoktan dışarı çıkmış, sürgüyü diğer taraftaki kapıya doğru çekiyordu.

Önümdeki ellerime bakmaya cesaret ettiğimde parmaklarım titriyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışsam da tüm vücudum titriyordu. Brandon buraya gelmeyi başarır mı ne olurdu?

Burada bir illüzyon yoktu. Bu dostane değildi. Burada her ne oluyorsa kesinlikle dostane değildi.

Kendimi sonuca güvenmeye zorladım. Güvenmek zorundaydım. Brandon Grant güçlüydü. Güçlüydü. Tüm bunların üstesinden gelmek için gereken gücün her zerresine sahipti.

Rebecca'yı da acı nöbetlerinden kurtarmak için gereken her güç. Sadece çok geç olmamasını umuyordum.

Soyunma odasının penceresi yoktu. Zamanın nasıl aktığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sadece düşüncelerim ve kendimi kontrol etmeye çalışırken sallanan bacaklarım vardı. Mesanemin boşalması gerekiyordu ama tuvaleti isteyerek dikkatleri üzerime çekme riskini almak istemiyordum. Mümkün olduğunca sessizce oturmak ve beni tüm bunlardan kurtarmak için içeri dalan Brandon Grant'in bir sonraki yüzünü görmeyi ummak istiyordum.

Ah, beni tüm bunlardan kurtarmak için içeri dalan Brandon Grant'in olmasını ne kadar isterdim. Ama öyle olmadı.

Tabii ki değildi.

Kapının arkasındaki sürgü gıcırdadı ve içeri doğru sallanırken çıkan sesle içeri giren adımlar Brandon Grant'tan başkasına ait değildi.

Kelepçeler güvenlik görevlisine aitti, elindeki kelepçelerden bazıları sallanıyordu.

Koridorda.

"Bu kolay yolla mı olacak yoksa zor yolla mı?" diye sordu ve ben irkilerek masanın gerisine doğru ilerledim.

Ve güldü. Gerçekten bana güldü.

"Sanırım bu iş zor yoldan olacak," dedi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BRANDON

Oraya varmak için hiç vakit kaybetmedim. Ayağım yere düz basıyor, arabayı otoyol boyunca kuzeye doğru sertçe itiyordum. Drake'in malikânelerinden birini birkaç yaz öncesinden hatırlıyordum. Oraya ulaşmak için en iyi rotayı seçtiğimde hafızamda olması gerektiği kadar yer etmişti.

Eric'in tanınmayan numarası gösterge tablomda birkaç kez mesajlarla birlikte yanıp söndü ve keşke onlara cevap verebilseydim, ama çok sert sürüyordum.

Buraya gelmelisin, kardeşim. Drake de yakında aksiyona katılacak. Elimden geleni yapıyorum ama yeterince iyi olmayacak.

Ekselansları York'u da aksiyona hazırlıyor. Onları uzak tutamam. Hepsini değil. Çabuk buraya gel, kardeşim!

Ben yapardım. Oraya olabildiğince hızlı giderdim, deli gibi araba sürerdim.

Neyse ki yanıp sönen mavi ışıklar ya da hız kamerası patlamaları yoktu. Sadece ben vardım, akan trafiği solluyor ve yan yollarda çığlık çığlığa ilerliyordum. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum, kendimi zorluyordum, nefesimin altında oraya gitme zorunluluğuma küfrediyordum.

Ben orada olana kadar. Lanet olası aksiyonun tam ortasında.

Önce köy tabelaları, ardından kırsal banliyölerin şirin küçük sokakları geldi. Sokaklar diğer tarafta şeritlere dönüştü, bunlardan biri malikânenin ışıklarıyla parlayan tepelere doğru kıvrılıyordu. Ve ben buna hazırdım. Lanet olsun, buna hazırdım.

Yüzüm öfkeyle buruşmuş bir halde kendimi arabamdan dışarı attım, beni karşılamaya gelen güvenlik görevlilerini umursamadan, yüzlerindeki tanıma ifadesinden beni en azından kısmen beklediklerinin farkındaydım. Çakılların üzerinden geçip kırmızı tuğlalı binaya doğru koştum, ışıklar çitleri, geniş taş basamakları ve bu pisliklerin gösteriş için giydikleri gülünç derecede büyük takım elbiseleri parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

"Drake," dedim, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden. "Beni ona götür."

İçlerinden biri kolumu tutmaya çalıştı ama ben onu ittim.

"Beni ona götür!" Tekrarladım ve beni ana koridora yönlendirmeden önce ellerini kaldırdı.

Ev tıpkı hatırladığım gibiydi. Evin içine doğru kıvrılan kocaman bir merdiven ve ışıltı ışıltı parlayan alçak bir avize. Paige'in nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan buraya atıldığını hayal edebiliyordum ve içinde olgunlaşan korkuyu düşününce nefesimin altında tekrar lanet ettim

Onu.

"Nerede lan o?" İki muhafıza ters ters baktım ve bir kez daha içlerinden biri bana İleri.

Onların talimatıyla merdivenleri üçer üçer çıktım ve kendimi en tepeye doğru ittim. Amcığın nerede saklandığına dair gerçek bir fikrim yoktu ama güvenlik görevlileri, ışıklar kısılıp mekanın yoğunluğu artana kadar sahanlık ve koridorlar boyunca bana işaret ediyorlardı.

Aksiyon yakınımıdaydı, hissedebiliyordum. Neredeyse tadını alıyordum. Tecrübe damarlarımda olgunlaşmıştı. Havadaki gerilim. Hormonlar, istekler, endorfinler, hepsi zonkluyor ve çarpıyordu.

Her nasılsa bunun kalbinde benim tatlı küçük Paige'im de olduğunu biliyordum.

Muhafızlardan biri elinde bir mobil cihazla ileriye doğru ilerledi ama sözlerini minimumda tuttu, ikisi arasında bir bakış daha geçti.

"Bu işe karışmasanız iyi edersiniz," dedim onlara. "Bu iki iş ortağı arasında bir mesele ve Drake'in de ortalık karışmadan önce cevaplamaı gereken bazı sorular var."

Ses tonumla insanların gözünü korkutmak konusunda hiçbir zaman sorun yaşamamıştım. Olayları tarttıkça aralarındaki bakışlar daha da gerginleşti, içlerinden biri zor fark edilir bir şekilde omuz silkti.

"Ciddiyim," diye teklif ettim. "Bu bok fırtınası çok pis bir hal alacak, en iyisi işini bu gecelik askıya as ve buradan defol git."

İçlerinden biri, "Drake bu taraftan," diyerek mevcut koridorun en ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Çağrılana kadar burada bekleyeceğiz."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ama onlara başka bir şey söylemedim, sadece kalbim deli gibi çarparak ilerledim, burada her ne halt dönüyorsa durdurmak için çaresizce çabalıyordum.

Kapı açıktı ve karanlığa doğru ilerliyordu, boş koltuklarla ve tek yönlü aynalardan oluşan bir duvarla dolu bir odada sadece ben vardım ve diğer tarafta iyi aydınlatılmış bir zindan vardı.

İçinde hayatımın aşkının olduğu iyi aydınlatılmış bir zindan.

Askıya alınmıştı. Titriyordu. Beyazlar içinde güzel görünüyordu, on yıldan uzun bir süredir iş ortağım dediğim amcık önünde volta atarken parmak uçlarında sallanıyordu.

Sözlerini duyabiliyordum. Dahili telefonda nefes alışını duyabiliyordum. Dengesini korumak için çırpınan kadının çılgınca takırtılarını duyabiliyordum.

"Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum," dedi herif ve yanındaki raftan bir kırbaç aldı. "O yayınları defalarca izledim ve bu kadar sıradan görünen bir kızın, her şeyi binlerce kez görmüş bir adamda nasıl bu kadar fark yarattığını merak ettim." Sırf bu kahkahası için boğazını parçalayabilirdim. "Kendim için öğrenmemin zamanı gelmişti, öyle değil mi?"

Cevap vermedi, adam yaklaştıkça gözlerini ondan ayırmıyordu ve orada yanan bir ateş vardı. Çok arzuladığım kızın içindeki ateş.

Ve buna bayıldım.

Bayıldım.

O buna değerci. Acıya, şoka ve dehşete değerci. Onun yanında olmak için her şeye değerci.

Bu soğuk, küçük sinema kabininin yan tarafındaki kapı kilitli değildi. İçeri adımımı atıp kenarları kaplayan perdeleri zorlayarak ilerlediğimde hiç ses çıkmadı.

Sesim nefret dolu bir okyanusa karışarak gürleyene kadar hiçbir ses çıkmadı. "Onun hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceksin," dedim ve doğruca aralarındaki boşluğa yöneldim.

"Senin üzerine ne kadar pislik dökmem gerektiğinden başka bir şey öğrenemeyeceksin, seni utanmaz amcık."

"Ah, işte geldi!" dedi hıyar, ellerini alçak sesle alkışlar gibi kaldırarak. "Sonunda ne zaman geleceğini merak ediyordum. Gösteriye katılma şansın var mı, yoksa hâlâ kendi deliliğine mi devam ediyorsun?"

Ona bakma zahmetine girmedim, tüm dikkatim kızın üzerindeydi. Parmaklarımı usulca yanağında gezdirirken inledi, gözleri cam gibiydi, zincirlerini çözmek için uzandığımda dudaklarını bir gülümseme kapladı.

"Geldin..." diye fısıldadı. "Geldiğine hala inanamıyorum..."

Ama buna inanabiliyordum. Bütün vücudum orada olmanın doğruluğuyla gerilmişti. Onunla birlikte olmanın.

"Her zaman senin için geliyordum," diye fısıldadım. "Bunu göremeyecek kadar kör olduğum zamanlarda bile."

Ayaklarını çözecek kadar aşağıya indiğimde elleri omuzlarımdaydı ve onun kokusunu, yumuşaklığını, her bir santiminin tanıdık kıvrımlarını sevdim.

Kollarını benimkilere sardı, sıkıca tutuyordu ama rahatlaması için ona yatağı işaret ettim ve bir saniyeliğine ağzımı onunkilere bastırdım.

"Yerleşin," dedim. "Yakında gideceğiz, söz veriyorum. Sadece Drake'le konuşmam gerekiyor."

Başını anında salladı. Bana olan inancı çok güzeldi.

Pozisyonumun onunla onu benden çalan şerefsiz arasında olduğundan emin oldum, o hayal kırıklığına uğramış bir akıl hocası gibi alet rafından homurdanırken duruşum sağlamdı.

Belki de hayal kırıklığına uğramıştır.

Belki de tüm bu yıllar boyunca, benim için kazdığı çukurdan çıkardığı duygusuz küçük hıyar gibi beni de kendi izinde şekillendirmeye çalıştığını görmüştü.

"Şimdiye kadar aklını başına almışsındır diye umuyordum," dedi ve bir sigara çıkardım.

"Aklımı başıma topladım. Çok mantıklı şeyler gördüm."

"Belli ki öyle değil," diye itiraz etti. "Yoksa ne kadar güzel olursa olsun, küçük bir kız parçasının tüm işinizi bırakmaya değmeyeceğini anladınız."

"Ya da belki de küçük bir kız parçasının, lanet olası bir itibar için ne kadar üzücü görünürse görünsün, lanet olası iş ortağınızı öldürmeye değmeyeceğini fark ederdiniz."

Yüzündeki şok ifadesiyle içim burkuldu, ona ters ters bakarken öfkem elle tutulur hale geldi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu ama biliyordu. Bakışlarının ardındaki dehşet parıltısı bana bildiğini söyledi.

"Lanet olası babamdan bahsediyorum," dedim. "O gece nasıl kendini kaybedip onu nehre attığından, bir kez olsun kendi ellerini kirlettiğinden bahsediyorum."

"Bu saçmalığı sana kim söylediye..." diye başladı ama ben başımı salladım. Başımı salladım ve kahkahalarla güldüm, tüm vücudum nefretle yanıyordu.

"Bana bu saçmalığı kim gösterdiyse," dedim. "Elimde tüm o üzücü şeyin videosu var." "Hayır," dedi. "Sana inanmıyorum." Ben bir adım öne çıkarken güvenlik görevlilerini çağırdı, Ama havlamasında karakteristik olmayan küçük bir titreme vardı.

"Taktığın bordo kravat güzelmiş," dedim ona. "Belli ki onu Boat Inn'e doğru giderken bulduğunda işini bitirmeyi beklemiyordun. Ne kadar çok içtiğini fark edene kadar biraz tartıştık, değil mi?"

Güvenlik görevlilerine tekrar havlamadan önce beyni çalıştı, gözleri kısıldı.

"Bizi duyabileceklerini tahmin ediyorum," diye karşı çıktım. "Babamı öldürdüğüne dair elimde video kanıt olduğunu ve bunu kullanmaktan korkmadığımı duyduklarını sanıyorum." Yüzüme

alaycı bir ifade takındım. "Senin gibi değil

detaylar konusunda bu kadar gevşek olma, Drake. Bir kez olsun hata yapmana ve inkar edilemez bir kanıtla yakalanmana şaşırdım."

"Sadece bir sürçmeydi, hepsi bu," diye kabalaştı. "Babanızı önemsiyordum. Babanı önemsiyordum ve siz iki çocuğu da önemsiyordum."

Parmağım boğazını işaret ederken titriyordu, öfkem sınırlarına yaklaşıyordu. "Sen kimseyi umursamadın. Umurunda olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Parmağıyla beni işaret etti. "Evet, en azından sana bir şey öğrettim evlat. Sana nasıl umursamayacağını öğrettim. Umursamak zayıflıktır, lanet bir zayıflıktan başka bir şey değildir. Güç ve soğuk, sert nakit. Bu dünyadaki tek güç bu. Umurunda olması gereken tek şey bu."

Ve ona inanırdım. Sadece birkaç hafta önce ona inanırdım. Hafıza kartını iç cebimden çıkarırken başımı sallıyordum.

"Güvenli yerlerde bunun pek çok versiyonu var," dedim ona. "Ve listemde, yirmi dört saat içinde iptal etmezsem bunları almaya hazır pek çok kişi var. Eğer biraz aklın varsa her şeyden elini eteğini çeker ve koşmaya başlarsın."

"Nereye kaçacaksın?" diye tükürdü. "Birazcık aklın varsa bu işte birlikte olduğumuzu ve her zaman da birlikte olacağımızı anlarsın. Seni iyi eğittiğimi. Sana babanın seni yetiştirmesi gereken adam olmayı öğrettim, eğer mantıklı düşünemeyecek kadar ahmak olmasaydı."

Güzel Paige'e bir bakış attım, dizlerini göğsüne çekmişti, gözleri bana sabitlenmişti ve korkunun arasında sevgiyle doluydu. Çünkü bu gerçektir. Aşk gerçekten gerçektir ve her zaman da öyleydi, ben sadece bunu göremeyecek kadar kördüm.

"Koşmaya başla, Drake," dedim. "Bu iş boka sardı. Herkes serbest kalmalı ve bundan sonra seçeneklerini yeniden düşünmeli."

Ödemesini istedim. Gözlerinde olması gereken korkuyu görmek istedim. Gözlerinde hak ettiği acıyı.

Ama aynı zamanda bu yaşam için soğukluğa, güce ve kendini beğenmişliğe çoktan kapıldığımı da farkındaydım. Yeni bir yaprak beni çağırıyordu. Peşinden gitmem ve yeniden bulmam gereken yeni bir yaprak.

Drake başını iki yana salladı. "Nakit sıkıntısı çeken çok fazla müşterimiz var," dedi. "Hafıza kartına kaydettiğini düşündüğün saçmalıklar ne olursa olsun, bırakıp gidemeyeceğin kadar çok müşteri var. Bağlantılarım var. İş batırmaya yetecek kadar bağlantı var, sadece ipleri elime almak için zamana ihtiyacım var."

Ve böylece durduk. Gözlerimiz birbirimizi yakıyordu. Hafıza kartı parmaklarımın arasında gerçek bir tehdit gibi duruyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Kontrol et dostum, ama o da doğruyu söylüyordu. Gerçekten de çekebileceği çok fazla ip vardı.

"Brandon," diye söze başladı Paige, açmazı açıkça görüyordu. "Brandon, Rebecca'nın bize ihtiyacı var. Bir doktora ihtiyacı var. Buradan çıkmamız gerek."

Tam onunla yüzleşmek için dönüyordum ki Drake'in arkasındaki kapının sesi menteşelerini kırdı. Kendimi bir saldırıya, belki de güvenliğin harekete geçmesine hazırlamıştım ki kardeşimin kükremesi boşlukta yüksek sesle yankılandı.

"Sen benim babamı öldürdün!" diye bağırdı ve yumrukları havada uçtu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Çatışma tırmanırken o zindan odasında olduğumdan daha gergin olmam mümkün değildi. Brandon'ın kardeşi olaya dahil olduğunda, nabzım boğazımda hızla atıyor, ağzım bir kemik gibi kuruyarak destanın ortaya çıkışını dinliyordum.

"Lanet olası babamı öldürdün!" diye bağırdı ve yumruklarını Bay Sinister'a değil Drake olarak bilinen adama doğru savurdu. "Onu sen öldürdün! Onu sen öldürdün, seni pislik!"

Omurgamdaki ürpertiden ne kadar nefret etsem de, rahatlamayı engelleyemedim. Brandon'ın kardeşi yumruklarını yaşlı adamın suratına sertçe indirdiğinde, garip terapi dalgalarının üzerime hücum ettiğini hissettim.

Odadaki kurda dayanamıyordum. Aşağılık biriydi. İğrençti. Rebecca aşağıda acı içinde kıvranırken beni yepyeni bir berbat karışıma dönüştürmeye kararlıydı.

Ona dayanamıyordum ve önümde hayattan daha büyük bir şekilde belirip, daha fazla dayanamayana kadar ceza vaat etmesiyle taş kesilmiştim.

Hayır. Ona dayanamıyordum ama Bran'in kardeşi deli gibi sallanmaya devam edip Bran mesafeyi kapatıp ellerini kaldırmadan önce Drake'in ağzına yumruk üstüne yumruk indirirken dehşet içinde ağzımı kapattım.

Ama fark etmedi. Yumruklar hâlâ sert bir şekilde havada uçuşuyor, Bran'in ağabeyi babalarına mal olmuş gibi görünen adamın canına okurken gözleri kömür gibi yanıyordu. Bran onu durdurmak için elini uzattı ama genç kardeşi bir kalp atışı bile duraksamadan Drake'i yere itti ve içindeki tüm güçle ayaklarını kötü adamın bağırsaklarına doğru tekmeledi.

"Eric!" Bran bağırdı ama kardeşi onu dinlemedi. "Eric, dur! Elimde lanet olası video kanıtı var!"

Ama hayır. Eric'in ayakları sert ve hızlıydı, ailelerini parçalayan adama saldırırken öfkesine karşı koymak imkânsızdı. Bran, soğuk ve sert bir öfkeyle hareket eden ağabeyi tarafından bir kenara atılmış bir uzuv yığınının başka bir şey değildi.

Eric yere düşüp Drake'in gri saçlarını tuttuğunda Brandon hâlâ şaşkındı, yutkunup homurdanırken kanayan ağzına bakıyordu.

"Dur..." Drake dedi ki. "Tüm bu üzücü videonun iplerini ben çekeceğim... seni kendi cehennemine göndereceğim..."

Dinlerken başımı salladım. Hâlâ bu kadar aptal olduğuna, yok oluşu karşısında kendi gücüyle övündüğüne inanamıyordum.

"Bizi zaten kendi cehennemimize soktun!" Eric tersledi ve yaşlı adamın kafatasını altındaki sert karo zemine vurdu.

"Kes şunu," dedi Bran. "Ciddiyim Eric, kes şunu."

Ama Eric durmadı. Alçak ihtiyarın gözleri yuvalarından fırlarken kafatasına defalarca vurarak en ufak bir direniş göstermedi.

"Bunun için gitmesine izin veremem Bran," dedi Eric ve sesi titriyordu, gözleri ağabeyininkilerle buluştuğunda kocaman olmuştu. "Babamı öldürdü. Onu öldürdü. Onu öldürdü ve bizi de bu saçmalıkla birlikte sürükledi."

Bakışlarım sevdiğim adamın üzerine düştü. Kalbim, kendi kalp acısıyla paramparça olduğu belli olan bu adama duyduğum sevgiyle çarpıyordu.

"Evet, onu öldürdü," dedi Bran. "Ama bunun için hapse atılacak. Göndermem gereken videolar var. Sadece buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

Eric'in başı titriyordu, elleri yerdeki adamın parçalanmış kafatasından dolayı kan içindeydi. "Ama yapmayacak..." dedi. "Bunun için aşağı inmeyecek. Çok fazla parmağı var ve her zaman da olacak. Ve bunu ödemek zorunda. Ne olursa olsun, ödemek zorunda."

Drake'in ağzına bir yumruk daha indirirken ben de bir çığlık attım. Yaşlı adam yepyeni bir rahatsızlıkla öğürdü ve tıkırdadı.

"Hadi," dedi Bran ve kardeşine elini uzattı. "Gitmemiz gerek. Videoyu doğru bağlantılara göndereceğiz ve en iyisi için güveneceğiz."

Ben bile saçmaladığını biliyordum. Ondan gelen uğultuyu hissedebiliyordum, böyle bir adamın kendi saçmalıkları için aşağı ineceğine olan inançsızlığını. Benim de içim düğümlenmişti, her şeyden nefret ediyordum.

Ayağa kalktım ve beklediğim adamın yanına gittim. Kolunu tuttum ve sıkıca sıktım. Yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Patlamanın altına bir çizgi çekmeye yardım etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Rebecca'nın bize ihtiyacı var," diye ısrar ettim. "Durumu gerçekten iyi değil."

Bu Eric'i etkilemiş gibiydi. Bana baktı ve kaşlarını kaldırarak ayaklarının dibindeki kanlı adama doğru başını salladı.

"Dün gece burada berbat haldeydi," dedi bana. "Bir ton kötü muamele gördü. Mümkün olan en kısa sürede bir doktora götürmemiz gerekecek."

"O zaman onu bir tanesine götürürüz," dedi Bran ve içimi bir rahatlama kapladı.

Onun burada olması mükemmeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Çarpık bacaklarım ve ağrıyan bileklerimle bile mutluluğun yükseldiğini hissettim.

Brandon'ın parmakları benimkileri buldu ve sertçe sıktı, gözleri bana doğru parıldarken gülümsemesi tam bir aşktı. Ve o muhteşemdi. Kesinlikle muhteşemdi.

"Ben de senin için geliyordum," dedi. "Olabilirdiğince hızlıydım, bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Alnımı omzuna yasladım ve parlak bir şekilde gülümsedim. "Geldiğin için minnettarım," diye fısıldadım. "Seni görmek için yanıp tutuşuyordum. Sesini duymak için çaresizdim. Her şey için çaresizdim."

Kurt fayansların üzerinde homurdanarak bize bakıyordu, gözleri buğuluydu ama bize doğru bakarken kinle doluydu.

"İkiniz de bunun bedelini ödeyeceksiniz..." diye mırıldandı ve Eric bu ses üzerine kaburgalarına bir ayak daha indirdi. Drake gibi bir adamın peşimizden herhangi birini gönderebileceğini çok iyi bildiğim için bu tehdit beni ürpertti.

Korkunç teklifleri yerine getirme görevi olan herkes.

"Lanet olası babamızı öldürmenin bedelini ödeyeceksin," diye ona karşılık verdi Eric ve adamın elmacık kemiğine bir dirsek indirdi, ama Bran yine de kardeşine geri çekilmesini söyleyerek nefesinin altından küfretti.

Ta ki zindanın en ucundaki kapı açılana kadar.

Brandon beni arkasından itti, uzun boylu, iri yarı bir adam iki yanında bir güvenlik görevlisiyle içeri girerken eli hâlâ benim elimdeydi.

Onu tanıdığımda gözlerim kısıldı. Gerçekten tanıdım. Buradan ya da güneyden değil. Soyunma odasına giderken yanından geçtiğim ya da zindanda tesadüfen karşılaştığım biri değildi.

Bu, dışarıdaki büyük dünyadan tanıdığım biriydi. Kraliyet ailesinin fotoğraflarından ve yardım günlerinden.

Bu Edward MacMillan York'tu, tahtın dördüncü sırasındaki genç ve çekici bir prensti. Yıllar boyunca onu dergilerde çokça görmüştüm. Onu televizyonda nazik gülümsemesi ve mükemmel beyaz dişleriyle, mükemmel bir dünyada mükemmel bir kraliyet mensubu olarak görmüştüm.

Ama görünüşe göre değil.

Bir solukta donup kaldım, dizlerimin üzerine mi çökeceğimi, nezaket mi göstereceğimi yoksa oradan hızla mı kaçacağımı bilemiyordum. "Edward," diye selamladı Brandon, sanki uzun bir geçmişleri varmış gibi. "İçeri girmek zorunda kaldığın için üzgünüm.

Bütün bunlar. Burada olacağınızı bilmiyordum."

Adam omuz silktilti ve Drake'in yerdeki dağınıklığına baktı. "Daha kötüsü de olabilirdi Grant. İkinizin kavgalı olduğunu duydum. Görünüşe göre sadece bir kazanan var. Sanırım o da sen olacaksın."

Brandon ona omuz silkerek karşılık verdi. "Drake'i bir süreliğine aşağıya gönderecek bazı malzemelerim var. Sanırım bu zirveye çıkmak için bir yol sayılır."

Ama adam başını salladı ve parmaklarını o kadar sert şıklattı ki güvenlik görevlileri buruşuk kurdu yakalamak için içeri daldılar.

Prens, "Buradan bir şey çıkmasına gerek yok," dedi. "Bunların hiçbirisiyle ilişkilendirilmek istemiyorum, ailemden hiç kimse de istemeyecek. İstedğim şey sessizlik. Sessizlik ve bunların hiçbirinden ses çıkmasın. Çıt bile çıkmasın."

Brandon başını salladı. Başını salladı ve Eric'e elini uzatarak onu yanına çağırdı. Eric ayağa kalktı. Ayağa kalktı ve odanın bizim tarafına doğru çekildi.

"Peki şimdi ne olacak?" Brandon kraliyet adamına sordu. "O babamızı öldürdü. Bu olay unutulup gitmeyecek. Ne benim için, ne de Eric için... Bu o kadar basit değil -"

Sözler Bran'in ağzından çıkarken, beni ciyaklatan bir kemik ve et yırtılmasıyla kesildi. Bir zamanlar Drake olan yığın yeni kırılmış bir boyunla yere yığılırken çıldırmış bir kız gibi ciyaklıyor ve Brandon'ın sırtına bastırıyordum.

Güvenlik görevlileri prensin yanından geri çekildi ve prens gülümsüyordu. Biz ona bakarken hiçbir şeyden etkilenmemişti. Ve o zaman anladım. Kesinlikle biliyordum.

Bu tür bir hayat ya da dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Mükemmel bir gülümsemeye sahip bir hayır kurumu çalışanı olması gereken adam dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Ve ben istemedim.

"Dediğim gibi, sadece bir kazanan var," diye tekrarlardı. "Sanırım bu sen olacaksın."

Güvenlik görevlileri bir sonraki talimatları için Edward York'a bakarken Brandon ve Eric suskun bir şekilde bakakaldılar.

Prens, "Ben burayı temizleyeceğim," dedi. "Kimseye gıkını bile çıkarma, anladın mı beni? Ne hafıza kartları, ne cinayet videoları, ne de Henry Drake'in trajik bir kaza geçirmesi dışında burada herhangi bir şey yaşandığına dair bir ipucu."

"Anlıyorum," dedi Brandon ve Eric başını

salladı. Ben de kendimi onlarla birlikte başımı
sallamaya zorladım.

Gülümsemesi kraliyet ailesinin yüzünü daha da aydınlattığında buna inanamadım. "Bunun böyle
olduğunu düşünmeyebilirsin.

Bunu bitirmek için iyi bir yol," dedi. "Ama inan bana, son birkaç gündür yeterince şey duydum. Drake senin ve onun hiçbir çıkış yolu olmadan kafa kafaya gideceğinize ikna olmuştu. Bunun ölüm kalım meselesi olduğunu, ikinizden birinin yerin dibine gireceğini söyledi. Sadece o senin olacağına ikna olmuştu Grant. Kendisinden önce senin derinlere gömüleceğine ikna olmuştu." Yerdeki adamın buruşmuş yığınının bir ayak parmağını bastırdı. "Yanılıyor olabileceğini düşündüm, kibirli herif. Siz kardeşler açıkça galip geldiniz. Şimdi yolumuza devam etme ve tüm bu üzücü olayın altına bir çizgi çekme zamanı."

Tokalaşmak için elini uzattı ve Brandon bir adım öne çıkarak elini sıkıca kavradı. Prensini elini tek bir hareketle sıkarken nefesimi tuttum ve kendi çılgın patlamasının etkisinde olduğu her halinden belli olan Eric'e baktım.

Prens, "İrtibatta kalalım," dedi.

Adamlar bu berbat sohbeti bitirip beni dışarı çıkardıklarında bacaklarımı zar zor hissediyordum ve koridorun soğuk ışığına varana kadar zavallı beyin fonksiyonlarımın her zerresini kaybediyordum.

Brandon, "Hadi buradan gidelim," dedi ve ben de başımı salladım.

Gerçekten başımı salladım. "Ama Rebecca," diye ısrar ettim.

"Rebecca'ya ihtiyacımız var, ona şu anda ihtiyacımız var..."

Omzuma inen Eric'in eliydi. Parmakları beni sıkıca kavradı. "Onun için gideceğim," dedi. "İnan bana, onun iyi olduğundan emin olmak benim görevim. Bütün gün onu düşündüm."

Bacaklarım altımdan çekilirken o çoktan merdivenlerden inmiş, ona doğru ilerliyordu.

Kendimi adadığım adam beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında gözlerim hâlâ koridorda onu takip ediyordu.

"Hadi buradan defolup gidelim, tatlım," dedi.

Ona gülümseyerek başımı sallamak için kalan tüm enerjimi harcadım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

BRANDON

GERÇEK GERÇEKTİR. Her zaman. Ne kadar derine gömülü olduğu ya da yaşam yolunuzdaki kaderinizi kabullenmekten ne kadar kaçındığınız önemli değildir, gerçek neyse odur.

Benim tavsiyem mi?

Yapabileceğiniz en iyi şey ortaya çıkarmak ve mümkün olduğunca dik durmaktır. İşte gerçek güç budur. Gerçek güç. Mutlak gerçek karşısında güç.

Sonrasında kendime böyle söyledim. Ayrıca kendime Eric ve benim yeni bir yolculuğa başlamak üzere olduğumuzu da söyledim. Çok daha yapıcı bir yolculuğa. Uzun zaman önce başlamış olmamız gereken bir yolculuk.

Güzel Paige Emmerson da öyleydi.

Benim güzel Paige Emmerson'ım.

O her şeye değerdi. Her kovalamacaya, her soruya, her riske. Gecenin geç saatlerine kadar çıldırmaya değerdi. Hayatın bu kadar eski kısımlarından gelen acıyla acımasız yüzleşmelere.

Bu hayatın geri kalanı ve daha fazlası için ne olursa olsun buna değecekti. Ne olursa olsun, buna değecekti.

Muhteşem kız yorganın altında yanıma doğru kaydı, kollarını başının üzerinde uzatarak sabahın erken saatlerinde esnedi ve gözlerini açtı.

"Günaydın tatlım," dedim ve gülümsedim.

Beni karşılayan gülümsemesi çok şey anlatıyordu. Cep telefonunun alarmı şifonyerin üzerinde çalmaya başladığında daha da yakınlaştı, vücudu benimkine sıkıca yapıştı.

"Ah, Pazartesi dersleri..." diye homurdandı ve dudaklarımı alnına bastırdım. "Ama sonra Carolyn'le kampüste donut yiyeceğiz. Rebecca hakkında iyi haberleri var. Yaz boyunca seyahate çıkmalarıyla ilgili bir şey. Bana söylemek için sabırsızlanıyor."

"Çöreklerden birini benim için eve getir," dedim ve o da başını

salladı. "Ne aromalı?"

Elf saçlarının uçuşan tellerini yanağından geriye doğru düzelttim. "Şaşırt beni. Sen her zaman çok iyi bir kızsın. Kararlarına güveniyorum."

"Oh, biliyorsun, değil mi?"

İşte o zaman gözleri parladı. Yatak örtülerinin altında sikimin sertçe zonklamasına neden olan o yaramaz parıltı.

Bunu biliyordu. Hissediyordu. O muhteşem bacaklarını açarken benim kadar istiyordu ve

yüzü tavana dönük bir şekilde sırt üstü yuvarlandı.

"Şu piç alarmı durdur," diye tısladım ve o da başını sallayarak elini uzatıp uygulamanın sesini kesti.

Milyon yıl geçse de güneydeki bu taşra evinin bana evim gibi geleceğini düşünmemiştim. Paige'in kendini adadığı üniversite kampüsüne arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaki malikane. Hâlâ bir öğrenci olarak kayıtlı olduğunu görmek için cep telefonumdan bir dizi rastgele e-posta göndererek koruduğum çalışma yeri. Birbirimizin içine düştüğümüz ve tek vücut olana kadar birbirimizin bağırsaklarını deştığımız yer. Gerçekten bir olana kadar.

Kıyafetleri benimkilerle birlikte asılı duruyordu, yatakhaneinden güzelce toplanmıştı. Kız kardeşinin odası, rehabilitasyondan çıktığında hazır olması için koridorun sonunda dekore ediliyordu. Bu da yakında olacaktı. Eğer buradaki uzmanlar haklıysa şaşırtıcı derecede yakında. Ama bunun bir önemi yoktu.

Güzel kızım ile günleri geçirmekten ve günlerin tadını teker teker çıkarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Paige altımda kıvranırken, gözleri fal taşı gibi açılmışken sıradan bir sabah orgazmından daha fazlasını istediğini biliyordum.

"Yakın zamanda zindanı tekrar kullanacak mıyız?" diye sordu ve sesinden, onu ilk lanet yerde ikna ettiğim o muhteşem şehvet damlıyordu.

Pis kız.

Gerçekten çok pis bir kızdı.

Bileklerini yatak başlığına doğru çekip onu sertçe kısırmadan önce ona sıırttım. "Ben ne zaman istersem o zaman zindanda olacağız," diye homurdandım ve onu ısırdım. alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Isırığımı meme ucuna indirdiğimde "Evet, efendim," diye nefes aldı ve yüksek sesle mizah damlıyordu.

Mizah özlemi. İstemek. Yaşamak.

Çünkü o yaşıyordu. İkimiz de yaşıyorduk. İkimiz de tüm dünya önümüzde uzanırken yeni yaşıyorduk.

Ve cidden çok lezzetliydi.

Tıpkı dilimi bekleyen küçük tatlı amcığı gibi. O muhteşem amcığı, içime hapsettiği ele geçirilmiş bir adam gibi açtım, iniltisini duyacak kadar hızlı bir şekilde şişmiş küçük tomurcuğunu yaladım. Kalçaları yüzümü kavrayana kadar emdim. Ciyaklayana kadar ısırdım.

"Lütfen..." dedi ve daha fazlası için sırtını kamburlaştırdı.

"Lütfen *ne*?" Zorladım ve sesim yine sertti, ilk günden beri onu zorlayan gücün her zerresiyle damlıyordu.

"Lütfen, *efendim*," diye bitirdi ve ikimiz de bunu hissettik. "Lütfen, efendim, beni alın." Ve ben de öyle yaptım.

Haftalar önce bu yaratığa tapmaya başladığım yatakta. Beni memnun etmeye bu kadar kararlı bir kızın kollarında, derinlerde akan güçten bu kadar etkilenmişken. Birlikte sahip olduklarımızla çevrelenmiş, yeni bir hayata karışmışken, içimdeki her bir sahiplik damlasıyla o kızı aldım, kalçalarım bir arada sertçe itti.

Haykırdı, vücudu uyum sağlamak için zorlanırken dişleri sıkıldı, ama ben vazgeçmedim. Alnım onunkine bastırılmıştı, nefesim dudaklarında sıcaktı ve ben uzunluğumu onun en derinlerine kadar soktum.

Acımasızdı. Çiğ.

Aç ve acılı ve cidden harika.

Tısladı, tükürdü, inledi ve ben onu daha sert becerdim. Onu her şeyimle siktim. Benim

Daha fazlası için inlerken dili ağzını çalıyordu ve ne olacağını biliyordu, onu sertçe önüne çevirip parmaklarıma ağız dolusu kayganlaştıracı tükürmeden önce ne olacağını biliyordu.

"Buna hazır ol," diye homurdandım ve başını salladı, sonra sikimin başını onun dar, küçük, büzülmüş deliğine doğru hizaladığımda nefesini tuttu.

Kahretsin, onu da en az geri kalanı kadar seviyordum. Kendimi oraya sokarken saçlarından bir avuç aldım ve bu gerçekten de oydu. Zalim ve kibarın mükemmel dengesi, ikisi birden.

Onu zorladım ve buna bayıldı. Onu acının sınırlarında gezdiriyordum ve bu onu çılgına çeviriyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi, sadece iskelenin altındaki o kader gecesine kadar bunu bilmiyordu.

Taşaklarım o güzel kıçın güzel yanaklarına bastırdı ve yüzünü gözlerime bakacak şekilde çevirdi ve sonra söyledi. Söyledi amına koyayım.

"Sizi seviyorum, efendim," dedi. "Seni her zaman seveceğim."

Tüm ağırlığımı ona verip yanak yanağa, parmaklarımı boğazına bastırarak yıllardır inkar ettiğim sözleri söylerken sırtıtmamı engelleyemiyordum.

"Ben de seni seviyorum tatlım," dedim ona. "Ben de seni her zaman seveceğim." Ve öyle de yapacağım.

Üniversiteyi bitirene kadar onu sevecektim ve hayatımızda yeni bir yol çizecektik.

Kız kardeşi yeniden ayağa kalkana, uyuşturucudan kurtulana ve bizimle birlikte yeni bir hayata başlayana kadar onu sevecektim.

Noel pudıngleri ve sevmeyi öğrendiğim arkadaşlarım ve ailemle birlikte kış şenlikleri boyunca onu sevecektim. Umurumda olmayacak kadar berbat durumdayken terk ettiğim küçük kardeşime dönüşen bir erkek kardeşle.

Benim elmacık kemiklerimle Paige Emmerson'a benzeyen çocuklarla. Salonda, Amelia George'un benden çok önce sahilde bulmayı başardığı gibi renkli botlar ve yağmurluklar vardı.

Ve en tatmin edici şey? Bu kadar uzun bir süre boyunca soğumuş olan kalbinden yuvarlanan tüm sevgiye rağmen mi?

En tatmin edici şey ise onun da beni sevmesiydi.

SON

Brandon ve Paige'in yolculuğunu sonuna kadar takip ettiğiniz için çok teşekkür ederiz.

Umarım beğenmişsinizdir.

TEŞEKKÜRLER

Bu Altmış Gün yolculuğunda bana destek olan herkese çok teşekkür ederim. Eminim birçoğunuz hayatımın geri kalanında birlikte olmayı beklediğim adamı kaybettikten sonra geçtiğimiz on iki ayın benim için ne kadar korkunç geçtiğini biliyorsunuzdur.

Kendimi kelimelerin içine atmak ve yaratıcılık kanallarını gerçekten açık tutmak için elimden geleni yapıyorum, ancak bu çok zor. Bu yetersiz bir ifade.

Bu kitap, yolculuğun son adımında beni gerçekten çok etkiledi ve Brandon ile Paige'e o kadar sıkı bağlandım ki son birkaç aydır yaşadığım kalp kırıklıklarını atlatmamda bana çok yardımcı oldular.

Ve birçoğunuz da öyle.

Pek çok yazar, okur ve blog yazarı arkadaşım beni desteklemek için dışarı çıktı - hepinize teşekkür ederim!

Özel hayatımdaki pek çok insana, aileme, arkadaşlarıma ve güvendiğim insanlara çok teşekkür ederim!

Her zaman olduğu gibi, harika editörüm John Hudspith'e teşekkür ederim - inanılmazsınız ve harika kapak tasarımcım Letitia Hasser'e kapaklardaki inanılmaz yeteneği için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma, özellikle Louise, Nico ve Kirsty gibi hızlı ve hevesli destekçilerime teşekkür ederim.

Aklımı başımda tutan (ya da tutmaya çalışan) muhteşem yazar arkadaşlarıma da teşekkür ederim - Isabella, Jo, Jana, Leigh, Jordan, Willow, Lauren, Siobhan, hepiniz benim için dünyalara bedelsiniz.

Annem ve babama, Misha ve Rodion'a - her adımda yardımcı oldukları için teşekkürler. Dom ve Maria'ya, dövme arkadaşlarına - çok teşekkürler, bunun anlamı çok büyük.

AYRICA JADE WEST TARAFINDAN

Elimden çıkan daha fazla karanlık romantizme göz atmak isterseniz, belki buradan
başlayabilirsiniz: [Yem](#)

Eğer aradığınız daha çok BDSM ise, belki buradan
başlayabilirsiniz: [Dirty Bad Wrong](#)

